HALKIN YOLU

4

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

31 OCAK 1977 / 250 KURUŞ

HALKIN MÜCADELESİ İÇİNDE KİTLELERİ ÖRGÜTLEYELİM ÖRGÜTLENELİM

İki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesi yoğunlaşırken derinleşen buhran faşist diktatörlüğü öylesine sarıyor ki ve 'halkın yükselen mücadelesi ülkeyi iki süper devlete satmakta yarışan faşist klikleri öylesine sarsıyorki,onlar, işçiler, köylüler, öğrenciler üzerinde azgın bir zulüm ve terör uyguluyorlar. Bir iki öğrencinin,yurtseverin katledilmesi her günkü bir olay haline geldi. Daha dün Malatya'da öğretmen Mehmet Yılmaz,Isparta'da işçi Mestan Büyükkorkmaz,İstanbul'da öğrenci Levent Ersoy, Hüseyin Yavuz ve Baki Ünlü faşistler tarafından katledildiler.

Ama bu yoğunlaşan baskı, terör ve cinayetler, **bağımsızlık** ve özgürlük isteyen hiç kimseyi umutsuzluğa ve yılgınlığa düşürmemelidir. Halkın,evlâtlarının kahpece katledilmesine artık tahammülü yoktur. Artan baskı ve terör faşist diktatörlüğün çürümüşlüğünü gösteriyor. Umutsuzluğa ve suskunluğa hayır! Her demokrat ve yurtsevere düşen, gün geçtikçe büyüyen öfkeyi, tüm kötülüklerin başlıca kaynağı olan iki süper devlet ve faşist diktatörlüğe karşı çelikten bir yumruğa dönüştürmektir. Faşist terör ve zulmü ancak bu güçle yeneriz.

Bizi yeni Çarların kölesi yapmaya çalışan Sosyal Faşistlerde, en **küçük ekonomik mücadelenin bile düşmanıdırlar. Onlar halkın eylemi karşısında** polis ve jandarma ile aynı safta yer alıyorlar. Grevleri satıyor, devrimci işçileri polise ihbar ediyor, kölelik anlaşmalarını en başta savunuyor, Sosyal-Emperyalist Rusyanın uşaklığını yapıyorlar. Bunların gerçek yüzü işte budur. Artık açıkça gözükmüyor mu, faşist baskı ve terörü ayakta tutan sosyal faşistlerdir. Öyleyse halkın çelik yumruğu faşizme ve sosyal faşizme ve onların güç kaynağı iki süper devlete inmelidir. Ve bu hedeften şaşmamalıdır.

Milli Güvenlik Kurulu ardarda toplanıyor. Gözü dönmüş polis, kitleler

Devamı sayfa 3'de

vasasın alevi-sunni işci-köylülerin birligi!

Faşist felsefe ders kitabındaki alevilik üzerine yazılanları bütün halkda olduğu gibi Malatya halkında da büyük bir öfke yaratmıştır. Alevi ve sunni mezhebinden halk, imza kampanyasıyla faşist uygulamayı protesto etmişlerdir.

Yurdumuzdaki eğitim ve öğretim kurumlarındaki ders kitaplarının, Amerikan emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve onların işbirlikçilerinin hizmetine uygun şekilde hazırlanıp, Halkımızın gelişen devrimci mücadelesini alevi-Sünni ayrımı şeklinde bölmek istemelerini, buna bağlı olarak okullarda yapılan bi linçli faşist baskıları protesto eder, bu baskılar karşısında alevi-Sunni işçi ve köylülerinin birliğini isteyip, faşist MC hükümetini ve onun milli eğitim bakanının uygulamalarını nefretle karşılamak tayız.

Malatya İlininHekimhan ilçesinin Mezirme Ballıkaya ve Kirolar mezrası halkı olarak 3000 kusur nufusumuz adına köyümüz ihtiyar kurulu, muhtarımızıp mühür ve imzasını aynen kabul ederiz.

Ballıkaya Muhtarı
Hasan Yıldırım.

Manisa Ön Lisans Okulu Öğrencisi KASIM YILDIRIM'a poliste İşkence edildi

13.1.1977 Perşembe günü saat 15.30 da faşistlerin saldırısına karşı yiğitçe direnen ve faşistlere hakettikleri cevabı veren, Manisa Ön Lisans Yüksek Okulu devrimci öğrencileri, olayın ardından okuldan çıkarken bu sefer de polisin saldırılarına uğramışlardır. Üç devrimci arkadaş gözaltına alınmıştır.

Gözaltına alınanlardan Kasım Yıldırım arkadaşa polis, işkence yapmış ve arkadaşın komaya girmesine sebep olmuştur. Arkadaşımız okuldan alınırken sağlam alınmıştır, fakat karakola götürüldükten 1 saat sonra arkadaşı polisler hastahaneye götürmüşlerdir ve arkadaşımız bir günden beri komadadır.

Başına yediği cop darbelerinden ötürü arkadaşımız ışığa karşı gözlerini açmamakta ve konuşamamaktadır. Manisa devlet hastahanesine gittiğimizde, arkadaşın durumunun iyi olmadığını görüp Ege Üniversitesi hastahanesine sevk etmek için gerekli işlemi yapıp, arkadaşı dışarı çıkarmak istediğimizde, bazı arkadaşlarımız, başlarında emniyet amiri olmak üzere polislerin saldırısına uğramışlardır. Fakat herşeye rağmen arkadaşı Ege Üniversitesi Hastahanesine götürdük.

İŞKENCECİLERDEN HESAP SORALIM!
FAŞİSTLER TARAFINDAN YAPILAN CİNAYETLERİN FAİLİ BULUNSUN
NE AMERİKA NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM
YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI

Manisa'dan bir grup devrimci

Malatya Yeşilyurt Lisesi Öğrencileri DİRENİYORLAR

Malatya Yeşilyurt Lise si öğrencileri, faşist mü dür muavininin yurtsever öğrenciler üzerinde uyguladığı baskıları ve gerici eğitimi protesto etmiş ler ve bir günlük boykot kararı almışlardır. Faşist müdür muavininin polise teslim ettiği arkadaşlarını almak için kararlılıkla mücadele eden lise öğrencilerine, halk ve öğ renci olmayan gençlik de katılmıştır. Daha sonra ihbar gerekçesiyle dört devrimci tutuklanmıştır.

Genel olarak Türkiye' de özel olarak Malatya ve çevresindeki olaylarda yurtsever, devrimci, hatta iyi niyetli öğrenciler okula alınmak istenmiyor. Faşist ülkü ocaklı komandolar okulları işgal ediyor, öğrencilere saldırıyor, öldürüyorlar.

Bütün bunların bir devamı niteliğindeki olaylar yakın günlerde kazamız Yeşilyurt'ta da cereyan etmiştir. Okullar açıldığından beri Müdür Muavini olan Cihan Erdoğan öğrenciler üzerindeki bas kı politikasını alabildiğine uygulamaya çalıştı.

Bu ve bütün uygulamalar halkımızın emperyalizme ve onun uşaklarına karşı gelişen mücadelesini durduramıyacaktır. Arkadaşlarımızın suçsuz bir şekilde tutuklanmalarını tüm şubeleriyle Kültür Derneği Genel Merkezi olarak protesto ederiz

TÖB-DER'in REVİZYONİST YÖNETİCİLERİ YURTSEVER ÖĞRETMENLERİN MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ

İki Süper devlete-sosyal emperyalizme, bir avuç genel merkez revizyonist yöneticilere karşı mücadele veren İbrahim arkadaşa, genel Merkez Onur kurulu tarafından 3 ay süre ile "üyelikten çıkarılma" cezası verilmiştir. Böylece Şube Başkanlığı görevi alınmış ve 16 Şubat 1977 günü yapılacak şubemizin yıllık olağan kongresinde seçimlere katılması engellenmiştir.

İbrahim arkadaşın Genel Başkan Gültekin Gazioğlu'na gönderdiği yazıyı ve onur kurulu kararını gönderiyoruz.

Örgüt içi demokrasiyi yok edip, devrimci ve yurtsever öğretmenleri tasfiye etmeye çalışan sosyal faşistleri kitleler önünde teşhir edelim. Gücümüzü ve birliğimizi pekiştirip oyunlarını bozalım. Gerçek yüzlerini ortaya koyalım.

YOMRA'DAN BİR GRUP
YURTSEVER ANTİ-FAŞİST ÖĞRETMEN

Tunceli Meslek Lisesi Öğrencileri Bir Kız Arkadaslarına Verilen Cezayı Protesto Ediyorlar

Tunceli Endüstri Meslek Lisesinde, bir kız arkadaşımıza çeşitli iddialarla, Üst Disiplin Kurulu tarafından bir yıl okuldan uzaklaştırma cezası verilmiştir. Bu durumu protesto ediyoruz.

276 İMZA

Tuzluca köylüleri: "ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ SÖMÜRÜ ÇARKINI KIRACAKTIR"

Bizler Bingöl ili Karlıova ilçesinin Tuzluca köylüleriyiz. Bir kaç hay vana sahip olmaktan öte herhangi bir gelirimiz yok sayılır. Bu hayvanları beslemek için boğaz tok luğuna çalışıyoruz. Topraksızız. Toprağa sahip olamayışımız, bu bölgenin topraksız oluşu değil. Bir kaç toprak ağasının gerek hazine ve gerekse bizim topraklarımıza el koyması sonucu olmuştur. Toprak ağası bizi iliklerimize kadar sömürmektedir. İnsanca yaşama koşullarından söz etmek gülünç bir şey. Egemen güçler ve onların ortakları olan bu sömürücüler-asırlardır işçi-köylü üzerinde baskı, terör ve zorbalık yapmaktadırlar. Kanun dedikleri şey kendi sömürü ve zorbalıklarını meşrulaştıran bir araç olmuştur. Halk düşmanı bu soygun çetesinin düzeni yıkılmadıkça, işçinin köylünün kurtuluşu olanaksızdır. Bu düzenin efendileri halka karşı birleşmişlerdir. Halkı daha çok sömürmek için en iğrenç oyunları oynamaktan asla çekinmezler. Bir birlerini kolluyorlar. Bu bölgede bu oyunların kendine özgü kuralları var. Toprak ağaları bu namussuzlukları çok iyi beceriyorlar.

Bu yörede ağalar en verimli, geniş, sulak toprakları gaspettikleri gibi köylünün elinde kalan bir avuç kadar toprağa da göz dikmişlerdir. Fakülte mezunu Hüseyin Cahit Akbaba adında bir toprak ağası, köyümüzün içinde verimli bir toprak parçasını elindeki uydurma bir senetle sahip olmaktadır. Bu ağa bizim köylü değildir. Bizden uzakta başka bir köyde oturmaktadır. Bulunduğu köyü haraca bağladığı yetmiyormuş gibi, bizi de köle yapmak istiyor. Bundan 5-10 yıl önce köyümüz içindeki 15 dönüm civarında olan bu toprak parçası karşılığında ev başına birer koyun vermemiz halinde burayı köye bırakacağı şeklinde adamları vasıtasiyla haber sal dı. Bunun üzerine köyde oturan 80 hane kendi aramızdan güç bela 80 koyun temin ederek ağaya verdik karşılığında bu toprağı aldık. Buranın tapusunu istediğimizde acelesi olmadığını bugün yarın çıkaracağını söyledi. Her defasında gidişimizde bir sürü yalan ve bahanelerle bizi savsakladı. Bizde ağa burayı bize sattı, nasılsa artık burası bizim oldu sevinciyle bir daha uğramadık.

Ancak bu sevinç kursağımızda kaldı. Geçen sene Hüseyin Cahit denilen bu ağa tekrar ortaya çıktı. Bu toprağın kendisine ait olduğunu söyleyince bizde burayı satın aldığımızı bu toprak üzerinde artık köylünün sahip çıkacağını söyliyerek ağayı kovduk. Bunun üzerine ağa jandarma getirerek bundan istifade etmemizi engelledi. Bu durum üzerine tek rar ağaya giderek burasının bizim olduğunu, bunun karşılığında daha önce seksen koyun verdiğimizi söyledik. Ağa böyle bir o layın geçmişe ait olduğunu, arazinin değerinin arttığını söyleyerek, bu kez hane başına ikişer koyun olmak üzere toplam 160 koyun istedi. Biz de bunu kabul etmedik. Şimdi ise mahkemeye düştük. Bizi tehdit ederek köyden kovdurmak istiyor. Sürülerce koyunu olan, köylünün sırtından kazandığı serveti büyük şehirlerdeki sanayilere yatıran bu ağa ile öykümüz kısaca böyle. uyandık artık. su zalimlerin kendi yasalarına saygılı olmaları için direniyoruz. Bu haydutların yurt, içinde ve yurt dışında, yani uluslararası sömürücülerle bağları birbirine kenetli. Bu ağaları ve bunları koruyan düzeni paramparça etmedikçe bizim kurtuluşumuz mümkün değildir. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm yoksul halkın örgütlü mücadelesi bu sömürü çarkını kıracaktır. Ancak o zaman ülkemiz ve halkımız, bağımsız ve gerçekten halktan yana demokratik bir düzen olacaktır.

KAHROLSUN AĞALAR VE ONLARIN SÖMÜRÜ DÜZENİ!

TUZLUCA KÖYLÜLERİ
KARLIOVA-BİNGÖL

Sayın Gültekin Gazioğlu, TÖB-DER GENEL BAŞKANI ANKARA

Onur Kurulunuzun bana verdiği cezayı yadırgamadım. Bu ceza, İKİ SÜPER DEVLETE, SOSYAL EMPERYALİZME Ve onun ülkemizdemi işbirlikçi REVİZYONİSTLERE karşı mücadele veren bir yurtsever ve devrimci öğretmen için bir şeref belgesidir.

TÖB-DER, li devrimci ve yurtsever öğretmenleri, zindanlar, tabutluklar, kıyımlar, sürgünler hiçbir zaman yıldıramamıştır. Onur kurulunuzun verdiği bu haksız cezalar da bizleri ne yıldıracak ne de sindirebilecektir.

Zafer, iki süper Devlete, Sosyal Emperyalizme ve işbirlikçileri Revizyonizme karşı yiğitçe mücadele veren yurtseverlerin, devrimcilerin olacaktır.

Çünkü bizler tarihi kökleri Milli Kurtuluşçuluğa dayanan, TÖS'ün devrimci mirası üzerine serpilip gelişen, devrimci TÖB-DER'in hiçbir küçük hesapları ve iddiası olmadan savaş veren neferleriyiz, bekçileriyiz.

TÖB-DER'li devrimcileri tasfiye etmeye kimsenin gücü yetmiyecektir. Bu, tüm kafalara dank etsin. Bu kötü ve karanlık gidiştcn vaz geçilsin, devrimci ve yurtseverler üzerinde oynanan oyunlar son bulsun.

Sayın Genel Başkan, 1976 yılı1977 ve bağlayan ülkemizde, devrimci bir sınav verilmektedir. Bu sınavda, sınıfta kalmak, bütünlemeye kalmak, doğrudan sınıf geçmekte vardır. alınan puanlar, gelecek tarih süreci içerisinde değerlendirilecektir.

Hiçbir TÖB-DER üyesinin sınıfta kalmasına gönlümüz razı olmamaktadır. Bu sınavda başarılar dileriz. 24.12.1976

İbrahim Aydın
Yomra TÖB-DER ŞUBESİ eski Başkanı

HALKIN YOLU - HAFTALIK SIYASI GAZETE - SAHİBİ: Sadun Sönmez - SORUMLU YAZI IŞLERİ MÜDURU; Alâattin Şahin-YÖNETIM YERI: Çatalçeşme Sok. 4/23, Cağaloğlu, ISTANBUL BASKI: Daily News web Ofset - ISTANBUL DAĞITIM: YURT-DA ANKARA DAĞITIM: Fikri Negiş - ODEMELER IÇIN POSTA CEKI HESABI: Sadun Sönmez 102547 - ABONE KOŞULLARI: 1 yıllık 120 TL. 6 aylık 65 TL.
Mektuplarınızı PK. 550 Sirkeci-İST adresine yollayın

HALKIN MÜCADELESİ İÇİNDE ÖRGÜTLENELİM!

Baş.ta.sayfa 1'de

üzerine kurşun yağdırıyor. Ölüm mangaları sokakları ve okulları kana buluyor. Bunlar halkın gür sesinin karşısında halk düşmanlarının cılız çığlıklarıdır. İşçiler, köylüler, tüm çalışanlar susmuyorlar, susmayacaklar! Korit köylülerinin, Denizli,Tunceli halkının mücadelesi, Ankara ve İstanbul'da işkence ve cinayetlere, karşı yükselen onbinlerin gür sesi, tüm ezilenlere örnek oluyor. Meydanlarda yürüyen halk yığınları, mücadele tohumlarının en küçük atölyelere ve en ücra dağ köylerine kadar saçıldığını gösteriyor. Halkın muhalefeti yaygınlaşıyor, derinleşiyor.

İki süper devletin ülkemiz üzerinde yoğunlaşan sömürü ve talanına ve faşist diktatörlüğün baskı ve terörüne karşı halkın eylemi, fabrikalarda, tarlalarda ve okullarda mücadeleyi yükseltmek, en geniş güçleri bu mücadeleye katmak ve böylece baş düşmanları kuşatmak olmalıdır.

İşte bu durumda, her şeyin üstünde tutulması gereken görev, halkın muhalefetini örgütlemek, iki süper devlete, faşist diktatörlüğe ve sosyal faşizme karşı olan tüm sınıf ve tabakaları birleştirmek, halkın mücadelesini bir üst düzeye çıkarmaktır.

Bu görevi omuzlarında taşıyan proleter devrimci hareket içinde, ideolojik mücadele adına küçük burjuva-aydın çekişmelerine, tekkeci, gurupçu cereyanın peşine takılarak proleter devrimcilerin eylem birliğinin engellenmesine,kibirliliğe yer yoktur.Bu eğilimler proleter devrimci harekete ne kadar hakim olursa devrimin ve halkın çıkarlarının gerektiği yoldan o kadar sapılacak,halkın mücadelesi iki süper devletin ve ondan güç alan faşist diktatörlüğün saldırılarına o kadar açık olacaktır.

Proleter devrimci hareket son dört yılda önemli mesafeler katetti, geniş güçleri kucakladı ve kucaklıyor.Ama hâlâ halkın yükselen mücadelesi ile birleşmekte yetersizdir, bu mücadeleyi devrimci bir önderlik altına alamamıştır.İşte bu yüzden halkın mücadelesini örgütleme ve bir üst düzeye yükseltme görevi bir kat daha acillik kazanmıştır.Bu görev ne devrimci şiarlardan tavizler vererek kendiliğindenciliğe düşmekle, ne de uzlaşıcı siyasetler öne sürerek kitleleri kıyıdan seyretmekle yerine getirilebilir.Bu görev ancak devrimci şiarları kitlelere mal ederek halkın her günkü mücadelesine öncülük ederek çeşitli özgül mücadele metodlarını ve örgütlenme biçimlerini bu mücadele içinde yaratarak ve uygulayarak yerine getirilebilir.

Bugün halka ve devrime hizmet etmenin,bağımsızlık,demokrasi ve buna bağlı olarak savaşa ve istilaya karşı hazırlık görevlerini yerine getirmenin tek yolu vardır:Sebatla ve kararlılıkla işçilerin,yoksul köylülerin,tüm ezilenlerin içinde erimek, çok sayıda proleterin devrimci proleterler haline gelmesini sağlamak, sendikalarda devrimci önderliği hakim kılmak,köylülerin toprak uğruna mücadelesinde toprak devrimi için ajitasyon ve propagandayı yaygınlaştırmak,kooperatifleri yoksul ve küçük köylülerin örgütleri haline getirmek,devrimci şiarlar etrafında en geniş halk yığınlarını birleştirmek. Acil bir görev olan "proleter devrimcilerin birliği" bu faaliyet temelinde ele alınmalıdır.Öyleyse,HALKIN YÜKSELEN MÜCADELESİ İÇİNDE ÖRGÜTLENELİM VE KİTLELERİ ÖRGÜTLEYELİM!

HERKESE İŞ GÜVENCESİ VE CAN GÜVENLİĞİ!
YIKILSIN AĞALIK TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!
NE AMERİKA NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM,
YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

HALKIN YOLU

GAZETEMİZ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ MEHMET ÇERİK TUTUKLANDI

Yazı İşleri Müdürümüz Mehmet Çerik, 20 ocak günü "Komünizm propagandası, devletin ve hükümetin manevi şahsiyetini tahkir" gerekçesiyle tutuklandı. Arkadaşımızın tutuklanmasını gazetemizin yayına başladığı günden bu yana yoğunlaşan baskıların bir devamıdır. Gazetemizin çıkan üç sayısı da İstanbul ve Diyarbakır mahkemeleri tarafından toplatılmış, dağıtımı engellenmiştir. Halkın Yolu'nun satışını yapan ve satın alan devrimcilere, yurtseverlere polisçe baskı yapılmış, bazıları ise tutuklanmıştır.

Mehmet Çerik arkadaşımızın tutuklanması basın suçları ile, ilgili bugüne kadar ki uygulamalara ters düşmektedir. Kaldığı evin ve çalıştığı gazetemizin adresi bilinmesine ve suç delillerinin ortadan kaldırılması ihtimali olmamasına rağmen tutuklama kararının verilmesi açıkça Halkın Yolu'nun çıkışını engelleme, devrimci, yurtsever sesini susturma amacına yöneliktir. Yazı İşleri Müdürümüzün tutuklanması gazetemizin yayın özgürlüğüne yönelen bir saldırıdır.

Son günlerde devrimci, yurtsever basın üzerindeki baskılar giderek artmaktadır. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Sesi gazetelerinin son sayılarının hemen hepsi toplatılmış, Halkın Sesi'nin Yazı İşleri Müdürü Kemal Doğan tamamen kanunsuz bir şekilde Askeri Mahkeme tarafından bir yıla hapse mahkûm olmuştur. Devrimci Gençlik dergisi Yazı İşleri Müdürü Taner Akçam sekiz yılı aşkın hapis cezasına çarptırılmıştır. Halkın Gücü dergisinin sahibi Mehmet Özgül işkence ile verdiği ifadelerle tutuklanmış, derginin çıkması engellenmiştir.

Devrimciler, yurtseverler, demokratlar: Mehmet Çerik'in, devrimci, yurtsever düşüncelerinden dolayı tutuklanması faşist diktatörlüğün demokratik hak ve özgürlüklere yönelişi açık bir saldırıdır. Biz bütün baskılara rağmen, demokratik hak ve özgürlüklerimizi kullanmaya kararlıyız. Anti,- demokratik uygulamalarla mücadelede kararlıyız.

Devrimci yurtsever basına sesleniyoruz: Basınla ilgili tutuklamalara, toplatma kararlarına karşı mücadele edelim. Devrimci, yurtsever basına yönelen saldırılara birlikte göğüs gerelim.

MEHMET ÇERİK'E ÖZGÜRLÜK!..
YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!..
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!..

'FAŞİST BASKILAR HALKIN YOLU'nun HALKIMIZA ULAŞMASINI ENGELLEYEMEZ!,

HALKIN YOLU'NA ERGANİ'DE BASKILAR

Ülkemizde gelişen halkın mücadelesinin karşısında, Hakim sınıflar ve onların siyasi temsilcisi MC hükümeti, gerçeklerin halkımız tarafından bilinmesini önlemek, devrimci düşüncelerin kitlelere ulaşmasını engelleyebilmek için, yurtsever devrimci basın üzerinde kanunsuz baskılar uygulamaktadır.

Yurtsever devrimci basına indirilmek istenen darbenin bir parçası da Diyarbakır'da Halkın Yolu dergisinin ikinci sayısı için konulan yasaklama kararıdır. Bu karar Anayasa da belirtilen kanunları bile çiğnediği için gayrimeşru ve kanunsuzdur. Öte yandan yasaklama kararından haberi olmayan iki devrimci arkadaşımız, Halkın Yolu dergisini dağıtırken polisler tarafından yakalanıp zorla karakola götürülmüştür. Üç gün boyunca karakolda gözaltında tutulan arkadaşlarımıza insanlık dışı işkence yapılmış, nezarette aç ve soğukta bekletilmiştir. 10. 1.1977 Pazartesi günü mahkemeye çıkarılan arkadaşlarımız, "bölücülük" propagandası iddiasıyla tutuklanmışlardır. Tutuklanmak için delil bulamayan mahkeme, sudan gerekçeler yaratarak kimin emir kulu olduklarını açıkça sergilemiş oldular.

Halkımızı, gazetemiz Halkın Yolu ve onu halka ulaştırmak isteyen arkadaşlarımız üzerinde uygulanan faşist baskıları protesto etmeye çağırıyoruz. Bu baskıları lanetlemek ve mücadele etmek,tüm yurtsever, devrimci,, demokrat ve ilericilerin görevidir. Her iki süper devlet ve onların işbirlikçisi büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazi Halkın Yolu'nun gerçekleri haykıran sesini boğamıyacaktır. Ülkemizi emperyalistlere teslim ederek onların ayakları altına halı gibi seren bu uşaklar ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar Halkın Yolu dergisini halkımız bağrında taşıyacak ve ona sahip çıkacaktır. Bütün faşist baskı ve engellemelere rağmen Halkın Yolu yaşayacak ve mücadelesini yılmadan sürdürecektir.

Yurtsever devrimci dergilerin halkımıza ulaşması için mücadele edelim.

Yurtsever devrimci basının özgürlüğü için boyun eğmez bir ruhla mücadele bayraklarını yükseltelim.

ERGANİ-LİSE-DER'Lİ DEVRİMCİLER

İstanbul ve Ankara'da yapılan miting ve yürüyüşlerde.

ONBİNLERCE YURTSEVER İŞKENCE VE FAŞİST CİNAYETLERİ LANETLEDİ!

16 Ocak Ankara'da, 22 Ocak'ta İstanbul'da "Faşist terörü, işkence ve siyasi cinayetleri protesto yürüyüş ve mitingleri yapıldı. Bu yürüyüş ve mitinglerde onbinlerce halk yoğunlaşan baskı ve terörü lânetledi.

İstanbul'daki yürüyüş ve mitinge on bini aşkın yurtsever ve devrimci katıldı. İşçiler, esnaflar, memurlar, öğretmenler ve öğrenciler yürüyüş boyunca iki süper devlete, faşizme ve sosyal faşizme karşı öfkelerini "Faşizme ölüm, işkenceye son", "Bağımsız demokratik Türkiye", "Doğuda millî zulme son", "Ne Amerika, ne Rusya kahrolsun faşist diktatörlük", "Basına özgürlük, işkenceye son", "Zindanlar boşalsın işkenceye son", "Kahrolsun sömürgecilik","Bağımsız Türkiye Özgür Kürdistan", "Halka can güvenliği, işkenceye son" gibi sloganlarla haykırdılar. İşkence ve siyasi cinayetlere karşı güçlü bir kitle eylemi olan yürüyüş aynı zamanda revizyonizme de ağır darbe vurdu.

Ancak mitingde proleter devrimcilere söz verilmemesi, öte yandan Rusya ile yapılan kölelik anlaşmalarını destekleyen Mihri Belli'ye söz verilmesi ve genellikle konuşmaların yüzeysel kalması, mitingin siyasi muhtevasını zayıflattı. Ne var ki bildiriler dağıtılarak, devrimci sloganları haykırarak işkence ve siyasi cinayetlere karşı protestoyu iki süper devlet faşizme ve sosyal faşizme karşı bir protestoya dönüştürülmeye çalışıldı.

Ankara'daki mitinge de onbini aşkın halk katıldı. Bu miting de güçlü bir ses olmasının yanında İstanbul'daki mitingdeki zaaflar vardı.

İstanbul ve Ankara'daki mitinglerde terör,işkence ve cinayetlere karşı yükselen halkın gür sesi gösterdi ki, iki süper devlete, faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadelemiz ilerlemekte, proleter devrimci saflar genişlemekte, sosyal faşistler gittikçe teşhir olmaktadır.

HALKIMIZ FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAKTIR!

Faşistlerin, polisin desteği ve himayesinde halka, devrimcilere ve öğrenci gençliğe yaptığı saldırılar son sıralarda hızlandı.

4 Ocak günü faşistler Gaziantep Devrim lisesinde öğrencilere saldırdılar ve devrimcilerden gereken cevabı aldılar. Ertesi gün faşistler çoğunlukla işçilerin oturduğu Şehreküstü mahallesindeki Atatürk lisesi öğrencilerine zincir, sopa, silahlarla saldırdılar. İşçi Yaşar Çatalbaş öldü. İki öğrenci yaralandı. İGD li sosyal faşistler, devrimcilerin işçi Yaşar Çatalbaş'ın cenazesinin polisin elinden alınmasına karşı çıktı devrimcilerin mücadelesini engellemeye çalıştılar.

Erzurum'da faşistler bir devrimciyi öldürdüler. Cenaze Tunceli'ye geldiğinde polis cenaziye karşılamak için toplanan halka ateş açtı. Bir devrimci daha polis kurşunuyla can verdi.

Malatya'da 23 Ocak günü daha önce üç kez faşistlerin saldırısına uğrayan öğretmen Mehmet Yılmaz 8-10 kadar faşist köpeğin bıçaklarla saldırısı sonucu öldü. Polis töreni yapılmaması için cenazeyi kaçırdı.

Isparta'da aynı gün faşistler işçi Mestan Büyükkorkmaz'ı tabanca ile vurarak öldürdüler.

Antakya'da öğrenci Hüseyin Koç faşist kurşunla canverdi.

Komandolar 21 Ocak günü İstanbul'de Devlet Mühendislik Mimarlık Kültür Derneğini (DEMAKD) basarak devrimci Levent Ersoy'u katlettiler. Her zamanki gibi faşist çetelerin güvenliğini sağlayan ve himaye eden polis, devrimcilerin cenazeyi almaması için çabaladı. Levent Ersoy'un ailesine baskı yaparak cenaze töreninin İstanbul'da yapılmasını engelledi. Devrimci Levent Ersoy'un cenazesi İzmit'te geniş bir kitlenin katılması ile yapıldı. Dört gün sonra 25 Ocak'ta ölüm mangaları İstanbul'da iki devrimciyi daha katlettiler. Tıp fakültesi son sınıf öğrencileri olan Hüseyin Yavuz ve Baki Ünlü otomatik silahlarla öldürüldüler.

Bu katliamlarla bir kere daha doğrulanan şudur; özellikle öğrenci gençlik üzerinde yoğunlaştırılan faşist baskı ve cinayetler, halkımız üzerindeki faşist baskı ve zulümden hiç ayrı değildir. Öğrenci gençliği kurşunlayan, işçilerin grevlerine saldıranlar, köylülerin topraklarını zorla ellerinden alan, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının baskı güçleri olan polis, Jandarma ve faşist güçlerdir.

Bugüne kadar yapılan baskı ve zulüm, işlenen cinayetler halkımızın mücadelesini nasıl ki durduramadıysa bundan sonra da faşist cinayetler halkımızın mücadelesini durduramayacaklardır. Halkımız faşistlerden hesap soracaktır. Ölen devrimcileri halkımız hiç bir zaman unutmayacak, mücadelesinde yaşatacaktır.

İŞÇİLERDEN, ÖĞRENCİLERDEN, ÖĞRETMENLERDEN, MEMURLARDAN, ESNAFLARDAN BİR HALK SELİ BAKİ ÜNLÜ VE HÜSEYİN YABUZ'U UĞURLADI. FAŞİST KATİLLER!.. MİLYONLARCA HALKIN ELİ YAKANIZDADIR...

İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği Genel Sekreteri ERKAN ÖNSEL:

"İYDGD'nin KAPATILMASI GENÇLİĞİN FAŞİST İŞGALLERE KARŞI MÜCADELESİNİ BASTIRMAYA YÖNELİKTİR"

Son bir ay içinde polisin demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskısı artmakta, özellikle öğrenci gençlik örgütleri arka arkaya hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatılmaktadır. Karadeniz Dev-Genç, İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği ve son olarak da Ankara Yüksek Öğrenim Derneği değişik sürelerle faaliyetten alıkonmuştur.

Bu konuda görüştüğümüz İYDGD Genel Sekreteri Erkan Önsal gazetemize şunları belirtmiştir:"Bir süre önce stenli, çelik yelekli polisler derneğimizi bastılar. O sırada dernekte bulunan arkadaşlar I. Şubeye götürülerek hiç bir gerekçe gösterilmeden 1 gün göz altında tutuldu. Ve derneğimizin, kanuna aykırı hiçbir neden bulunamamasına rağmen, valilik kararınca üç ay kapatıldığı bildirildi. Bu tamamiyle keyfi bir uygulamadır, çünkü valiliğin ancak bir ay süreyle bir derneği faaliyetten alıkoyma hakkı vardır, oysa derneğimiz valilik kararıyla üç ay kapatılmıştır. Bu konuda danıştaya başvurduk, ve bu keyfi uygulamaya karşı sonuna kadar direneceğiz."

"Derneğimizin kapatılması gençliğin faşist işgallere karşı mücadelesini bastırmaya yöneliktir. Faşist diktatörlük gençliğin iki süper devlete, faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadelesinde öncülük eden İYDGD'yi kapatmakla gençliğin güçlerini dağıtmaya çabalamaktadır. Son olarak, devrimci gençlerin kaldığı Vezneciler Site öğrenci yurdu kapatılmak istenmekte, böylece öğrenci gençliğin mücadelesi bastırılmaya, geniş gençlik kitlesi sokağa atılmaya çalışılmaktadır. Site yurdunun kapatılması girişimine karşı direneceğiz, bu mücadele de tüm demokratik dernek, kuruluş ve çevreleri bizi desteklemeye çağırıyoruz"

İYDGD Genel Sekreteri, tüm yurtsever ve demokratik öğrencilerin dernekle re ve yurtlara sahip çıkmasını istemiş, tüm devrimcileri derneklere ve yurtlara yönelen baskılara karşı birlikte mücadeleye çağırmıştır.

Ankara'da okullardaki faşist baskıları, faşist ırkçı ders kipatlarını protesto eden liseli militan gençliğin gazetemize gönderdiği yazısının bir bölümünü yayınlıyoruz:

"FAŞİST ÇETENİN OKULDAN ATILMASI İÇİN VARGÜCÜMÜZLE MÜCADELE EDELİM. ONLAR BİR AVUÇ BİZ BİNLERCEYİZ. ELLERİMİZİ FAŞİST ÇETENİN YAKASINDAN AYIRMAYALIM"

ANAMIZI BABAMIZI MÜCADELEYE KATALIM. BERABERDAR EDELİM. Biz halkımıza sorumluyuz. Bizi halkımıza karşı, emperyalistlere ve işbirlikçilerine kölelik için eğitmeye çalışmaktadırlar. Bizi Türklere, bizi alevilere, bizi sünnilere, yani bizi kardeşlerimiz olan işçilere köylülere, bizi bize düşman etmeye çalışmaktadırlar. Onlar Pir Sultan'lara karşı, Babai'lere karşı, Bedrettin'lere karşı Kızır paşaları, Kuyucu Murat'ları, padişahları, bu halk düşmanı sömürücüleri ve zorbaları savunmaktadırlar. Faşist kitaplarıyla bizi de böyle yetiştirmek istiyorlar. Biz işçilerin, köylülerin yurtseverlerin oğulları ve kızları olarak iki emperyalist süper devlete, onların uşakları faşist ve sosyal faşistlere karşı büyük burjuvaların ve büyük toprak ağalarının sömürü ve zulüm düzenine karşı, faşist diktatörlüğe karşı halkımızın emperyalizmden bağımsız, halkın aç ve yoksul, baskı ve işkence altında kıvranmadığı, ezilen milliyetlerin özgür yaşadığı, topraksız köylülerin toprağa kavuştuğu bağımsız demokratik Türkiye için, DEMOKRATİK HALK İKTİDARI için mücadele ediyoruz. Bunu hiç unutmayalım, bunu herkese kavratalım.

Denizli halkı sesleniyor :
"SOSYAL-FAŞİST SALDIRGANLAR KAÇMAKLA KURTULAMAZLAR !"

22 Ocak 1977 günü Denizli'de, TÖB-DER, Tüted, Tüm-Der ekonomik ve demokratik haklar mitingi ve yürüyüşü düzenledi. Mitingi hem, kitlelerin artan mücadele isteğini, devrimci siyasete yönelişini kontrol altına almak, hem de H.Y. görüşünü savunan devrimcilerin hakim olduğu bir çevrede yerel revizyonistlerin güçlenebilmesi için kullanmak istiyordu.

Devrımciler, yığınları 2 süper devlet ve işbirlikçilerine mücadele temeline çekmenin, reformların ancak böylesi bir mücadelenin ürünleri olabileceğini onlara her şart altında kavratmak görevini tespit ettiler. Sosyal-faşist kontrola rağmen miting ve yürüyüşü devrimci bir kitle mücadelesi haline getirmenin gereğini kavradılar.

Yurtsever lise öğrencilerinden 150 kişilik bir grup "Liseli Militan Gençlik" pankartı ile toplanma yerine vardığında İGD'li beslemeler ellerinde özel ve önceden hazırlanmış sopalarla saldırıya geçtiler. Bez afişi yırttılar, 8-10 arkadaşı yaralayarak topluluğu dağıtmaya çalıştılar. Ellerindeki sopaları yurtsever öğrencilere sallayarak, miting alanına sokmıyacaklarını bağırıyorlardı. Geri çekilen öğrenciler yürüyüş başlangıcına yakın bir yerde toplanmakta olan şehrin diğer semtlerinden ve köylerden gelen devrimci ve halk yığınları ile birleştiler. Daha çok çevre il ve ilçelerden gelen Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi, Yurtsever Gençlik Devrimci Gençlik Dergisi görüşüne yakın devrimcilerin de gelmesiyle devrimcilerin sayısı 4 bini aşmaya başladı.

Yürüyüş başlayınca sosyal-faşist beslemeler 113 şube'den toplanıp öğretmen-memur kitlesini kontrol altına almak ve devrimcilerin yürüyüşe katılmasını önlemek için özel tedbirler aldılar. Büyük bir çoğunluğu dışardan gelmiş "Devrimci gençlik" görüşünü savunanların arkalarında yer almasına ses çıkarmadılar. 30-40 kişilik sosyal-faşist bir grup Devrimci Gençlik taraftarlarının arasından taşlarla saldırmaya başladı. Ve buna DGD taraftarı arkadaşların tutumu seyirci kalmak oldu. Atılan taşlardan 10-15 arkadaşımız daha yaralandı. Devrimciler ve halk yığınları taş yağmuru altında "Ne Amerika, Ne Rusya, Kahrolsun Faşizm, Sosyal-Faşizm" şiarıyla ileri atıldı. Daha fazla taş yemek pahasına Devrimci Gençlik Dergisi taraftarlarını ayırarak, sosyal-faşistlerin hücumlarına cesaretle karşı konuldu. Bazı devrimcilerin "maceracılığa kapılmayalım", bazılarının birkaç kişi ile öne atılıp çözelim" fetvalarına karşı, kitlelerle birlikte ve kararlılıkla mücadele ederek sosyal-faşistler püskürtüldüler. Bu kez sosyal-faşist-polis işbirliği başladı. Tertip komitesi polise, proleter devrimcileri göstererek, "izinsiz yürüyüş yapılıyor bunları dağıtın" ihbarında bulundu. Polisin "izinsiz yürüyüş yapıyorsunuz derhal dağılın" çağrısına, daha da çelikleşip, kenetlenerek "kahrolsun faşistler, sosyal-faşistler" ile cevap verildi. Zorla dağıtma gayretleri etkisizleştirildi. Halkın üzerine hücum eden bir polis arabası taşlandı ve kaçmak zorunda bırakıldı. Bir müddet sonra bu kez bir grup jandarma belirdi. Devrimci grubun önüne dikilerek yürüyüşe dahil olamıyacaklarını dağılmalarını istedi. Kitlenin kararlı bir tavırla üzerine yürümesi ile müdahale edemeden kenara çekilmek zorunda kaldılar.

Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi, sosyal-faşist çetelerin planları ters yüz oldu. Maskeleri düşüp, gerçek nitelikleriyle teşhir oldular.

Bir yanda cadde kenarında birikmiş halk coşkuyla devrimci, yurtseverleri alkışlarken bir kısmı yürüyüşe katılıyor, diğer yandan öğretmenler, memurlar sosyal-faşistlerin arttırmak istediği sloganları red dederken bir kısmı yurtseverlerin safına geçiyordu. Dahada kalabalıklaşan yurtseverler in safları, 15 bini aşkın yürüyüş kitlesini ve sokakları "Ne Amerika, Ne Rusya", "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-faşizm", "Ne Amerika, Ne Rusya, Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm, İşkenceye Son", "Haşhaş ekeceğiz, üstleri sökeceğiz". haykırışları ile çınlatıyordu. Seslerini kesip durumu kabullenen sosyal-faşistler, işin içinden en kolay sıyrılmanın telaşına kapıldılar.

Kitlenin öfkesinden korkan bu sosyal-emperyalizmin uşakları miting alanındaki konuşmalarla birlikte yok olmaya başladılar, selameti sessizce kaçıp kurtulmakta buldular.

Devrimciler kitlelerle birlikte emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve onların işbirlikçilerine karşı mücadele andı içerek mitingi terkettiler.

Şimdi işçiler, köylüler, tüm Denizli halkı sosyal-faşizmi daha iyi kavradı. 2. Süper devlet ve onun işbirlikçilerine karşı mücadelede zengin bir deney sarsılmaz bir güç kazandı.

Bu militan mücadelemiz benimsediğimiz Halkın Yolu'nun ideolojik ve siyasi çizgisinin ne kadar doğru olduğunu berrak bir tarzda gösterdi. İki süper devlet ve işbirlikçilerine bağımsızlık ve demokrasi temelinde halka dayanan, halka güvenen çizgimizin nasıl yıkılmaz bir güç, devrimci kitle çizgisi olduğunu bir kez daha gösterdi.

Bazıları bireysel terörü öne çıkarmak isterken hala sosyal-emperyalizme, sosyal-faşizme karşı mücadelede de tereddüt gösterdi.

Bu mücadelemiz öğrenci gençliğin geniş halk yığınları ile birleşmeli gereği bir kez daha doğrulanıyordu.

Ve gene sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi sosyal-faşistlerle yurtseverler arasında hala "orta yol" aramayı sürdüren DG dergisi anlayışlarının nasıl revizyonizmle uzlaştıkları bir kez daha öğretici tarzda görüldü.

Şimdi daha bilinçli ve daha militan bir ruhla iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı mücadelemizi derinleştirip yaygınlaştırmak için ileri!

DENİZLİ'Lİ DEVRİMCİLER

MERSİN'DE
POLİS-SOSYAL FAŞİST İŞBİRLİĞİ

TÖB-DER, TÜTED, TÜM-DER kuruluşlarının 22 Ocak'ta Mersinde düzenledikleri yürüyüş ve mitinge ortalama altı bin civarında bir kitle katıldı. Halkın Yolu, Yurtsever Gençlik, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Sesi taraftarları ortak bir devrimci komitenin yönetiminde eyleme katılma ve eylemi devrimci bir kitle gösterisine dönüştürme kararı aldılar. Gerek sloganların, gerekse komite tespiti sorunlarında özellikle Halkın Sesi ve Halkın Kurtuluşu taraftarı arkadaşın tavırları eylem birliğini engelleyici tarzdaydı. Esas olarak Halkın Yolu ve Yurtsever Gençlik'ten arkadaşların gayretleriyle mitinge ortak bir tarzda katılınabilindi.

Birkaç yüz kişiden oluşan devrimci kitle, yürüyüşte ve toplanma yerinde, "Memura grev sendika hakkı", "öğretmen, kıyımına son", "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", "Kahrolsun faşizm ve sosyal-faşizm" sloganlarını haykırdı. Devrimci kitle, sosyal-faşistlerin kontrolündeki kitle tarafından coşkuyla karşılandı. Ve bir kesiminin kopup katılmasıyla devrimci saflar miting kitlesinin yarısından fazlasını oluşturdu. Proleter devrimcilerin önderliğindeki kitlenin potansiyeli yüksek ve kararlıydı. Başlıca şu sloganlar atılıyordu: "İşçiler Sendika Yönetimine - Yeni Çarlarla işbirliği anlaşmasına hayır - Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye-Kahrolsun faşizm, sosyal faşizm-Ülkede milli zulme son - Alevi Sünni bir olsun, faşistler kahrolsun - Memura sendika grev hakkı - Evlat acısına son- Öğretmen kıyımına son - İşkenceye son, zindanlar boşalsın-İsmail Gökhanlar ölmez! İbolar ölmez - Gerici eğitime son!"

Yürüyüş sırasında 20-30 kişilik bir sosyal-faşist grup devrimcilerin önüne geçerek bir blok oluşturdu. Bu blok, ön saflardaki devrimciler tarafından ilk önce itilerek daha sonra ufak bir çatışma ile dağıtıldı. O sırada araya giren 3-4 karakol polisi çatışmayın diye korkudan titrerlerken, Halkın Sesi sorumlusu da "Tertip komitesi adına sakin olun" hemen ardından da "tertip komitesi adına durun" diye bağırdı. Tertip komitesi kararlarına uymaları için direktif verilmiş olan ön saflar bir an duraladılar. Bu sırada Halkın Yolu ve Yurtsever Gençlik taraftarları kitleyi yürütmeye çalışıyordu ama Halkın Sesi'nin ön safları durdurması yüzünden başarılı olunamadı. O sırada (miting sonrası eleştiri toplantısında da anlaşıldığı gibi) Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşlar afiş ve pankartlarının öne geçirilmesi ile uğraşıyor, tertip komitesinin görevleri dışında herşeye koşuyor ama tertip komitesinin ortak görevlerini yapmıyordu. O sırada bir sıra asker geldi ve sosyal-faşistler askerlerin arasından geçerek gittiler. Kitle, faşist, sosyal-faşist ittifakının bir örneğini daha gördü. Devrimcilerin önderliğindeki kitle, "kahrolsun faşistler sosyal-faşistler", "Jandarma çekil", "yürüyelim" diye haykırarak direnmeye kararlı olduğunu gösteriyordu. Ancak daha sonra, tertip komitesinin "faşist ve sosyal-faşist engellere rağmen yürüyüşün sürdürülmesi" kararına Halkın Sesi taraftarının uymadığı ve ön safları durdurduğu öğrenildi. (Ve miting sonrası eleştiri toplantısında da teşhir edildi)

Hemen sonra, and içme konusunda tertip komitesinin bir kararı olmadığı halde, Halkın Sesi taraftarı, kendi andını içirmeye çalıştı. Kitle, bunu protesto etti. Polisler de oradaydı ve Halkın Sesi taraftarı, "and içirdikten sonra dağıtacağım" diye bağırıyordu. Halbuki komitenin kararı, disiplinli ortak gruplar halinde ayrılarak çeşitli yollardan mitinge ulaşmaktı.

Halkın Yolu'ndan arkadaşlar da miting öncesi ve miting sırasında hatalar yaptılar. Halkın Yolu'nun hatası önemlidir. Bu, gerçekleştirebilecekleri halde siyasi önderliği ve insiyatifi ele geçirememeleridir. Bu hatamız, tecrübesizlikten, eylem birliğine eleştirisel bir gözle yaklaşamamaktan, kaynaklanmıştır.

Bu olaydan hepimiz dersler çıkaralım, proleter devrimci hareketin gelişimini ve birliğini engelleyen, onu düşmanları karşısında zayıf düşüren siyaset, anlayış ve uygulamalara karşı, grupçuluğa karşı mücadele edelim.

MERSİN'DEN BİR GRUP
PROLETER DEVRİMCİ

TEKKECİ GERİCİ PROLETER DEVRİMCİLERİN ÖNÜNDEKİ

Geçen ay, Aydınlık ve Halkın Sesi, "Akdeniz Akdenizlilerindir" Ödemiş-İzmir yürüyüşünü düzenledi. Geçen hafta da, Halkın Kurtuluşu faşizmi, işkenceleri ve siyasi cinayetleri protesto kampanyasının bir parçası olarak İstanbul'da bir miting düzenledi. Bu iki eylem de, iki süper devleti teşhir ve faşist diktatörlüğün işkence ve siyasi cinayetlerini teşhire yönelik olması açısından olumludur. Ancak meselenin diğer yönü, her iki eylemin de proleter devrimci hareketteki tekkeci ve ayrılıkçı eğilimleri pekiştirmeye yönelik olmasıdır. Bu olumsuzluklar; başlıca Halkın Sesi ve Halkın Kurtuluşu tarafından temsil edilmekte, onlar tarafından körüklenmektedir. Biz son eylemleri özellikle bu açıdan ele alacak ve eleştireceğiz.

Ödemiş-İzmir yürüyuşu üzerine

Geçen ay Halkın Sesi, Ödemiş-İzmir yürüyüşünü diğer devrimcilerle ortak değil, tek başına tertipleyerek "herkese" eyleme katılma çağrısı yaptı. Biz bu eyleme katılmadık. Elbette ki, katılmak için ortak düzenleme şartı gerekmez. Biz, Halkın Sesi'nin eylemi tek başına tertipleme anlayışını, en geniş devrimci kadroları ve kitleleri mücadeleye seferber etmeyen dar kadro eylemi anlayışını yanlış buluyoruz. Ama biz de, bu eylemin bir parçası olduğu kampanyanın bütün proleter devrimcilerce ortak düzenlenmesi ve geniş kitleleri seferber edecek tarzda güçlü eylemler yaratılması için gerekli olan çaba ve insiyatifi göstermemekle hatalı davrandık.

Halkın Sesi'nin, yürüyüş bitiminde proleter devrimcilere yönelttiği eleştirinin amacı ve hedefi nedir? Eleştiri dememiz gerçeği ifade etmiyor. Bu bir karalama kampanyası, küçük burjuva aydın çekişmesine çağrıdır. Halkın Sesi'nin bu çağrıları yeni değildir.

Halkın Sesi, her ne kadar bu yürüyüşü güçlü bir kitle mücadelesi olarak göstermeye çalıştıysa da gerçekler böyle değildir. En başta, Halkın Sesi en geniş kitleleri bu mücadeleye katmayı amaçlamamıştır. Eğer bunu amaçlasaydı, öncelikle proleter devrimcilerin eylem birliğini gerçekleştirmek için çaba harcar, gelen gelir tavrıyla bu eylemi tek başına düzenlemez, diğer proleter devrimcilerin katılmamasını da karalama kampanyası-için bir "fırsat" olarak ele almazdı. Halkın Sesi'nin bu yolu seçmemesi, esas olarak şu nedenlerden kaynaklanıyordu: Halkın Sesi'nde hakim olan gerici tekkeci cereyanın grup çıkarlarını esas alması, onun kitle mücadelelerinden kopuk dar aydın hareketi yapısıyla ve mücadele anlayışıyla birleşince, en geniş devrimci kadroları ve kitleleri bu eylemde birleştirmek diye bir sorunu olmadı. "Ben yaparım, gelen gelir, gelmeyeni teşhir ederim" anlayışıyla hareket etti, devrimci potansiyele oranla son derece cılız kalan bir kadro eylemiyle devrimci hareketin gücünü olduğundan çok zayıf gösterdi. Yerel potansiyeli harekete geçirmek için diğer proleter devrimcilerle birleşmeye çalışacağına, çeşitli şehirlerden Halkın Sesi taraftarlarını toplayarak dar bir kadro eylemi koydu.

Bu yürüyüş, halka iki süper devletin hegemonyacı emellerini teşhir etmiştir. Ama bu dar kadro eylemi, bugün halkın mücadelesinin boyutlarıyla kıyaslandığında, ülkemizdeki kitle kabarışına gözlerini kapayan bir anlayışın sonucudur. Halkın Sesi'nin güçlü bir kitle mücadelesi olarak ilan ettiği Ödemiş-İzmir yürüyüşü ise halkımızın bilincini ve mücadele isteğini yeni çarlarla işbirliği anlaşmasına karşı harekete geçirme ve bu eyleme en geniş kitleyi katma görevlerine gözlerini kapayan bir kadro eylemidir. Bizzat bu yürüyüşün kendisi Halkın Sesi'ne olumsuz bir ders olmalıdır.

Halkın Sesi, hemen yürüyüş sonrasında Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik'in "yürüyüş çalışmalarını engellemek için ellerinden geleni" yaptıklarını, "yürüyüş için açılan kampanyayı etkisiz kılabilmek amacıyla Van için açılan bağış kampanyasını kullanmaya" kalkıştıklarını, "yürüyüş afişlerinin üzerine başka afişler" astıklarını yazdılar. (HS.s.80) Halkın Sesi, "katılmamayı bir yana bırakalım, bu gruplar yürüyüşü baltalamaya çalışmışlardır" demektedir.

Militan Gençlik bütün mücadelesi boyunca hiçbir zaman böyle davranışlarda bulunmadı, ML çizgisini terketmediği sürece de ilkesiz davranmayacaktır. Halkın Sesi n den yalanlar söylemeye ihtiyaç duymaktadır?

Militan Gençlik, yürüyüşü engelleme ve baltalamaya çalışmadı, sadece mitinge katılmadı. Bizim bildiğimiz -yönelttiği eleştiriler hakkındaki düşüncelerimiz bir yana- Halkın Kurtuluşu da böyle bir engelleme tavrına girmedi.

Halkın Sesi, aynı siyasetini İstanbul-Kartal'da düzenlediği "yeni çarlarla işbirliği anlaşmasına hayır" toplantısında da uyguladı. Yine tek başına düzenlediği toplantı için Halkın Sesi şöyle yazdı: ".... Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu taraftarlarıyla tasfiyeciler, Ödemiş-İzmir yürüyüşü sırasında yaptıkları gibi bu sefer de eylemi baltalamak için ortaya çıkmışlardır", "sürekli gürültü yapmışlar, konuşmacıların sözünü kesmeye çalışmışlardır."

Oysa ki Halkın Sesi taraftarları, geceye katılan ve yeni çarları teşhir etmek, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin gerekliliğini kitleye açıklamak isteyen devrimcilere konuşma hakkı vermemişlerdir. Devrimciler de bu durumu protesto etmişlerdir. Ve sonra bu protesto sonunda zorunlu olarak söz hakkı verilmiştir. Halkın Sesi'nin gürültü dediği şey ve diğer çarpıtmalarının ardındaki budur. Halkın Sesi neden açık davranmamakta, proleter devrimcilere söz hakkı vermediğini yazmamaktadır?

Halkın Sesi'nin tekkeci eylem siyasetinin bir örneği de, 1976 Ekim sonunda Tunceli'de düzenledikleri "DGM Kapansın, Zindanlar Boşalsın" adlı yürüyüş ve mitingidir. Bu mitinge ilişkin olarak Halkın Sesi 81. sayıda "Militan GEnçlik, Halkın Kurtuluşu ve Yurtsever Gençlik taraftarları proleter devrimcilerin çağrılarına rağmen eyleme katılmadılar" demektedir. Oysa ki bu mitingden iki hafta önce bütün proleter devrimciler DGM'lere karşı ortak bir miting düzenlemişler ve mitinge binlerce kişi katılmıştı. İki hafta sonra Halkın Sesi'nin miting düzenlemesinin bir anlamı yoktu ve üstelik DGM'lerinde yasalaştırılması engellenmişti.

> **Aydınlık :**
>
> "İdeolojik birliğin temelini yaratmanın yolu nedir?
>
> Birinci olarak:proleter devrimcilerin eylem birliği daha da genişletilmeli ve sağlamlaştırılmalıdır. Bu gün Türkiye'deki çeşitli proleter devrimci örgüt ve gruplar arasında bir eylem birliği vardır. Birçok konuda ortak eylemler yapılmakta ve mücadelede ortak tutumlar alınmaktadır. Fakat bu birlik gene de gevşektir. Bu birliği genişletme, sağlamlaştırma ve daha yukarı bir düzeyde gerçekleştirme ihtiyacı vardır. Eylemde birlik, tabandaki birliği sağlayacak ve aynı zamanda ideolojik birliği de genişletecek ve güçlendirecektir..." (Aydınlık-Mayıs 76, s.63, sf.3)

Bu son olayların da gösterdiği gibi, Halkın Sesi'nin pratikte de sürdürdüğü, birlik değil ayrılık mücadelesidir. İdeolojik mücadeleyi de küçük burjuva aydın çekişme yöntemi ve küfürleşmeyle sürdüren Halkın Sesi, pratikte de eylem birliğini sağlamaya değil, var olanı da parçalamaya yönelmiştir. Böylece tabanda devrimci kadroların kaynaşmasına değil, düşmanlık ve tekke duvarları örülmesine hizmet etmektedir.

Halkın Sesi, kendi gücüne dayanma ilkesini yanlış birlik anlayışını hayata geçirmede bir araç haline getirmeye, ortak eylemler yerine bağımsız eylemler koyma, "herkesi" çağırma, gelmezse teşhir etme yöntemini koymaya çalışmaktadır. Bu anlayış, eylem yarışları açmaya ve körüklemeye hizmet edecektir.

Halkın Kurtuluşu'nun İstanbul'da düzenlediği "Faşizmi, işkenceleri, siyasi cinayetleri protesto" mitingindeki tavrı da böyledir.

İstanbul mitingi üzerine

Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu'nun mitinge çağrısının hiç bir yönünü eleştirmeden olumlu bulmuştur. Çünkü o, tek başına eylemler tertipleme, "herkesi" çağırma anlayışını meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Halkın Kurtuluşu'nun kampanyası olumludur. Ama mitingi diğer proleter devrimcilerle ortak düzenleyerek bütün yurtsever ve demokratları çağırması yerine, revizyonistlerle birleşip "herkesi" ve bu arada proleter devrimcileri de çağırmasının hiçbir olumlu yönü yoktur. Bu durum, kampanyanın siyasi içeriğinden de ayrı olmadığı gibi, Halkın Kurtuluşu'nda tekkeci gerici cereyanın yıkılması değil daha çok hakim hale gelmesinin açık bir ifadesidir.

Halkın Kurtuluşu, Ödemiş-İzmir yürüyüşüyle ilgili olarak Halkın Sesi'ni eleştirmişti. Eleştirisinin bir yönü de şuydu:

"Bütün devrimci, demokrat ve yurtsever kişi ve görüşlerin çağrılmadığı. Miting hazırlıklarının birlikte yürütülmediği, atılacak ortak slogan, taşınacak pankart ve yayınlanacak bildirilerin açıkça tartışılarak üzerinde görüş birliğine varılmadığı ve tüm bu görüşlerin katılımı ile eylemin ilkelerinin birlikte tespit edilmediği bir eylem doğru ve güçlü bir kitle eylemi olamaz. (HALKIN KURTULUŞU

HALKIN KURTULUŞU son 3-4 sayısında sürekli olarak Rusya ile imzalanacak olan "işbirliği anlaşması"na karşı mücadele edilmesini yazmıştır. "Halkın Sesi" taraftarlarının bu gerçeği bilmesine rağmen HALKIN KURTULUŞU taraftarlarını yürüyüşün hazırlıklarına çağırmamaları tekkeciliğin en açık örneğidir. "Halkın Sesi" oportünistleri, Militan Gençlik taraftarlarına ve sosyal-emperyalizme karşı olan diğer hiçbir gruba eylemi birlikte düzenlemek için çağrıda bulunmadılar" (H.K. s.35)

Halkın Kurtuluşu şimdi de bu görüşü savunuyorsa neden mitingde uygulamayıp tam aksini yaptı? Halkın Yolu, mitingden önce bütün proleter devrimcilerin ortak düzenlemeli önerisi Yurtsever Gençlik ve Halkın Kurtuluşu'na götürülmüştü. Ve Halkın Yolu, Yurtsever Gençlik ile birlikte bu birliği sağlamaya çalıştılar. Ama Halkın Kurtuluşu mitingi ortak düzenlemeye çaba göstermedi, hatta bundan kaçtı. Bununla da kalmayıp revizyonistlerle ittifak yaparak "herkese" çağrı yaptı.

CEREYANI ALTEDELİM, EYLEM BİRLİĞİNİN ENGELLERİ AŞALIM !

Halkın Kurtuluşu'nun davranışı doğru ve ilkeli bir tutummudur? Yukarda Halkın Sesi'ni eleştirerek söyledikleri kendisi için geçerli değil midir? O halde aynı eleştiriyi şimdi kendine yöneltmelidir. Halkın Kurtuluşu'nun bu tavrı, Halkın Sesi'nin ayrılıkçı ve tabanda eylem birliğini parçalama tavrı ile aynıdır.

> **Halkın Kurtuluşu**
>
> "Devrimcilerin birliğinin yolu açık ve dürüstçe yürütülen ideolojik mücadeleden ve eylemde yoldaşça birlikte olmaktan geçer." (Proleter Devrimcilerin Birliği Yolunda Engelleri Aşalım, s.36)
>
> "Eylem birliği devrimcilerin birliği için temel dayanaklardan biridir. Var olan eylem birliğinin sınırları genişletilmeli, sistemli, merkezi ve programlı bir hale getirilmelidir." (Proleter Devrimcilerin Birliği Yolunda Engelleri Aşalım.)

Halkın Kurtuluşu, proleter devrimci hareketin özgül durumunu ve onun getirdiği görevleri kavramamaktadır. Halkın Kurtuluşu'nda, -Halkın Sesi ile mücadelesiyle birlikte- hakim olmaya başlayan tekkeci gerici cereyan, onun proleter devrimcilerin birliği görevlerinden açıkça yan çizmesine, meselelere dar grup çıkarları açısından bakmasını getirmiştir.

Halkın Kurtuluşu 40. sayıda demektedir ki: "Bugün işkence ve siyasi cinayetlere karşı mücadele, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele temelinde yükselmelidir."

Halkın Kurtuluşu böyle mi yaptı? Hayır, onun siyasi cinayetlere ve işkencelere karşı mücadelesi faşizme, sosyal-faşizme ve iki üsüper devlete karşı mücadele temeli üzerinde yükselmedi, kampanya boyunca, Halkın Kurtuluşu sayıları, mitingdeki ittifaklar temeli ve miting alanında atılan temel sloganlar bunun bir ifadesidir.

Bugün halkımızın baş düşmanları iki süper devlet ve işbirlikçileri değil mi? İşkence ve siyasi cinayetlerin baş sorumlusu faşist diktatörlük değil miydi? Faşist diktatörlük iki süper devlete dayanmıyor mu? süper devlete dayanmıyor mu? Halkın Kurtuluşu'nun halka dağıttığı özel sayıda bu gerçeği ortaya koyan hiçbir yazı, temel slogan ve şiar yer almıyor. Özel sayı, bütün işkencelerin baş sorumlusu olarak faşist MC iktidarını almaktadır.

Halkın Kurtuluşu, diğer proleter devrimciler gibi bütün gücüyle mitinge katılan Halkın Yolu'na, tertip komitesinde bulunmuyor diye konuşma hakkı vermedi. Kürt proleter devrimcileri dışında diğer proleter devrimciler de konuşmadı. Ama, Bağımsız Türkiye Dergisi'nde "Sovyetler Birliği ile dostluk politikası halkımızın yararınadır" diyen TEP ve başkanı Mihri Belli ABD emperyalizmini halkların ve Türkiye'nin baş düşmanı, dünyada ve Türkiye'de zulüm ve işkencelerin baş sorumlusu ilan eden bir konuşma yaptı. (Biz modern revizyonistlerle, sosyal-faşistlerle revizyonistleri aynı kaba koymuyoruz. Sorunun bu olmadığı açıktır.)

Son dönemler halkın her kesiminde şiddetle yoğunlaşan faşist baskıların doğurduğu direnişler, öfke ve kin, işkence ve faşist saldırılara karşı geniş bir mücadele temeli yaratmıştır. Halkın Kurtuluşu bu temeli devrimci hedeflere değil, sosyal-emperyalizm ve revizyonizmle uzlaşma temelinde reformist hedeflere yöneltti, hükümete karşı mücadele ile sınırladı.

İşte Halkın Kurtuluşu'nun revizyonizmle ittifak temeli budur. Bunun içindir ki, proleter devrimcilerle ittifakı önemsememekle kalmamış, revizyonizmle uzlaşmıştır.

Yurtsever Gençlik ve Halkın Yolu, böyle bir temelin yanlış olduğunu ve asla kabul etmeyeceklerini mitingden önce belirtti.

Bütün bunların yanında Halkın Kurtuluşu yine 40. sayıda demektedir ki: "Bugün ülkemizde işkence ve siyasi cinayetlere karşı mücadele faşist MC ile sınırlanamaz. (...)Bu son derece yanlış ve zararlı anlayışla sonuna kadar mücadele edilmelidir."

Ama bu yazılanlar durumu değiştirmemektedir. "Kahrolsun faşist MC iktidarı"nın altına "yaşasın devrimci işçi köylü iktidarı" yazmakla revizyonizmle, sosyal-emperyalizmle uzlaşmak ve reformizme düşmekten kurtulunmaz. Devrimin daha fazla propagandasını yapmak, bütün mücadeleleri devrim hedefine bağlı olarak ele alınması gerektiğini söylemek, hayata aktarılmadığı, bütün gün lük siyasi mücadeleye damgasını vurmadığı sürece nasıl ki, tek başına hiçbir şey ifade etmezse Halkın Sesi, bütün mücadeleleri demokratik halk devrimi ufku içinde ele aldığını söylemekle reformizmden kurtuluyor mu?

Halkın Kurtuluşu, bu olay üzerinde titizlikle durmalı, özeleştiri yapmalıdır. Aynı zamanda, hataların reformist değil devrimci bir tarzda aşılmadıkça, yüzeysel değil de kök lü bir tarzda aşılmadıkça yalpalamanın kaçınılmaz olduğu dersini çıkarmalıdır. Ama tekkeci gerici cereyan altedilmedikçe hatalar devrimci bir tarz da aşılamaz.

Tekkeci gerici anlayışa karşı durmalıyız

Halkın Sesi ve Halkın Kurtuluşu, birlik -daha doğrusu ayrılık- anlayışlarının bir parçası olan eylem birliğini baltalama, devrimci kadrolar arasına düşmanlık duvarları örme çabalarına son vermelidir. Bunun yolu, her ikisinde de hakim olan tekkeci gerici cereyanın yıkılmasından geçer. Yoksa, işçi sınıfına, bütün halka ve proleter devrimci harekete, zarar veren sorumsuz davranışlar sürecektir.

Proletaryanın ve halkın çıkarlarını herşeyin üstünde tutan bütün proleter devrimciler tek tek herkes, mücadeleyi zayıflatan, devrimci kadrolar arasına düşmanlık duvarları ören, proleter devrimci hareketin ve birlik yolunda adımlar atmasını engelleyecek sorumsuz davranışlara asla düşmemeli ve böyle yapanlara karşı tavizsiz mücadele vermelidir.

Bugün, proleter devrimci hareketin ileri adımlar atması ve proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması önündeki başlıca engellerden biri olan Halkın Sesi ve Halkın Kurtuluşu'nda hakim hale gelen tekkeci gerici cereyandır. Bu cereyanın sonuçları ortadadır. Ülkemizde iki yıl öncesinden başlayarak küçük burjuva aydın çekişmeleri büyük ölçüde ortadan kalkmıştı ve proleter devrimciler eylem birliği yönünde önemli adımlar atmaktaydı. Halkımızın mücadelesi açısından olumlu olan bu adımlar, proleter devrimcileri birbirinden öğrenmeye açık hale getirmiş, tabanda yakınlaşma sağlamıştı. Halkın Yolu, birçok yetersizlikleri yanında, bu olumlu gelişmeyi ilerletmeye çalışmış, bugün proleter devrimci hareketin son derece önemli ve özgül bir sorunu olan proleter devrimcilerin birliği yolunda imkanları ölçüsünde çaba harcamıştır. Ancak Halkın Sesi ve Halkın Kurtuluşu'nun birbirlerini düşman ilan etmeleri ile birlikte 4-5 aydan beri, proleter devrimci hareketin önündeki görevleri aydınlatacak, ona pratikte ışık tutacak bir tarzda değil de küçük burjuva aydın çekişmesi yöntemiyle sürdürülen bu mücadele, olumlu gelişmeyi felce uğratmış, birbirinden öğrenme ortamı kalkarak proleter devrimcilerin birbirine sağır hale getirmiştir. İşte bu yazıda anlattığımız eylemle bu gelişmenin çarpıcı örnekleridir.

Halkın Yolu, birliği laf olsun diye söylemiyor, eylem birliği çabaları da soyut birlik isteklerinin sonucu değildir. Sorun bir iyi niyet meselesi de değildir. Dünyanın ve ülkemizin ve proleter devrimci hareketin içinde bulunduğu durumda birlik anlayışını somut durumun tahlili temelinde tespit eden Halkın Yolu, halkın mücadelesini iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı güçlü bir tarzda yükseltmenin proleter devrimcilerin eylem birliğini zorunlu kıldığını söylüyor ve bunun önündeki engellerle mücadele ediyor.

Bütün proleter devrimciler, burada anlattığımız olumsuz bir öğretmen olan olaylardan öğrenmeli, tekkeci gerici cereyanlara karşı durmalı ve mücadele etmeliyiz.

HALKIN YOLU'NUN BİRLİK ANLAYIŞI

GİRİŞ

1976 yılı başlarında ülkemizdeki proleter devrimci hareket içinde güçlü bir birlikçi eğilim gelişiyordu. Bütün proleter devrimci gruplar birleşmeden yana tavır alıyorlardı. Gelişen bu eğilim hayata yansımış ve hızla birlik yönünde adımlar atılmaya başlanmıştı.

Ancak yaz başında bu gelişme birden durdu. Birlikçi eğilimler bastırıldı ve tekkeci gerici cereyan hakim hale geldi.

Aydınlık ve Halkın Kurtuluşu gazeteleri hızla birbirlerini hedef göstermeye başladılar ve bütün proleter devrimcilerin birbirlerine karşı onların yanında saf tutmalarını istediler.

Halkın Kurtuluşu'na göre, düne kadar "proleter devrimci" olan ve birleşme yönünde adım atılan Aydınlık birden "devrimci hareket içinde geçmişten beri en zararlı akım olan reformist sağ sapma" oluverdi. Halkın Kurtuluşu '68 lerden '77 lere kadar devrimci hareket içindeki iki çizgi mücadelesinin "reformist sağ sapma" PDA ile ona karşı çıkan devrimciler arasındaki mücadele olduğunu ileri sürüyor ve bütün proleter devrimcileri geçmişten beri Aydınlık'a karşı olma temelinde birleşmeye çağırıyordu.

Aydınlık'a göre ise Mayıs-Haziran '76 ya kadar proletaryanın devrimci siyasi hareketini yaratmak üzere birleşme yönünde adım attığı proleter devrimci gruplar. birden "gayri meşru" devrimci gruplar oluverdi. Aydınlık '68 lerden, Türk Solu dergisinden bu yana "PDA"cıların "proleter devrimci akımı" temsil ettiklerini ve '70 lerden bu yana ülkemizde proletaryanın devrimci siyasi harketinin var olduğunu ileri sürüyordu. Aydınlık'a göre '68 lerden beri, devrimci hareket içinde iki çizgi mücadelesi "proleter devrimci akımı" temsil eden PDA'cılarla, bu akım dışındakiler arasındaki mücadeleydi. Ve Aydınlık dışındaki bütün "gayrı meşru" gazete ve gruplar kendilerini dağıtıp "proleter devrimci saflara" katılmalıydılar. Aydınlık baş tehlike olarak Halkın Kurtuluşu'nu gösteriyor ve Halkın Kurtuluşu'na karşı Aydınlık'la birlikte saf tutmamızı istiyordu.

Bu iki gazetede hakim hale gelen tekkeci gerici cereyan aylardır proleter devrimci harekete çok zarar verdi. Bugün proleter devrimci hareketin ileri adım atmasının önündeki engel de birliğin önündeki engel de, iki gazetede hakim hale gelen <u>tekkeci gerici cereyan</u>'dır. Bu cereyan alt edilmedikçe proleter devrimci hareket ilerleyemez ve birlik yönünde ileri adımlar atılamaz.

Halkın Yolu tekkeci gerici cereyana karşı mücadeleyi sürdürecek ve proleter devrimcilerin birliği uğruna kararlılıkla savaşmaya devam edecek.

Tekkeci gerici cereyanın alt edilmesi için, her şeyden önce Halkın Kurtuluşu ve Aydınlık dergilerinin "birlik" perspektiflerini (daha doğru bir deyişle ayrılık perspektiflerini) dayandırdıkları geçmiş tahlilleri incelemeli ve ülkemizdeki bütün proleter devrimciler, devrimci hareketin yakın ve uzak geçmişinin tekke çıkarları uğruna tahrif edilmesiyle savaşmalılar.

Halkın Yolu'nun bu sayısında ülkemizdeki devrimci hareketin uzak ve yakın geçmişi hakkında gazetenin değerlendirmesini yayınlıyoruz. 5. sayıda bu temel üzerinde birlik anlayışımızı yayınlayacağız.

Halkın Yolu geçmişte devrimci hareketin özellikle '68 lerden bu yana gelen sürecini bütün proleter devrimci gazete ve grupların birlikte tahlil etmelerini önermişti. Biz geçmiş "tahlillerinin" gerici tekke eğilimlerini ayakta tutmak için dayanak olarak kullanılacağını görüyor ve bunu önlemek için bütün proleter devrimcileri devrimci hareketin yakın geçmişini birlikte tahlil etmeye çağırıyorduk.

Çağrımız cevapsız kaldı. Bugün Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu ve Aydınlık dergilerinin tekkeci-gerici tutumlarıyla savaşabilmek için devrimci hareketin uzak ve yakın geçmişini incelemek zorunda kalmıştır.

Devrimci proleter sorumluluk ayrı geçmiş tahlillerinin devrimci hareketin önünde bir engel olacağını gösteriyordu ve ortak geçmiş değerlendirmesi çağrısı yapmıştık. Bugün ise devrimci proleter sorumluluk çarpık geçmiş "tahlil"leri üzerine inşa edilmeye çalışılan tekkelerle ve tekkeci gerici cereyanla savaşmak için geçmişin doğru bir şekilde incelenmesini ve genç kuşaklara yol gösterilmesini gerektiriyor ve bu değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

Hatasız olduğumuz iddiasında değiliz. Hatalarımız kanıtlandığında kabul etmeye hazırız. Yayınladığımız bu değerlendirme bir son değil, proleter devrimcilerin ortak değerlendirme yönünde adım atmalarını sağlayacak bir başlangıç olsun.

Tekkeci gerici cereyanla savaşalım ve devrimci hareketin uzak ve yakın geçmişini devrimci proleter sorumlulukla hep birlikte inceleyelim.

HALKIN YOLU'NUN ÜLKEMİZDEKİ DEVRİMCİ PROLETARYA HAREKETİNİN UZAK VE YAKIN GEÇMİŞİ HAKKINDAKİ DEĞERLENDİRMESİ

I. BÖLÜM

M.Suphi ve Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP leninizm bayrağını yükseltmiş bir proletarya partisidir

Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, Lenin ve Stalin'in önderliğindeki Komintern'in Türkiye'deki kolu olarak inşa edilmiş, 2. Enternasyonal oportünizmine, Troçkizme ve Kemalizm kuyrukçusu ihanet akımlarına karşı, halk düşmanı Kemalist diktatörlüğün en yoğun baskı ve terörü altında, uzun yıllar ülkemizde Leninizm'in bayrağını yükseltmiş ("sözde" değil, gerçekten yükseltmiş, çünkü Leninizm bayrağını sözde yükseltmek Lin Biao, Liu Şao Şi, Troçki gibi yükseltmektir, ve bu karşı devrimciliktir) bir devrimci proletarya partisidir.

Büyük Ekim devriminin bütün dünyada yarattığı büyük uyanışın bir devamı olarak kurulan TKP, Ekim devriminin yolunda, 3. Enternasyonal önderliğinde Türkiye proletaryası ve halkının kurtuluşu için yılmaz ve uzlaşmaz bir mücadele sürdürmüştür.

26 programı birçok noktada aşılamamış bolşevik bir programdır ve bugün bile bu programdan öğreneceğimiz çok şey vardır. 26 programının sadece lafta kaldığını söylemek, teorinin pratikten doğduğu ve pratiğe yol gösterdiği Marksist ilkesini bir yana atmaktır. 26 programı dünya ve Türkiye devrimci pratiğinden doğmuş ve TKP'nin pratiğine şu yada bu ölçüde yol göstermiştir.

TKP, bolşevik örgütlenme ve mücadele ilkelerini, 2. enternasyonal takipçisi oportünist akımlara, Kemalizm kuyrukçusu "kadrocu" ihanet akımlarına ve Troçkist'lere karşı mücadele içinde, genelinde doğru bir şekilde uygulamıştır.

40'lara kadar TKP işçiler üzerinde önemli ölçüde etkili olmuş, kadrolarının büyük bir bölümünü işçiler oluşturmuş ve komünist işçi önderleri yetiştirmiştir.

Aralarında çıkar çatışması bulunan diğer büyük burjuva akımlara bile söz hakkı tanımayan, en küçük demokratik kıpırdanış karşısında bile azgınca saldıran, "Takrir-i Sükun" kanunu vb. faşist kanunlarla donatılmış Kemalist diktatörlüğün beyaz terörü şartlarında TKP başarılı bir illegal mücadele sürdürmüş, Kemalist burjuvaziye TKP'yi dağıtma ve faaliyetlerini yoketme fırsatını vermemiştir.

Ülkemizde proletaryanın en üst düzeydeki devrimci siyasi birliğini yeniden inşa ederken dayanılacak miras, TİP'in "anayasal sosyalizmi", "Türk Solu"nun "sosyalizm ile Kemalizm arasında aşılmaz duvarlar yoktur" mirası değil, TKP'nin yükselttiği kızıl bayrağın mirası olacaktır. '71'ın komünizm sözcüğünü bile ağzına almaktan çekinen, "Kemalizm bir burjuva ideolojisi değil, milli kurtuluşçuluk temelinde anti-emperyalist bir tavır alıştır" diyerek, onu bir kalem darbesiyle burjuva olmaktan çıkaran mirası değil, Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP'li işçilerin beyaz terör şartlarında yükselttikleri bolşevizm bayrağının mirası olacaktır.

Komintern'in dünyanın o zamanki hemen bütün ülkelerinde kolları vardır. Komintern'in kolu olan partiler arasında elbette büyük farklar vardır. Bu farklar çeşitli ülkelerin özgül objektif durumundan kaynaklandığı gibi, her bir ülkede Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğinin somut duruma ne ölçüde yaratıcı bir şekilde uygulana

bildiğinden de kaynaklanır. Ancak Komintern ne oportünist bir merkezdir, ne de ilkesiz bir partiler koalisyonu. Komintern'e belli kabul şartları vardır.(x) Nitekim birçok parti Komintern'e kabul edilmesini talep ettiği halde alınmamışlardır. Komintern'de kalmanın da koşulları vardır. Lenin'in ve daha sonra Stalin'in önderliğindeki Komintern'in Marksist çizgisini izlemeyen bazı partiler Komintern'den ihraç edilmişlerdir. Komintern'in kolu olan partiler; 1) Başka bir sınıfın değil, proletaryanın partileridir, 2)Proletaryanın devrimci partileri, Leninist partilerdir.

Komintern'in kolu olan partilerin çoğu Marksizm-Leninizmi ülkelerinin somut pratiğine yaratıcı bir biçimde uygulamak konusunda "(sağ ve "sol") büyük hatalar yapmışlar, hatta bir kısmı bu konuda başarısız olmuşlardır. Bir Komünist partinin Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeğini o ülkenin somut durumuna yaratıcı bir şekilde uygulamayı başaramaması, hatalarını düzeltememesi, sonunda o partinin sağ ya da "sol" bir burjuva ya da küçük-burjuva partiye dönüşmesine yol açar, o partinin sapması ve sınıf yapısının değişmesi kaçınılmazdır. Ama, buradan kalkınıp, Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeğini ülkesinin somut durumuna yaratıcı bir şekilde uygulamak konusunda hata yapan partileri proletaryanın komünist partileri arasından keyfi olarak çıkartmak diyalektik materyalizmin yerine mekanik materyalizmi geçirmektir. Bu sınıflandırma ile Komintern içinde- üç-beş komünist parti ya kalır, ya kalmaz. Ve bu sınıflandırmaya göre, ÇKP kuruluş tarihi olarak 1935'i değil de 1921'i göstermekle, AEP, Arnavutluk'taki komünist hareketin (bağrında bir çok zaaf ve hatayı taşıyan) Korça grubunun kurulmasıyla başladığını söylemekle hata yapmaktadırlar.Bu bakış tarzı insanı yaşanan günün bir sonraki güne göre Marksist anlamda değil, nihilist anlamda inkarına götürür.

Komintern'in kolu olan komünist partiler zaman zaman sağ ya da "sol" oportünist hatalar yapmışlar, bu hatalar zaman zaman bir çizgi halini almış, zaman zaman parti önderliği sağ ya da "sol" oportünistlerin eline geçmiştir. Komintern bu sağ ve "sol" oportünist hatalara, çizgilere ve önderlere karşı mücadele etmiştir. Komintern zaman zaman yanlış talimatlar vermiş, ya da zaman zaman uyanıklığını yitirmiş, bir süre için yanlış çizgi ve önderleri desteklemiş olabilir. Ama çizgisi ve önderliği başından sonuna kadar sağ ya da "sol" oportünist olan bir burjuva (ya da küçük burjuva) partinin Komintern'in kolu olarak varlığını sürdürebileceğini söylemek, Komintern'in en azından bir ilkesiz partiler koalisyonu olduğunu ileri sürmektir.

Komintern'in kolu olan TKP'de Türkiye Proletaryasının devrimci partisidir. Ülkemizde proletaryanın devrimci siyasi hareketi ilk kez şimdilerde gelişmemektedir. Proleter devrimcilerin bu günkü görevi ancak bir yeniden inşa olabilir. Ülkemizde devrimci proletarya hareketi 57 yıllık proleter devrimci miras ve 26 programı temelinde inşa edilebilir.

Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP'den öğreneceğimiz çok şey vardır. TKP'nin hem olumlu hem olumsuz yönünden öğrenmek zorundayız. Olumlu yönünden öğrenmek zorundayız, çünkü bolşevik çalışma tarzının esaslarını hala bilmiyoruz. Mirasyedi tutumundan vazgeçmeli, TKP'nin pratiği hakkında bütün bilgi ve belgeleri toplayarak, bu bilgi ve belgelerden sonuna kadar yararlanmalıyız.

Bir süre önceye kadar TKP'yi sağ oportünist ilan ederek proletarya partisinin ilk defa kurulacağını ileri sürüyorduk.Bir süre önceye kadar sürdürdüğümüz hatanın kaynağında 71'deki küçük burjuva ihtilalci çizgimizi Marksist anlamda inkâr etmeye alışırken kendi geçmişimizle birlikte her şeyi inkâr etme şeklinde Marksist olmayan tutum yatmaktadır.

Geçmişi, gelecekte hatalardan kaçınmak için eleştirmeliyiz

Aynı zamanda TKP'nin olumsuz yönünden de öğrenmeliyiz. Proleter devrimciler TKP'nin hatalarını tekrarlamamak için TKP'yi en titiz bir şekilde eleştirmek zorundalar.

Ancak, TKP'yi eleştirirken şu iki noktaya uymak zorundayız: 1) Mirasyedi hovardalığından vazgeçip, TKP'nin Komintern'in kolu olarak uzun yıllar ülkemizde Leninizm bayrağını yükseltmiş bir devrimci proletarya partisi olduğunu tesbit etmeli, 2) Kırık dökük bilgilerimizle sorumsuzca Komintern'i ve TKP'yi yargılamaktan vazgeçip, geçmişi gelecekteki hatalardan kaçınmak için eleştirmeliyiz. Marksist eleştiri anlayışı budur, Marksist tutum budur. TKP eleştirimizde ne küçük burjuva yakın geçmişimizi eleştirirkenki kadar hoşgörülü ve ürkek olalım, ne de bir mirasyedi gibi hovarda.

Proleter devrimci sorumluluğu ile davranmak şartıyla TKP'nin sağ oportünist hatalarını ve Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeğini Türkiye'nin somut pratiğine uygulamaktaki başarısızlığını amansızca eleştirmedikçe ülkemizdeki proleter devrimci hareketin son yıllardaki durumunu kavramak ve proleter devrimcilerin en üst birliğine doğru ilerlemek mümkün değildir.

Ülkemizde devrimci proletaryanın birleşik siyasi hareketinin inşası görevinde karşılaşılan zorlukların temelinde, başka şeylerin yanında, 1951'de TKP'nin tasfiye olması ve uzun yıllar ülkemizde komünist grupların bile bulunmaması yatmaktadır. Partiye bağlılık, proleter devrimci disiplin, proletarya ve yarı-proleter unsurlar arasında hergünkü, uzun vadeli, sabırlı parti çalışması, kollektif çalışma, uluslararası devrimci proleter harekete bağlılık, enternasyonalizm gibi parti geleneğinin canlı olarak yaşadığı ülkelerde hangi sınıf kökenli olursa olsun proletaryanın devrimci ideolojisine yaklaşan unsurların kolayca edindikleri nitelikleri ülkemizdeki proleter devrimciler edinmekte büyük güçlük çekiyorlar. Bu yıllar SBKP'yi revizyonist burjuvazinin gasbettiği ve bütün dünyada karşı-devrimci modern revizyonist akımın hızla güçlendiği yıllar olduğundan 51'deki tasfiyenin zararları daha da derin olmuştur.

İşte bu nedenle '51 deki tasfiyeye yol açan nedenleri incelemek zaafları aşma mücadelesinde hayati önemdedir.

TKP Marksizm-Leninizmi Türkiye'nin somut şartlarına uygulamakta başarısız kalmıştır

'51 deki tasfiyenin temelinde TKP'nin baştan beri Marksizm-Leninizm'i Türkiye'nin somut şartlarına uygulamaktaki başarısızlığı yatmaktadır. Burada özellikle TKP'nin iki temel hatası üzerinde duracağız. TKP geniş köylü kitlelerini toprak devrimi temelinde seferber edememiş, işçi sınıfının toprak devrimi temelinde seferber edilen köylülükle ittifakını kuramamış, şehirlere kapanmıştır. İkincisi, TKP Kürt milli hareketinin derin demokratik ve devrimci muhtevasını değerlendirememiş, Kemalist diktatörlüğün terör ve imha politikasına karşı gelişen Kürt milli hareketini burjuvazi ve feodallerin önderliğine terketmiş, bu hareketin Kemalist diktatörlüğe karşı olduğu kadar, emperyalizme ve feodalizme de karşı, Türk halkı ile ittifak halinde, toprak devrimi temelinde gelişebilmesinin şartının harekete proletaryanın ve onun devrimci öncüsü TKP'nin önderlik etmesi olduğunu kavrayamamış, çağımızda milli meselenin emperyalizme karşı mücadele genel meselesinin bir parçası olarak ele alınması Leninist tesbitinin devrimci proletaryaya yeni görevler, sorumluluklar yüklediğini görememiştir.

Köylü meselesi ve milli meseleye doğru yaklaşamama TKP'nin, şehirlere kapanıp kalması, işçi köylü ittifakını ve Türk ve Kürt köylülerinin mücadele birliğini sağlıyamaması ve giderek tecrit olması sonucunu vermiştir. Ülke nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan, toprak ve özgürlük özlemiyle dolu Kürt ve Türk köylülükle ittifak kuramayıp tecrit olan bir devrimci proletarya hareketinin devrimci yönünün törpülenmesi, temel müttefiğini burjuvazi içinde araması ve giderek işçi sınıfı hareketinden de tecrit olarak bir burjuva aydın hareketine dönüşmesi kaçınılmazdır. Nitekim TKP'de bu kaçınılmaz sağa kayış sürecini yaşamıştır.

'40'lardan sonra TKP sag oportünist bir burjuva aydın harekete dönüşmüştür

Sağa kayış ikinci emperyalist savaş sırasında Komintern'in anti-faşist halk cephesi siyasetinin sağ oportünist bir yorumla Türkiye'de uygulanması sırasında hakim hale gelmiştir. TKP faşizme karşı birleşik cepheyi TKP ile burjuva aydınlar arasında bir ittifak olarak ele alıp, tecrit zincirini kırmaya çalışmıştır. Bu gerçekten tecrit zincirini bir anlamda kırmış, TKP'nin burjuva aydınlar arasında prestijini çok yükseltmiş, aydınlar ve üniversite gençliği içerisinde güçlü bir hareketin doğmasına yol açmıştır. Ama ne pahasına? Savaş şartlarında her iki milliyetten köylülüğün faşist milli şef diktatörlüğüne karşı öfkesi en büyük boyutlara ulaştığı bir sırada köylülükle ittifak kurmak bir yana, işçi sınıfından da iyice tecrit olmak pahasına. 1927'lerin devrimci işçi sınıfı partisi 1940'larda yerini bir burjuva-aydın örgütüne bırakmıştır.

Hitler'ci faşistlerin müttefiği milli şef faşizmine karşı mücadele sırasında hakim hale gelen sağ oportünizm savaştan sonra daha da güçlenerek devam etmiş. Alman emperyalizmine ve onun uşağı milli şef faşizmine karşı mücadele, yükselen ve Türkiye üzerinde hegemonya kurmaya çalışan Amerikan emperyalizmine ve onun uzantılarına karşı mücadele ile birleştirilememiş, dünyadaki Hitler'ci faşist kampın çöküşü ile milli şef faşizminin zayıflaması, burjuvazi ile barış içinde yaşama hayallerini kuvvetlendirmiş. Parti iyice bir burjuva aydın örgütüne dönüşmüş, illegal yapı da iyice zayıflayarak '51 tevkifatına ve tasfiyeye yolaçmıştır.

Ülkemizde proletaryanın devrimci siyasi partisinin inşasında karşılaşılan bütün güçlüklerin temelinde işte bu kaçınılmaz sağa kayış ve tasfiye yatmaktadır. SBKP de modern revizyonizmin bir karşı-devrimci darbe ile yönetimi gasbetmesi ve bütün dünyada modern revizyonizmin bir zamanlar Komintern'in kolu olan Leninist partilerin çoğunda hakim hale gelmesi ile birleşince, bu sağa kayış ve tasfiyenin ülkemizdeki proletarya hareketindeki etkileri daha da ağır olmuştur.

TKP'nin daha birçok hatası vardır. Ve TKP'nin hatalarını ayrıntılı bir şekilde süreç içinde incelemek gerekir. Ancak, birincisi Halkın Yolu henüz böyle ayrıntılı bir eleştiriyi (TKP'nin hem olumlu hem de olumsuz mirasını ülkemizdeki proleter devrimcilerin mirası olarak kabul ettiğimizden, bir bakıma özeleştiriyi) yapabilecek kadar TKP tarihini güvenilir belge ve kaynaklardan inceleyebilmiş değil. İkincisi, ülkemizde bugün devrimci proletarya hareketinin karşılaştığı güçlükler açısından esas tesbit edilmesi gereken, Marksizm-Leninizm'i somut duruma yaratıcı bir şekilde uygulayamayıp köylü meselesi ve milli meseleye devrimi ilerletici bir şekilde yaklaşamayan, şehirlere hapsolup işçi sınıfının temel müttefiğiyle ittifak kurmasını sağlayamayan, böylece giderek tecrit olan TKP'nin kaçınılmaz bir şekilde temel müttefiğini burjuvazi içinde araması, bunun sonucu işçi sınıfından da tecrit olup bir burjuva aydın hareketine dönüşerek tasfiye olmasıdır.

Ülkemizde devrimci proletarya geniş köylü kitlelerini toprak devrimi temelinde seferber edemediği, bu yolla işçi köylü ittifakını kuramadığı sürece devrimi ileri götüremez, sağa ve (özünde sağ olan ve kaçınılmaz olarak sağ teslimiyetçiliğe dönüşecek olan) "sol"a sapar.

Ülkemizde devrimci proletarya, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını tavizsiz bir şekilde ve her şart altında savunmak yanında, kürt milli kurtuluş hareketini emperyalizme, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizme ve feodalizme karşı demokratik halk devriminin bir parçası haline getirmeyi başaramadığı sürece devrimi ileri götüremez, sağa ve "sol"a sapar.

TKP geçmişinde gelecekte hatalardan kaçınmak için eleştirmemiz gereken iki temel nokta işte bunlardır.

TKP'nin oportünizme kayıp tasfiye olmasından sonra, uzun yıllar ülkemizde sosyalizmden bile söz edilmedi

TKP'nin sağ oportünizme kayıp tasfiye olmasının ülkemiz proletarya hareketine zararları büyük oldu. Bayar-Menderes faşizminin işçi sınıfının ve çalışan halkın mücadelesini terörle ezildiği bu yıllarda işçi sınıfının, çalışan halkın ve milli bur juvazinin Amerikancı Bayar-Menderes faşizmine karşı öfkesini, Amerikan'cı büyük bur juvazi ve büyük toprak ağalarının öteki kesiminin siyasi partisi olan CHP peşine takti, ve yarı-sömürge, yarı-feodal yapının sınırları içinde bir reform hareketine hapsetmeyi başardı. TKP'nin Marksizm-Leninizm'i ülkenin somut durumuna uygulamayı başaramayarak sağ oportünizme kaymasıyla zaten büyük ölçüde tasfiye olan devrimci proletaryanın Leninist örgütlenme ve mücadele gelenekleri, Bayar-Menderes faşizminin TKP'yi tasfiye etmesinden sonra ve işçi sınıfının ve halk kitlelerinin en ufak kıpırdanışlarını terörle ezdiği şartlarda hemen bütünüyle yok edildi.

Bu yıllar SBKP'yi modern revizyonistlerin ele geçirdiği ve dünya çapında komünist hareket içinde karşı-devrimci revizyonist dalganın hızla kabardığı yıllardı, Başta ÇKP ve AEP olmak üzere Marksizm-Leninizme sadık kalan partiler ve modern revizyonistlerin ele geçirdiği partiler içindeki Marksist-Leninist kadrolar Kruşçef'in başını çektiği modern revizyonizme karşı devrimci proletaryanın kızıl bayrağını yükselttiler ve Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in devrimci çizgisini savundular.

Dünya komünist hareketi içinde modern revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki iki çizgi mücadelesinin yürütüldüğü bu yıllarda ülkemizde Leninist TKP'yi yeniden inşa etmeye yönelik Stalin'ci bir önderlik gelişmedi. Ülkede karşı-devrimin iyice azgınlaştığı, yılgınlık ve teslimiyet eğiliminin hakim hale geldiği bu yıllarda Kıvılcımlı gibi kimi sözde "komünist"ler Bayar-Menderes faşizmine övgüler düzerken, kimileri de hakim sınıfların bir kliğinin siyasi partisi olan CHP muhalefetinin peşine takılıyorlardı. Yurt dışındaki bir avuç oportünist ve dönek ise Kruşçev revizyonistlerinin koltuğu altında, TKP'yi temsil etme iddiasıyla, modern revizyonist bir burjuva kulübünü, T"K"P yi inşa ediyorlardı. Zeki Baştımar önderliğinde kurulan modern revizyonist T"K"P, TKP'nin 40'lardan sonraki sağ oportünist mirasını temsil ediyor ve bu sağ oportünist miras temeli üzerinde modern revizyonist bir parti inşa ediyordu. Ülke içinde etkisi son derece sınırlı olan bu parti, sovyet proletaryasının sırtından kazanılan artı-değere ortak olup bunu yurt dışındaki lüks yaşamları için harcayan bir burjuva kulübünden başka bir şey değildi.

Ancak, Zeki Baştımar kliğinin ülke içinde etkisinin son derece zayıf olması, ülkemizde modern revizyonizmin etkisinin de zayıf olması anlamına gelmedi. Bütün baskı ve teröre rağmen TKP'nin Leninist mücadele ve örgütlenme geleneğini yaşatmaya çalışan tek tek komünist unsurlar üzerinde modern revizyonizm önemli ölçüde etkili oldu. Bütün iyi niyetlerine rağmen bu unsurlar Leninist geleneği yaşatamadılar, TKP'yi yeniden inşa etme yönünde modern revizyonizme karşı Stalin'ci bir önderlik oluşturamadılar. Bu nedenledir ki, 1960'dan sonra sosyalist harekette her türlü burjuva akım at oynattı, modern revizyonizmin kapitalist olmayan yol tezleri hakim hale geldi. Modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizm temelinde devrimci proletarya hareketinin inşa edilebilmesi için yıllar geçmesi gerekti.

II. BÖLÜM

1960'ların Türkiye İşçi Partisi halkımızın uyanışının ifadesiydi ASD taraftarları arasında sınıf mücadelesi şiddetlendi

1960'dan sonra ülkede sınıf mücadelesi hızla derinleşti. Yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan kaynaklanan temel çelişme ülkede kapitalizmin giderek hızla gelişmesiyle çok keskinleşiyordu. Temel çelişmenin keskinleşmesi halkın bütün kesimlerinin emperyalizm ve yerli gericilik ittifakına karşı mücadelesini yoğunlaştırıyordu.

27 Mayıs anayasasının sağladığı sınırlı demokratik haklardan yararlanılarak kurulabilen Türkiye İşçi Partisi (kurucularının amaçları ne olursa olsun) halkımızın uyanışının bir ifadesiydi. Emperyalizm, yerli gericilik ittifakına karşı mücadele azmi ile dolu işçiler, köylüler, gençler, aydınlar TİP çatısı altında toplanıyorlardı. Halkımızın uyanışının bir ifadesi olan TİP'in çatısı altında toplanan devrimciler halkımızın uyanışını hızlandırıyorlar, devrimci fikirleri kitlelere götürüyorlardı.

Revizyonist TİP yönetimi halkımızın bagımsızlık demokrasi mücadesinin önüne barikatlar kurmaya çalıştı

Ancak, TİP yönetimini ellerinde tutanlar, Leninist TKP geleneğinin çok büyük ölçüde tasfiye olmasından ve bunun bir sonucu olan kitlelerin geri bilinç düzeyinden yararlanarak, modern revizyonizmin kapitalist olmayan yol tezini, parlementer yoldan "sosyalizme" barışçıl geçiş hayalleriyle ve "İsveç sosyalizmi"yle birleştirerek TİP çatısı altındaki devrimcilere kabul ettirmeye çalıştılar Oportünist TİP yönetimi, "faşizm gelir" diyerek kitle mücadelelerinin önüne set çekiyor, Leninist TKP'nin adının anılmasını bile yasaklıyor "İsveç sosyalizmi"yle farkı belli olmayan bir sözde "sosyalist devrim" tezine sarılarak anti-emperyalist ve anti-feodal mücadele ateşini söndürmeye çalışıyor, "önce seçimler yoluyla sosyalizmi kuralım, sonra Amerikan emperyalizmini kovarız" diyerek Amerikan emperyalizmine karşı gelişen kitle mücadelelerinin önüne barikatlar dikmeye kalkıyordu.

TİP'in revizyonist ve oportünist burjuva önderliğine karşı TİP içinde güçlü bir muhalefet gelişmekte gecikmedi. Proleter devrimci geleneğin tasfiye olması nedeniyle her türlü burjuva düşüncesinin etkisinden kurtulamayan ve şu yada bu ölçüde modern revizyonizmin etkisi altında olan devrimci unsurlar, bütün yetersizliklerine ve zaaflarına rağmen, yükselen kitle mücadelelerinin önüne set çekmeye çalışan oportünist TİP yönetimine karşı çıkmaya başladılar.

TİP yönetimi ile YÖN-TÜRK SOLU muhalefeti arasındaki mücadele, iki revizyonist karargâh arasındaki mücadeleydi

TİP yönetimi seçimler (parlemento) yoluyla kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş revizyonist ve reformcu görüşünü devrimciler arasında yaymaya çalışırken, Mihri Belli önderliğindeki bir kısım sözde "proleter devrimci" de D.Avcıoğlu, S.Karaman gibi bürokrat burjuvazinin darbeci önderleriyle birlikte önceleri Yön dergisini daha sonra da Türk Solu dergisini çıkarmaya ve TİP yönetimine karşı tabanda gelişen devrimci muhalefeti darbeci-milliyetçi siyasetlerinin peşine takmaya çalışıyordu. Modern revizyonizmin kapitalist olmayan yol tezinin bir başka biçimini savunan darbeci-milliyetçilerin, özünde, revizyonist ve oportünist TİP yönetiminden hiçbir farkları yoktu. Gerçi kendilerine "proleter devrimci" diyen darbeci-milliyetçiler oportünist TİP yönetiminden farklı olarak ülkemizdeki geçmiş komünist hareketе sahip çıkıyorlardı, ancak bu revizyonist darbeci-milliyetçiler sınıf yapıları, temsil ettikleri ideolojik-siyasi çizgi gereği TKP'nin Leninist mirasını gözlerden gizliyor ve TKP'nin '40 lardan sonraki sağ oportünist mirası temeli üzerinde "proleter devrimci" bir hareket inşa etmeye çalışıyorlardı. Darbeci-milliyetçiler bir yandan TKP'nin yaşayan mirasçıları pozu takınarak devrimcileri saflarına çekmeye çalışırken, aslında onların (Doğan Avcıoğlu, Suphi Karaman gibi bürokrat burjuvazinin temsilcileri ile elele) diriltmeye çalıştıkları, Leninist TKP değil, Leninist TKP'nin kararlı bir mücadeleyle saflarından attığı Kemalizm kuyrukçuluğu, kadroculuktu. Bunlar TİP yönetiminin "sosyalist devrim" saçmalıklarına karşı çıkıp, "milli demokratik devrim" aşamasında olduğumuzu söylüyorlardı. Ancak bunların "milli demokratik devrim" diye savundukları ülkemizde devrimci bir geleneği olduğu ileri sürülen "asker-sivil-aydın zümre"nin devlet darbesinden başka birşey değildi.

Kendilerine "proleter devrimci" adını takan darbeci-milliyetçiler kısa zamanda oportünist TİP yönetimine karşı tabanda gelişen devrimci muhalefeti kendi saflarına çekmeyi başardılar. TİP-Türk Solu mücadelesi esas olarak modern revizyonist kapitalist olmayan yol tezinin iki kanadı, parlementer-reformcu kanat ile darbeci-milliyetçi kanat arasındaki bir mücadele olduğu halde, bu mücadele sırasında hemen bütün devrimci unsurlar Türk Solu saflarına geçti. Ülkede proleter devrimci önderliğin olmadığı o şartlarda bu kaçınılmazdı. Keskinleşen sınıf mücadelesi içinde uyanan devrimciler bütün devrimci kararlılıklarına rağmen kendiliğinden proleter devrimci fikirlere varamazlardı.

Bütün devrimciler revizyonist TİP yönetimine karşı revizyonist (darbeci-milli yetçi) Mihri Belli muhalefeti etrafında toplandı. Çünkü, Boran revizyonistleri "komünist değil, sosyalistiz, geçmişle bağ kurularak partinin kapatılmasına izin vermeyiz, geçmişle hiçbir ilgimiz yoktur" derken, Mihri Belli TKP'nın mirasçısı iddiasıyla ortaya çıkıyordu. Ve devrimci unsurlar komünizme ve TKP'ye bağlılıklarını Mihri Belli'ye ve onun TKP'nin görüşleri diye savunduğu darbeci-milliyetçi, kadrocu, revizyonist görüşlere bağlılıkla dile getiriyorlardı. TİP "provakasyon" diyerek kitle hareketlerine karşı çıkıyor, Türk Solu revizyonistleri (darbeye ortam hazırlaması ve darbe pazarlıklarında güçlü olmak açısından) kitle hareketlerini destekliyordu. TİP Marksist-Leninist kitapların parti içinde okunmasını bile yasaklarken, M.Belli revizyonistleri (darbeci-milliyetçi tahriflerle de olsa) Marksist-Leninist klasikleri Türkçe'ye kazandırıyordu. TİP seçimle iktidar olmayı savunurken Türk Solu revizyonistleri (darbeci olduklarından) seçimyolunun çıkmaz yol olduğunu söylüyorlardı. TİP önce iktidara geçelim, sonra Amerika'yı kovarız derken, Türk Solu revizyonistleri anti-Amerikan mücadeleyi (milliyetçi bir yaklaşımla da olsa) destekliyorlardı. TİP sosyalist "devrim" aşamasındayız derken, Türk Solu revizyonistleri (bir milliyetçi darbe programına indirgeyerek) milli demokratik devrim aşamasında olduğumuzu savunuyordu. TİP-Türk Solu mücadelesi iki revizyonist akım arasındaki mücadele idi, ama ülkemizde bağımsız bir proleter devrimci akımın henüz olmadığı o dönemde bütün devrimci unsurlar TİP'den koptu, Türk Solu saflarına katıldı.

Bazıları TİP revizyonizmiyle M. Belli revizyonizmi arasındaki mücadeleyi iki revizyonist karargah arasındaki mücadele olarak ele almamıza karşı çıkıyorlar. "Geçmiş çarpık guruplaşmalar" dediğimizde çileden çıkarak bizi "idealizm"le suçlamaya kalkışıyorlar. Bunu biz uydurmuyoruz, bu gerçektir. Türk Solu dergisinin izlediği çizgi "proleter devrimci çizgi" adı altında savunulan görüşlerin modern revizyonist kadroculuktan, darbeci-milliyetçilikten başka bir şey değildir. Libya Devrim Komuta Konseyi ne kadar "proleter devrimci" ise, onu "sosyalist" ilan eden Türk Solu da o kadar "proleter devrimci"dir, O yıllarda modern revizyonist Sovyetler Birliği devrim ateşini boğmak ve hegemonyacı emellerini gerçekleştirmek için çeşitli Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde, bir yandan se-

çimler yoluyla barış içinde "sosyalizme geçiş"ı savunuyordu. Türkiye'de her iki tezin gelişmesi için de ortam vardı ve iki tez de birbiriyle çatışarak gelişti. Her iki tez de emperyalizmin sınırları içinde ve emperyalizmin uzantısı hakim sınıfların devlet cihazının sınırları içinde reformcu değişiklikleri öngörüyordu. Her iki taraf da sosyal-emperyalist Rusya'ya dayanıyordu. TİP-Türk Solu mücadelesi iki revizyonist klik arasındaki mücadeleydi.

Ancak darbeci-milliyetçi revizyonist Mihri Belli'nin başını çektiği taraf proleter devrimci filizlerin yeşerdiği ve geliştiği taraf oldu. Bütün devrimci akımlar da, günümüzün bütün proleter devrimci akımları da M. Belli'nin başını çektiği Türk Solu saflarında yeşerdi. Çünkü o gün için Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkının baş düşmanları Amerikan emperyalizmi ve onun uşağı hakim sınıflardı. Sosyal-emperyalist süper devletin dünyada ve ülkemizde devrimin siyasi cephede baş düşmanlarından biri haline henüz gelmediği o şartlarda, Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleden yana olan revizyonist-burjuva taraf, Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin önüne barikatlar kuran revizyonist-burjuva tarafa göre daha "olumlu" yöndü. Bu nedenle TİP oportünizminin teşhir olmasında en önemli etmenlerden biri TİP oportünizminin ABD emperyalizmine karşı mücadeleye karşı çıkması oldu.

TÜRK SOLU-AYDINLIK kanadı içinde sınıf mücadelesi şiddetlendi ve devrimci bir muhalefet dogdu

TKP'nin sağ oportünizme kayarak tasfiye olması, Leninist geleneği yaşatmaya çalışan tek tek proleter devrimcilerin modern revizyonizmin etkisinde kalarak bunu başaramamaları, dünya çapında modern revizyonizme karşı devrimci proletaryanın kızıl bayrağının yükseltildiği 1960 yıllarında ülkemizde modern revizyonizme karşı Stalinci bir önderliğin gelişememesi ve '60 sonlarında yükselen kitle hareketleri üzerinde iki revizyonist karargahın etkili olması, ülkemizde Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in izinden giden bir devrimci proletarya hareketinin gelişmesini sadece geciktirebilmiş, bu hareketin örgütlenmesinin önündeki engebeleri arttırabilmişti. 20.yy.ın ikinci yarısında, birkaç milyonluk bir proletaryanın bulunduğu bir Türkiye'de devrimci proletarya hareketi ergeç gelişecekti.

Modern revizyonizme karşı ÇKP ve AEP başta olmak üzere dünya proletaryasının yürüttüğü mücadelenin, büyük proleter kültür devriminin, Asya-Afrika ve Latin Amerika halklarının Amerikan emperyalizmine ve uşaklarına karşı mücadelesinin devrimci dalgaları bütün engellere rağmen ülkemize yansıyordu. Nasıl ki, ülkemizde ilk proleter devrimci hareketin, TKP'nin gelişmesinde Ekim ihtilalinin devrimci dalgasının rolü çok büyükse, aynı şekilde yakın geçmişimizde de tasfiye olmuş Leninist geleneğin yeniden yeşermesinde büyük proleter kültür devrimi ve dünya proletaryasının modern revizyonizme karşı mücadelesinin devrimci dalgalarının rolü çok büyüktür. Bunun yanında ülkemizde sınıf mücadelesi giderek daha fazla derinleşiyor, işçilerin, yoksul köylülerin ve tüm çalışan halkın kendiliğinden mücadelesi her geçen gün yükseliyordu. Ayrıca, başta M. Belli olmak üzere darbeci-milliyetçi revizyonistlerin tahrifle de olsa Marksizm-Leninizmin klasiklerini çevirerek, genç kuşakların proleter sosyalizminin ilkelerini öğrenmelerine yardım etmeleri de ülkemizde proleter devrimci fikirlerin gelişmesinde çok önemli bir etmendi ve bu noktada M.Belli revizyonistleri Boran-Aren revizyonistlerinden gerçekten ayrılıyorlardı. İşte bütün bu etmenler Türk Solu hareketi içinde proleter devrimci fikirlerin filiz vermesini sağladı.

.Bu gelişmenin bir yansıması da M.Belli revizyonistleriyle darbeci-bürokrat burjuvazinin siyasi temsilcilerinin ittifakını yansıtan darbeci-milliyetçi Türk Solu dergisinin yanında (bazılarına göre de Türk Solu'na karşı) Aydınlık Sosyalist Dergi'nin çıkarılmaya başlanmasıydı. Aydınlık Sosyalist Dergi, Türk Solu'ndan hayli farklıydı. Türk Solu esas olarak "asker-sivil-aydın zümre"nin "devrimciliğini" vurgular, "Kemalistler"le "proleter devrimciler"in (!) ittifakında gerçekleştirilmeye çalışılan ordu darbesinin zeminini yaratmaya çalışırken, Aydınlık Sosyalist Dergi bu ittifakın "proleter devrimci" (!) kanadın teorik dergisi olarak çıkıyordu. Dergide proleter devrimci fikirler, dünya komünist hareketinden haberler, Lenin, Stalin ve Mao'dan yazılar yer alabiliyordu. Ancak fark genelinde bundan ibaret oldu. Aydınlık Sosyalist Dergi'yi çıkaranlar siyasetlerini Türkiye gibi ülkelerde "asker-sivil aydın zümre"nin devrimciliği" ve özel "devrimci rolü" temeli üzerinde inşa etmeye devam ettiler. Dergi, darbeci-milliyetçilikle de, genel olarak modern revizyonizmle de bağını koparmamıştı. Aydınlık Sosyalist Dergi, M.Belli'nin darbeci-milliyetçiliğini, "ortodoks" revizyonizmi, küçük-burjuva devrimciliğini, anti-marksist Kıvılcımlı'cılığı ve filiz halinde proleter devrimci fikirleri, çoğu zaman aynı yazıların içinde bir "ilkesiz birlik cephesi"ydi. Hakim yönü ise başından sonuna, ister Mihri Belli'nin görüşlerinde ifadesini bulan "proleter devrimciler"le "asker-sivil-aydın zümre"nin (bir başka ifade edilişi ile "küçük burjuva aydınların" (!), ya da Kemalistlerin "sol-kanat"ının) "milli-demokratik" ordu darbeciliği temelinde ittifak kurmaları anlayışında yansısın, ister Kıvılcımlı'nın "ordu-proletaryanın vurucu gücü" anlayışında yansısın, modern revizyonizmin devlet darbeciliği anlayışıydı.

Ülkede özellikle işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün kendiliğinden mücadelesi yükseldikçe, fabrika ve toprak işgalleri ülkeyi sardıkça ve anti-emperyalist ve demokratik kitle hareketleri, özellikle devrimci gençlik hareketleri yükseldikçe, bir yandan parlementer-reformcu TİP oportünizmi iyice iflas ediyor, öte yandan Türk Solu-Aydınlık hareketi içinde sınıf mücadelesi keskinleşiyordu. Gerçi, proleter devrimci bir önderliğin olmayışı nedeniyle özellikle devrimci gençlik hareketi içinde "avare-dolaşan asi guruplar" eğilimi, hot-zotçu lümpen dtavırlar ve anarşizan otorite tanımazlık gibi sağ eğilimler gelişiyordu. Ancak bütün olumsuzluklarına rağmen Türk Solu-Aydınlık saflarındaki genç unsurlar, özellikle fabrika ve toprak işgallerinde işçilerin ve yoksul köylülerin mücadeleleriyle yüzyüze geldikçe M.Belli darbeci-milliyetçiliğine başkaldırmaya başladılar. Dünya proletaryasının modern revizyonizme karşı yürüttüğü çok yönlü mücadeleyi bütünlüğü içinde kavrayamayan, modern revizyonizme karşı mücadeleyi parlementocu ya da darbeci "barış içinde geçiş" tezine karşı genel olarak halk savaşının ve silahlı mücadelenin kabul edilmesiyle sınırlayan genç unsurlar, Marksizm-Leninizmle Guevara'cılığı birleştirerek küçük-burjuva devrimci bir çizgiden parlementocu revizyonizme karşı olduğu kadar, ordu darbecisi revizyonizme karşı da savaş açtılar.

1969 DEV GENÇ kurultayında darbeci milliyetçilige karşı devrimci bir muhalefet yürütüldü

Bu savaş 1969 sonlarındaki Dev-Genç kurultayında M. Belli'nin Dev-Genç içindeki esas taraftarları olan Şahin Alpay-Erdoğan Güçbilmez-Doğu Perinçek grubunun "ortodoks" revizyonist darbeciliğine karşı açılan mücadele ile açığa çıktı.

Kurultay öncesinde ve kurultayda bu guruhun savunduğu görüşler özetle şunlardı: Amerikan emperyalizminin derinleşen buhranla sarsıldığı günümüzde Sovyetler Birliği öncülüğündeki "sosyalist" blokun dünya çapındaki etkinliği giderek artmaktadır. Bu artan etkinliğin bir yansıması olarak dünyada ve özellikle Orta-Doğu'da yarı-sömürge ülkelerde "asker-sivil-aydın zümre"nin "devrimci atılımı", "milli demokratik hareketler" gündemdedir. (Kongrede Erdoğan Güçbilmez'in verdiği örneklerde de açık olduğu gibi, söz konusu olan çeşitli ülkelerde ve özellikle de Arap ülkelerinde o sıralarda sosyal-emperyalizmin etkisi altında gerçekleştirilen ordu darbeleri, "ilerici Arap rejimleri" ve Latin Amerika'daki çeşitli darbelerdir) Amerikan emperyalizmine ve onun uşağı Demirel hükümetine karşı öfkenin ve mücadelenin çok arttığı ülkemizde de "asker-sivil-aydın zümre"nin "milli-demokratik hareketi" gündemdedir. "Türkiye proletaryası milli demokratik devrime öncülük edebilecek objektif ve sübjektif şartlara tam olarak sahip değildir" (Şahin Alpay, Türkiye'nin Düzeni Üzerine s.464, Aydınlık sayı: 12) Daha uzun bir süre "asker-sivil-aydın zümre"nin "tarihi öncülüğünün" devam etmesi kaçınılmazdır."Proleter devrimciler" yaklaşan "milli-demokratik harekette" (darbede) "asker-sivil-aydın zümrenin sol kanadıyla" ("sol Kemalistler'le") ittifak kurmalıdır. Bu ittifakın önünde hem "asker-sivil-aydın zümre" içinde, hem de "proleter devrimciler" için de engeller vardır. Asker-sivil-aydın zümre içindeki engel gerici bir "bürokrasi-halk düşmanlığı" tezine sarılarak "amatör şeriatçılık" yapan, "Kemaljst köklerini, Kemalist geleneğini, yani devrimci nesi varsa hepsini red" eden Ecevit ve çevresinin sağ tutumudur.".... her türlü otoriter orduya dayanan rejimi faşist" diye niteleyen "küçük-burjuva asker sivil aydın zümrenin" Ecevit önderliğindeki bu "sağ kanadı", yaklaşan "milli demokratik harekete" karşı çıkarak "küçük burjuva aydın zümre" içinde "önderliği" ele geçirmeye çalışmaktadır. "Sol Kemalistler", "küçük burjuva asker sivil aydın zümre" içindeki bu darbe aleyhtarı eğilimi yenmelidir. (Proleter Devrimci Aydınlık Sayı:1-15, Asker Sivil Aydın Zümre Saflarında Mücadele Şiddetleniyor) "Proleter devrimci" hareket içindeki engel ise, darbe ittifakına karşı çıkan ve Kemalistler'i korkutup kaçıran "sol" cereyandır. "Sol Kemalistler"le "proleter devrimciler" arasındaki darbe ittifakına ve darbeciliğe karşı çıkan, "milli demokratik devrim, ama nasıl?" sorusunu sorarak, Dev-Güç'e karşı çıkarak, "aşırı" hareketlere yönelerek, Kemalistler'i korkutup kaçıran "proleter devrimci hareket" içindeki "sol" cereyan yenilmelidir. "Sol"lar, dünyada, Orta-Doğu'da ve Türkiye'de "milli demokratik hareketlerin" gündemde olmasının ardında SSCB önderliğinde sosyalist blokun etkinliğinin artmasının yattığını göremiyorlar. Bu "sol" cereyan yenilmelidir ki, "proleter devrimcilerin", "küçük burjuva asker sivil aydın zümre" ile ittifakı kurulabilsin ve güçlenebilsin.

Yedi yıl sonra bugün, Aydınlık dergisi tarihi gerçekleri çarpıtmaya ve Dev- Genç'in 69 kurultayında açığa çıkan mücadelenin "proleter devrimcilerle", "ilkesiz Birlik Cephesi" arasındaki mücadele olduğunu ileri sürmeye kalkıyor. Gerçekler devrimcidir. Genç kuşaklar Proleter Devrimci Aydınlık'ın ilk sayısını ve o sayıda sahip çıkılan geçmiş (Türk Solu ve Aydınlık Sosyalist Dergi'deki) yazıları incelemeli ve tarihi gerçekleri çarpıtmaya çalışan eğilimi açığa çıkarmalılar.

Aydınlık o dönemde esas mücadelenin "kitle çizgisi" noktasında yürütüldüğünü ileri sürüyor. Bu meselenin sadece bir yönüydü, ama gerçekten öze ilişkin bir yönüydü. Darbeci revizyonizme karşı çıkan genç devrimciler arasında gerçekten "avare-dolaşan asi guruplar" eğilimi, hot-zotçuluk otorite tanımazlık, lümpenlik vardı ve bu sağ eğilimler proleter devrimci bir önderlik olmamasından kaynaklanıyordu. Bu yanlış eğilimlerle mücadele etmenin yolu, Proleter Devrimci Aydınlık'ın yaptığı gibi gençlik içindeki "sol" cereyana (yukarıdaki eğilimleri "sol" olarak niteliyebilmek için mutlaka sağ oportünizmin etkisi altında olmak gerekir, bu olumsuzluklar "sol" değil, sağ eğilimlerdir) çatmak yerine bu eğilimlerin kaynağını kurutmaya yönelmek, yani proleter devrimci bir önderlik oluşturmak için revizyonizme ve darbeci milliyetçiliğe karşı savaş açmak gerekirdi. Ancak, gençlik içinde esas eğilim Proleter Devrimci Aydınlık'ın o zamanlar "sol" cereyan olarak nitelediği, bu sağ eğilimler olmayıp, doğrudan doğruya darbeci-revizyonizme karşı gelişen devrimci tepkiler, gençliğin gerçek devrim özlemleri, halk devrimi özlemleriydi. Darbeciliğin önündeki engel olarak nitelenen bu devrimci özlemlere karşı kampanya açan Şahin Alpay-Doğu Perinçek gurubunun "kitle çizgisi" derken kastettiği sadece "asker-sivil-aydın zümreyi" korkutup kaçırmama çizgisiydi. "Türkiye'de proletaryanın milli demokratik devrimde,

öncülük edebilecek objektif ve sübjektif şartlara tam olarak sahip olmadığı"nı henüz "asker sivil aydın zümrenin" tarihi rolünün devam ettiğini ve "devrimci atılımının" gündemde olduğunu söyleyen bir akımın "kitle çizgisi" anlayışı zaten başka birşey olamazdı. Böyle bir akımın "kitle çizgisi" paravanası ardına gizlenerek devrimci unsurlara çatmasıyla, bugün revizyonist TSİP'in "kitle çizgisi" paravanası ardına gizlenerek devrimcilere (örneğin, "goşist" dediği Devrimci Gençlik Dergisi taraftarı küçük burjuva devrimcilerine) çatması arasında özde hiçbir fark yoktur."Kitle çizgisi" her kapıyı açan bir sihirli anahtar değildir. Her sınıfın bir kitleçizgisi vardır. Hakim sınıflar için bu, kitle mücadelelerini bastırma ve kitleleri uyutma çizgisidir; 69'lardaki darbeci revizyonistler için Kemalist Cuntaları kaçırmama çizgisiydi; proleter devrimciler için ise başta işçi sınıfı ve yoksul köylülük olmak üzere çalışan halk kitleleriyle devrimci bir tarzda birleşme ve halkın bağımsız güçlerini Demokratik Halk Devrimi doğrultusunda seferber etme çizgisidir.

Şahin Alpay-Doğu Perinçek gurubu bu kampanyalarında "gerilla romantizmi"ne karşı çıkıp devrimci gençleri "gerçekçi" olmaya (yani yaklaşan darbeye hazırlanmaya) çağıran M.Belli ile ittifak kurmuşlardı. Şahin Alpay-Doğu Perinçek darbeci revizyonizmi ile M. Belli darbeci revizyonizmi arasında 69 yazında ve sonbaharında tek fark, M. Belli bu çizgiyi daha vülger (kaba) bir tarzda savunurken, ötekilerin bu çizgiye bir iç tutarlılık kazandırmaları ve revizyonizmi daha "orto[illegible]s" bir şekilde sürdürmeleriydi. Reel-politiker ("gerçekçi" politikacı) darbeci revizyonist M. Belli'ye karşılık, Ş.Alpay-D. Perinçek gurubu entellektüel yönleri daha gelişmiş darbeci revizyonistlerdi.

Ordu darbeciliği devrimci yol diye sunularak devrimcilerin bilinçlerinin ve devrimci eğilimlerinin köreltilmesine, milli demokratik devrim mücadelesinin bir darbe programına indirgenmesine, "proleter devrimci birleşik cephe siyaseti"nin darbeci subaylarla ittifaka indirgenmesine karşı, revizyonizmin parlementer yoldan olduğu kadar darbeci yoldan da "barış içinde geçiş" karşı-devrimci tezine karşı çıkan devrimciler genelinde şu tezleri savunuyorlardı: "Küçük burjuva asker sivil aydın zümrenin Türkiye gibi ülkelerde özel bir yeri olduğu doğrudur, ancak "proleter devrimcilere" düşen Kemalist darbecilerin kuyruğuna takılmaya karşı çıkmaktır. Milli Demokratik Devrim ordu darbesiyle değil, Halk savaşıyla zafere ulaşabilir. Ordu darbeciliği modern revizyonizmin demokratik devrimini tamamlamamış ülkeler için öngördüğü kapitalist olmayan yol tezidir ve red dedilmelidir. Birleşik cephe prolétarya önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temelinde kurulur. Marksist birleşik cephe siyasetiyle Dev-Güç arasında hiçbir bağ yoktur. Darbeci revizyonizme başkaldıran devrimcilerin bir kısmı acil görevin proletarya partisi inşası olduğunu savunuyor, bir kısmı ise bunun için henüz zamanın erken olduğunu, acil görevin gerilla savaşını başlatmak olduğunu savunuyorlardı. Bütün devrimci unsurların üzerinde birleştikleri nokta ise "proleter devrimci hareket içindeki esas tehlikenin "sol" tehlike olmayıp, revizyonizm tehlikesi olduğu noktasıydı.

Görüldüğü gibi darbeci revizyonizme karşı savaş açan devrimciler proleter devrimci bir çizgiyi savunmuyorlardı. Onlar darbeci milliyetçi M. Belli revizyonizminin ideolojik-siyasi tahlillerini temel alıyorlar, Türkiye tarihini ve sınıf tahlillerini bu revizyonist tahlillere dayandırıyorlar, bu noktada savaş açtıkları Ş. Alpay-D.Perinçek çizgisinden özde ayrılmıyorlardı. Devrimciler dünya tahlillerinde ve uluslararası sosyalist hareket tahlillerinde de darbeci revizyonistlerden sadece bir noktada ayrılıyorlardı: Darbeci revizyonistler siyasetlerini SSCB önderliğindeki "sosyalist" Blok'un güçlenmesi temelinde inşa ederken, onlara karşı çıkan devrimciler Asya, Afrika ve Latin Amerika'da devrim alevinin yayılmasını (o zamanlar çok kullanılan bir sloganla ifade edersek, "... daha fazla Vietnam" yaratılmasını) siyasetlerine temel alıyorlardı. Bu yönüyle devrimci muhalefetin çizgisi Kruşçev'ci modern revizyonizmin devrim ateşini söndürme, devrimci potansiyeli parlementolara ya da devlet darbeciliğine hapsetme çizgisine karşı genel bir ihtilalci çizgiydi, ancak revizyonizme temelden karşı çıkan proleter devrimci bir çizgi değildi. Marksizm Leninizm'i orta yolcu Guevaracılıkla birleştirmeye çalışan ve esas yönü küçük burjuva devrimci yönü olan bu devrimci muhalefet ile darbeci revizyonistler arasındaki iki çizgi mücadelesinde daha doğru yönün, darbecileri korkutup kaçırdığı söylenerek sağ bir bakışla "sol" sapma diye nitelenen devrimci muhalefet yönü olduğu açıktı.

İlk başlarda M.Belli, "ortodoks" revizyonist kanadın yanında yeralmış ve devrimcileri tecrit kampanyası açmıştı. Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 13 ve 14. sayıları (ve o aylarda çıkan Türk Solu dergileri) "proleter devrimci" hareket içindeki "sol" cereyana karşı, "gerillacılara" karşı mücadele ederek "asker sivil aydın zümre"nin "sol kanadı" ile darbe ittifakı siyasetini temellendirmeye devam etti. M.Belli taraftarlarıyla Ş.Alpay-D.Perinçek grubu taraftarları elele, bir yandan "gerillacılara" tehditler savuruyorlar, bir yandan da darbeci-milliyetçi siyasetlerine yeni "teorik" temeller inşa ediyorlardı.

M. Belli önderliğindeki darbeci-milliyetçiler devrimci gençlik kitlesini ve devrimci gençlik önderlerini eskisi gibi darbeci-milliyetçi siyasetlerinin peşine takmaya çalıştılar. Ancak, devrimci gençlik kitlesi küçük burjuva sınıf temelinden kaynaklanan yalpalamalara rağmen, Kemalistleri korkutup kaçırmama çizgisinin peşine takılamadı.

Bir süre sonra M.Belli "gerillacılara" karşı Ş.Alpay-D.Perinçek grubu ile birleşerek taktik bir hata yaptığına karar verdi. Devrimci gençlik hareketi içinde Ş.Alpay-D.Perinçek gurubu bir avuçtu. Devrimci Gençlik hareketinin hemen tüm önderleri ve en geniş devrimci gençlik kitlesi "gerillacılar", "dağcılar" denen devrimci muhalefet içinde saf tutmuştu. Bu durum M. Belli'yi ordusuz bir general haline getirecekti. Gençlik hareketi üzerinde etkinliğini yitirmiş bir M.Belli "asker sivil aydın zümre" karşısında pazarlık gücünü tümüyle yitirmiş demekti.

Ve "sol" cereyana, "gerilla romantizmi"ne savaş açmış olan M.Belli, bütün suçu Ş.Alpay-D.Perinçek grubuna yıkarak hızla saf değiştirmekte gecikmedi. M.Belli'ye göre, gerçi bazı "sol" eğilimler vardı, ancak "Kemalistleri korkutup kaçırıyorsunuz" diyerek bütün devrimci gençlik hareketini suçlamak insafsızlıktı. Bu insafsızlığı yapan Ş.Alpay-D.Perinçek grubu "proleter devrimci" hareket içindeki "sağ eğilimi" temsil ediyordu. Görüldüğü gibi Ş.Alpay-D.Perinçek gurubu ile M.Belli gurubu arasında bir taktik ayrılığı doğmuştu. Ve M. Belli bu en sadık taraftarlarını hedef göstermekten kaçınmadı. M.Belli'nin çoğu aydınlardan oluşan bu taraftarlara ihtiyacı yoktu. M.Belli'nin darbeci milliyetçiliği açısından önemli olan darbeciliği "marksist" tahlillerle temellendirmek değil, devrimci gençlik hareketi üzerinde etkinliğini sürdürerek darbecilerle pazarlığa güçlü oturmaktı.

Kuçuk burjuva devrimci muhalefet tabiatı geregi yalpaladı ve darbeci milliyetçilerle uzlaştı

M.Belli'nin saf değiştirmesiyle darbeciliğe karşı savaş açmış olan devrimci muhalefet, darbeciliğin baş temsilcisiyle ittifak halinde "proleter devrimci" hareket içinde iktidar olmakta gecikmedi. Bir "sahiplik belgesi"ne dayanılarak Aydınlık Sosyalist Dergi Ş.Alpay-D.Perinçek gurubunun elinden alındı. İlk yayınlanan sayıda (ASD, Sayı:15) M.Çayan imzalı "Sağ sapma, Devrimci Pratik ve Teori" başlıklı yazı ile M.Belli çizgisindeki başyazı, darbeciliğe karşı savaş açan devrimci muhalefet ile darbeci-milliyetçi çizgi arasındaki "ilkesiz birlik cephesi"nin en açık ifadeleriydi.

Ş.Alpay'lara karşı mücadelelerinde darbeci revizyonizme savaş açan devrimci kanat nasıl oldu da darbeci-milliyetçi M. Belli ile ittifakı kabul etti? Birincisi, bu küçük burjuva devrimciliğinin istikrarsızlığından kaynaklanıyordu. Her zaman,her yerde olduğu gibi, küçük burjuva devrimciliği bazı oportünist günahlara karşı en sert bir savaş açarken, öte yandan en az ötekiler kadar sınıf uzlaşması siyasetini temsil eden M.Belli ile uzlaşıyordu. İkincisi, küçük burjuva devrimcileri modern revizyonizmin "barış içinde birarada yaşama" "barış içinde ekonomik yarış" ve "barışçıl geçiş" tezlerine karşı savaş açarken, modern revizyonizmin ve darbeci-milliyetçiliğin bir çok temel görüşünü savunuyordu. Üçüncüsü, küçük burjuva devrimciliği için eylem her şey, teori hiçbirşeydi. "Kemalistleri korkutup kaçırıyoruz, uslu duralım" diyen "ortodoks" darbeci revizyonistlere "pasifist" etiketini takıp, onlardan kopan küçük burjuva devrimcileri, darbecilerle pazarlık gücünün artmasını gençlik hareketinin yoğunlaşmasında gören darbeci-milliyetçi revizyonistlerle "aktivizm" temelinde birleşmekte sakınca görmüyordu.Dördüncüsü, M.Belli gençlik hareketi içinde rakip olmadığından "tehlikesiz"di. Oysa "ortodoks" revizyonistler gençlik hareketi içinde rakip durumundaydı. Kendi geçmişimize liberalizmi değil, marksizmi uygulamaya cesaret edip, gerçekleri görmeliyiz.

Özetlersek, "proleter devrimci" hareket içinde 1969'daki bölünme, ilk başta "ortodoks" revizyonizmin barışçı teorilerine ve darbeciliği karşı devrimci bir tepkiydi. Ama küçük burjuva devrimciliğinin istikrarsızlığı, revizyonist M.Belli ile ittifak kurulmasında açığa çıkıyordu. M. Belli ile ittifak Aydınlık Sosyalist Dergi kanadını çok güçlendirdi. Ama bu sağlıksız güçlenme TİP-Türk Solu saflaşmasından beri süregelen İlkesiz birlik cephesinin bir devamıydı. "Pasifist" darbeci revizyonizme karşı açılan devrimci savaş, "aktivist" darbeci revizyonizm ile ittifak kurulmasıyla sonuçlanmıştı. Gelecekte hatalardan kaçınmak için geçmişi eleştirmeli ve 71 öncesinin çarpık saflaşmalarının 77'lerde tekrarlanmasına; 71 öncesinin bulanıklığının 77'lerde tekrar ortalığı kaplamasına karşı çok uyanık olmalıyız.

Toplum içinde yeri degişen PDA kanadının görüşleri de degişmeye başladı

M.Belli'nin sırt çevirmesiyle ve gençlik hareketinden koparak iyice tecrit olan Proleter Devrimci Aydınlık kanadı bir avuç kaldı. Hiçbir gücü kalmayan ve iyice tecrit olan bu "ortodoks" revizyonist kanada darbeciliğini sürdürdüğü halde darbeciler sırt çevirdi. Proleter Devrimci Aydınlık olarak ayrılan kanadın toplum içindeki yeri değişmiş; kısa sürede görüşlerinin önemli bir şekilde değişmesinin objektif şartları doğmuştu. Nitekim birkaç sayı sonra Proleter Devrimci Aydınlık Dergisi aniden görüşlerini değiştirmeye, "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi"nden söz etmeye başladı. Gerçi hemen bütün sağ oportünist tahliller ve siyasetler devam ettiriliyordu, ancak marksizm-leninizm-Mao zedung düşüncesinden söz edilmeye başlanılması çok önemli bir değişiklikti. Proleter Devrimci Aydınlık kanadının görüşlerindeki herkesi şaşırtan anilikteki değişikliğin objektif temeli, onların derbeci-milliyetçi siyasetlerinin kaynaklandığı devrimci hareket içindeki yerlerinin, değişmesiydi. Bu değişikliği bir "manevra" olarak ele almak ya insan iradesinin herşeyi belirlediğini savunmaktır, insanların düşüncesini objektif şartların dışında görmektir, sosyal olayları niyetlerle açıklamaktır. Ya da insanları doğuştan "iyiler" ve "kötüler" diye ikiye ayırmaktır. Düşünce maddeden önce gelmez, sonra gelir. Ve maddi temeldeki her köklü değişiklik insan düşüncesinde de köklü değişiklikleri mümkün kılar.

O dönemde Proleter Devrimci Aydınlık kanadının yapması gereken ve eğer işçi sınıfı içinde derin bağları olan bir hareket olsa, kişisel onurlarını köklü bir özeleştiri yapmayarak kurtarabileceklerini sanan bir aydın hareketi olmasa ve gurup çıkarlarını proletaryanın kurtuluş mücadelesinin çıkarlarının üstüne koymayan bir hareket olsa yapabileceği tek doğru şey, "or-

todoks" revizyonist görüşlerine ve darbeci milliyetçi geçmişine karşı amansız bir savaş açmak, köklü bir özeleştiri temelinde "ortodoks" revizyonist ve darbeci-milliyetçi temelde oluşmuş olan gurup yapılarını dağıtmak ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin temelinde yepyeni bir yapı inşa etmek üzere bütün devrimci unsurlarla birleşmekti. Yapısı böyle devrimci bir adım atmasına elvermeyen Proleter Devrimci Aydınlık, revizyonist geçmişleri ve revizyonist temelde oluşmuş gurup yapıları temeli üzerinde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini inşa etmeye çalıştı. Proleter Devrimci Aydınlık'ın günümüze kadar süren bütün hastalıklarının temelinde bu sağlıksız adım yatmaktadır. Gelecekte hatalardan kaçınmak için Proleter Devrimci Aydınlık'ın geçmişinde eleştirmemiz gereken en temel nokta, bir hareketin sağ ya da "sol" revizyonist geçmişini Marksist anlamda inkar etmeden, sağ ya da "sol" revizyonist bir platformda oluşmuş gurup yapısını yıkmadan, revizyonist temel ve gurup yapısı üzerinde, mücadelesine Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini rehber kılmaya ne kadar kararlı olursa olsun proletaryanın devrimci siyasi partisini inşa edemeyeceği dersidir.

Proleter Devrimci Aydınlık geçmişinden bu dersi hala çıkaramamıştır. Ama bugün bu ders sadece Proleter Devrimci Aydınlık için değil, proletaryanın devrimci siyasi birliğini kurma görevine dört elle sarılan bütün proleter devrimciler için çok önemli bir derstir.

Proleter Devrimci Aydınlık'ın attığı bu önemli ama sağlıksız adıma Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 20. sayısında M.Çayan imzalı bir yazı ile cevap veriliyordu. Bu yazı ÇKP'ye ve Mao Zedung'a sahip çıkıyor ve Proleter Devrimci Aydınlık'ın hala muhafaza ettiği bir çok revizyonist tahlil ve siyaseti, özellikle köylü meselesi ve toprak devrimi konusunda Proleter Devrimci Aydınlık'ın hala terketmediği revizyonist yaklaşımı teşhir ediyordu. Ancak M.Çayan'ın yazısı revizyonist darbeci M.Belli ile ittifak kurmanın bütün izlerini taşıyan bir yazıydı. Oysa Mao Zedung'a gerçekten sahip çıkmanın bir tek yolu vardı: Darbeci revizyonizmle ittifaktan vazgeçmek, modern revizyonizme ve Guevara'cı orta yolcu çizgiye karşı çıkarak, devrimci dünya proletaryasının yanında saf tutmaktı. Bu adım atılmadıkça hiçbir eleştiri devrimci bir eleştiri olamazdı ve olamadı.

Attığı adımın bütün sakatlığına rağmen Marksizm-Leninizm Mao Zedung düşüncesini benimsemek, tecrit olmuş Proleter Devrimci Aydınlık hareketinin saflarını çok genişletti. Bir çok kararlı ve militan unsur ve birçok devrimci-demokrat revizyonizm temeli üzerinde de savunulsa Marksizm Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin saflarına geçti. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini benimsemenin Proleter Devrimci Aydınlık'ı tecrit ettiğini söylemek hem olayların gerçek sürecine aykırı, hem de gerici bir tesbittir. Bunu Proleter Devrimci Aydınlık'ı eleştirmek için söylemek de gericidir. Proleter Devrimci Aydınlık'ın yaptığı gibi hala bir nehir olamamasının gerekçesi olarak ileri sürmek de gericidir. Hayır arkadaşlar, kusuru kendinizde arayın, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinde değil. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini savunmaya başlamanız sizin tecrit durumunuza son vermiştir, size nicel güç kazandırmıştır. Saflarınızdaki çeşitli bölünmelerden önce siz nicel olarak en güçlü hareketlerden biriydiniz.

'71 öncesinde PDA bütün zaaflarına ragmen daha dogru yöndü

1970 Ekiminde yapılan Dev-Genç kurultayında bir yıl içinde henüz yetersiz ama büyük bir atılım yapan Proleter Devrimci Aydınlık mücadelesini şu üç tez üzerinde yoğunlaştırdı: 1) SBKP'ye revizyonist demek yeterli değildir, SSCB sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmiştir, 2) Ordu hakim sınıfların baskı mekanizmasının bir ayağıdır, bu Türkiye'de de böyledir, 3)Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını savunmalıyız. Proleter Devrimci Aydınlık'ın kendi revizyonist geçmişini eleştirmemesi, ona "proleter devrimci geçmiş" diye sahip çıkması, özeleştiri yaparsa herşeyini yitirecekmiş gibi olumsuzluklarına dört elle sarılması karşısında ona hiçbir güven duymayan devrimci unsurlar, bir yandan "önemli olan laf değil, eylemdir", "yılan gibi kıvırtan Proleter Devrimci Aydınlık pasifizmi lafta keskinliğin ardına gizlemiyor", "bugün önemli olan konuşmak değil, gerella birliklerini eğitmektir" diyerek bir yıldır hiç ilerlemediklerini gösteriyorlar. öte yandan M.Belli revizyonizmi ile ittifakı sürdürmenin doğal sonucu olarak şu karşı tezleri alkışlıyorlardı: "1) SBKP revizyoniet bir partidir, SSCB'de revizyonistler iktidardadır, ama Lenin'in ülkesine sosyal-emperyalist diyen adamın alnını karışlarlar, 2) Genelinde ordunun hakim sınıfların baskı mekanizmasının bir ayağı olduğunu herkes bilir, ama Türk ordusu ne Yunanistan'ın kralcı ordusudur, ne de bir Latin Amerika Ordusu, son yıllarda sınıf mücadelesi ordu içinde de yansımıştır ve üst kesim gericileşmektedir ama hala Türk ordusu içinde çok güçlü bir şekilde radikaller vardır, 3) Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını soyut olarak savunmak saçmadır, biz her zaman milli zulme karşı çıkarız ve bunun yanında somut bir durum belirdiğinde ayrılma, özerklik, federasyon ya da birlik yönünde tavır takınırız. Bu üç tez de pasifizmi gizlemeyi amaçlıyor ve provakasyon kokuyor." ve bu tezleri alkışlayan çeşitli guruplar hep birlikte Proleter Devrimci Aydınlık taraftarı kadroların (ve elbette daha sonra Proleter Devrimci Aydınlık'tan ayrılacak İ.Kaypakkaya ve arkadaşlarının) Dev-Genç'den ihracı lehinde oy kullandılar.

Görüldüğü gibi 71 döneminin hemen öncesinde bütün zaflarına rağmen daha doğru yönü temsil eden hareket, daha sonra kendisinden ayrılacak İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşlarını da içeren Proleter Devrimci Aydınlık hareketiydi. İki çizgi mücadelesinde M.Belli revizyonizmi ile ittifak kurup anti-revizyonist mücadelede belirleyici önemde bir geri adım atmış olan devrimciler, 70 yılı sonlarında artık daha doğru yön olmaktan çıkmışlar, marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini genilinde savunan Proleter Devrimci Aydınlık daha doğru yön haline gelmişti.

ASD taraftarları arasında sınıf mücadelesi şiddetlendi

Aydınlık Sosyalist Dergi içindeki devrimci unsurlarla M.Belli darbeci revizyonistlerinin yaptığı gerici uzlaşma, 1970 yılı ortalarından itibaren çatırdamaya başladı. 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin tüm ülkede yarattığı büyük altüst oluş, M.Belli'nin sıkıyönetim karşısında takındığı tavırla yüzünün iyice açığa çıkması, işçiler ve köylüler arasında çalışmaların kadrolar arasında yarattığı olumlu etki ve bir ölçüde de Proleter Devrimci Aydınlık'ın mücadelesi Aydınlık Sosyalist Dergi saflarındaki mücadeleyi şiddetlendirdi. Aydınlık Sosyalist Dergi içinde darbeci-revizyonist M.Belli ile ittifak yapan devrimci unsurların önderleri, devrimci kabarış ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmesiyle bu gerici ittifakı kadroların gözünden gizleyemez hale geldiler. Hayat ve mücadele yüzlere takılan bütün maskeleri düşürüyor, kendisini TKP'nin haldeki tek temsilcisi olarak gösteren M.Belli'nin darbeci - revizyonist yüzü iyice açığa çıkıyordu. İşçi ve öğrencileri kurşunlayan, işkenceden geçiren hapislere atan orduya övgüler düzen M. Belli, Aydınlık Sosyalist Dergi ve Kurtuluş Dergisi'nde "işçi-ordu elele", "Sıkıyönetim tarafsız kalmalıdır" sloganları atarken, devrimci unsurlar gazetelerin bu sayılarının dağıtımını engelliyorlar ve bazı bölgelerde topluca imha ediyorlardı. Sıkıyönetimin bir an önce kalkması için "uslu durmak" gerektiğini öğütleyen ve sıkıyönetime karşı yapılan mücadeleyi "provakasyon", "CIA parmağı" olarak niteleyen M. Belli'ye karşı devrimci unsurlar sıkıyönetim ve ordunun zalim yüzünü sergilemek için afişleme yapıyor, bildiri dağıtıyor ve işçileri amatörce de olsa teşkilatlamaya çalışıyorlardı. M.Belli kliğinin "bir legal parti" hazırlığı içinde olduğu o dönemde, devrimci unsurlar darbeci-milliyetçiliğe", "proleter milliyetçiliği"ne, cuntalarla pazarlık için kurulacak parti anlayışına karşı savaş açıyorlar, "revizyonizm Brenstein de kaldı" diyen M.Belli'ye karşı Sovyetler'in modern revizyonist olduğunu vurguluyorlardı. M.Belli şiddetlenen bu mücadelenin kopma noktasına geldiğine şu sözlerle işaret ediyordu: "Saflarımızdan küçük bir Mao'cu gurup daha kopabilir. Bu, pasifist, yeni PDA'cıların ayrılmasıyla saflarımız daha da arınacak ve güçlenecektir."

Bir kısım devrimci unsur ile M. Belli darbeci milliyetçiliği arasındaki bu mücadele 70 Dev-Genç kongresinden kısa bir süre sonra kopma noktasına geldi. Dev-Genç kongresi öncesinde "M.Belli ile aramızda büyük ayrılıklar vardır" diyen M. Çayan'ın kongrede "aramızdaki ayrılıklar nüans ayrılığıdır" demesine rağmen kısa bir süre sonra "ASD'ye açık mektup" yayınlanmak zorunda kalınıyordu. Bir kısım devrimci kadro bu kopmaya karşı çıktı. Ancak M. Çayan'ın görüşlerini savunan unsurlar 70 sonu 71 başında ASD'den ayrıldılar ve Kurtuluş Dergisi etrafında toplandılar.

M.Belli darbeci-milliyetçiligine karşı savaş açan devrimciler revizyonizmle baglarını köklü bir şekilde koparamadılar

Ama bu kopuş Kurtuluş Dergisi etrafında birleşen bu kadroları yukarıda işaret edilen revizyonist tezlerden koparmıyor, modern revizyonizmin dünya tahlilleri temelinde Marksizm-leninizm ile Guevaracılığın bir karışımı olan küçük-burjuva ihtilalci çizgiyi özgünleştirmeye götürüyordu. Ve revizyonist temel terkedilmediği için M.Belli'ye karşı ideolojik mücadele, Kurtuluş taraftarlarını, M.Belli'ye karşı ideolojik mücadeleyi gereksiz gören bazı devrimcilerden daha doğru bir noktaya götürmüyordu. Gerek Kurtuluş taraftarları, gerekse öteki devrimciler darbecilikle bağlarını ideolojik planda ve pratikte koparmadan, revizyonizm temelinde Marksizm-Leninizm ile Guevara'cılığı, D.Bravoculuğu, Marigellacılığı karıştıran küçük burjuva devrimci bir çizgi oluşturuyorlardı.

'70'lerdeki PDA'ı hangi platformdan eleştiriyoruz

12 Mart faşist darbesi öncesinde Proleter Devrimci Aydınlık'ın düşünce ve eylemine uluslararası devrimci proletaryanın Marksist - Leninist çizgisini revizyonist bir temel üzerinde inşa etmesinin nasıl yansıdığına gelince; bu konuya girmeden önce üzerinde durmak gereken önemli bir platform meselesi var. Bizler 70'deki Proleter Devrimci Aydınlık'ı 70'lerdeki Guevara'cı küçük-burjuva devrimci çizgiyle karıştırarak mı eleştirmeliyiz, yoksa 77'de ulaşılan devrimci proleter çizgi ile karşılaştırarak mı? Bu önemli bir noktadır. Günümüzde Aydınlık dergisinin oportünist ve revizyonist geçmişini, hatta darbeci-milliyetçi Türk Solu dergisine bile "proleter devrimci geçmiş" diye sahip çıkması, Çekoslavakya'nın sosyal-emperyalistlerce işgalini en hararetli alkışlayan siyasetin adını koymaktan kaçınıp, bu alkışlara "proleter devrimci çizginin bir hatası" diyecek kadar gerçeklere gözlerini kapaması bizleri tepkici bir tutuma itmemelidir. Proleter Devrimci Aydınlık 70 sonu ve 71'lerin başında revizyonist bir temel üzerinde yükseldiği halde, yine revizyonist bir temel üzerinde yükseldiği halde, yine revizyonist bir temel üzerinde yükselen Guevara'cı küçük burjuva devrimci çizgiye göre daha doğru yönü temsil ediyordu. Bugün ulaşılan proleter devrimci bilinç düzeyi 70'deki Proleter Devrimci Aydınlık hareketini eleştirirken, dünün gerçeklerine gözümüzü kapayıp bu derginin eskiden beri ülkemizde "reformist sağ sapma"yı temsil ettiğini ileri sürmek de Aydınlık gibi ama bir başka açıdan gerçekleri ters yüz etmektir. 70'te ve 71'de devrimci proletaryaya en yakın hareket hangi hareketti? Proleter Devrimci Aydınlık 70'te de mi devrimci hareket içindeki

esas tahlikeyi oluşturmaktadır? 70'te M. Belli revizyonizmi ile ittifak halindeki devrimcileri Proleter Devrimci Aydınlık'a karşı mücadeleleri devrimci mücadeleler miydi, yoksa M.Belli ile aynı saflarda bulunmaktan kaynaklanan revizyonist platformdan eleştiriler miydi? Bugün ülkemizdeki bütün proleter devrimcilere "oportünist" diye saldıran orta yolcuların tutumu ile 70 de "işçi köylü gazetesini satan Proleter Devrimci Aydınlık'çılara, hatta İbrahim Kaypakkaya arkadaşa M.Belli darbeci-milliyetçilerinin gençlik içindeki uzantılarıyla birlikte saldıran küçük burjuva devrimcilerinin tutumu arasında hiç mi benzerlik yoktur? Bu sorulara kesin cevaplar vermedikçe Proleter Devrimci Aydınlık'ın 70 yılında savunduğu görüşlere yöneltilen eleştiriler bulanık olmaktan kurtulamayacaktır.

70'de Proleter Devrimci Aydınlık proleter devrimci platformdan ya da "sol"d an değil, sağdan eleştiriliyordu. M.Belli revizyonizmi ile aynı saflarda bulunulduğu için böyle eleştiriliyordu. 70'de Proleter Devrimci Aydınlık, görüşlerinde Avcıoğlu ve M.Belli'nin darbeci-milliyetçi görüşleri yansıdığı için eleştirilmiyordu, (çünkü bu darbeci-milliyetçi tahliller halen en yoğun onu eleştirenlerin görüşlerinde yansıyordu) Proleter Devrimci Aydınlık, sosyal-emperyalizm, devlet-ordu ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı gibi "taklitçi keskinlikler"in ardında "öncü gerilla savaşını kabul etmeyen sağ oportünizmini, pasifizmini gizlediği" gerekçesiyle eleştiriliyordu. Sosyalist Kurultay çağrısını bu çağrı M.Belli revizyonistlerine yapıldığı için değil, (çünkü o dönemde M.Belli henüz "yeni PDA oportünizmi"ne karşı mücadele eden "proleter devrimci" saflarda sayılıyordu) bu çağrı yaklaşan faşist darbe şartlarında bolşevik örgütlenme anlayışına ters düştüğü için değil (bolşevik proletarya partisi inşa ilkelerine tümüyle yabancı olunduğu 71 pratiği ile de açıktır). Proleter Devrimci Aydınlık M.Belli revizyonistlerinin de dahil olduğu "proleter devrimciler"le birleşme talep etme cesaretini gösterdiği için ve Lenin'in ülkesine sosyal-emperyalist deme gibi keskinliklerin(!) ardına gizlenerek, günün görevi olan "öncü savaş örgütü" inşa etme görevine yan çizdiği için eleştiriliyordu. Unutmamak gerekir ki, Proleter Devrimci Aydınlık'ın Sosyalist Kurultay çağrısı yaptığı günlerde onu eleştirenler M.Belli revizyonistleri ve Kıvılcımlı revizyonistleri ile birlikte Hanif sinemasında TİP kurultayına karşı Kurultay niteliğindeki 29-30 Ekim toplantısını düzenliyorlardı. Bu çalışmalara fiilen katılmayanlar da işçi sınıfı ve yoksul köylülerden kopuk devrimci gençler olarak "gerilla eğitimi" ile yetiniyorlardı.

70'lerde bütün hata ve zaaflarına rağmen İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşlarının da dahil olduğu Proleter Devrimci Aydınlık iki çizgi ümücadelesinde daha olumlu yönü temsil ediyordu. Çünkü sadece marksizm-leninizmin propagandasını yaptıysa bile, bu, Guevara'cı öncü savaş anlayışı ile kıyaslandığında proletaryaya ve halka hizmettir. Kaldı ki, bütün zaaflarına rağmen Proleter Devrimci Aydınlık'ın tek hizmeti Marksizm-Leninizmin devrimci aydınlar arasında propagandasından ibaret değildir. Proleter Devrimci Aydınlık devrimci proletaryanın genel örgütlenme çerçevesinde örgütlenmeye ve bu fikirleri işçilere, köylülere götürmeye, öncü işçi ve yoksul köylüleri bu fikirler etrafında örgütlemeye çalışmış, kadrolarında devrimci proletaryanın özelliklerinin bir kısmı bütün öteki hareketlerden daha fazla yer etmiştir. 70'lerde devrimciler bu özelliklere karşı sağırdırlar, devrimci tutumu hot-zotçulukla karıştırıyorlardı diye Proleter Devrimci Aydınlık'çı arkadaşların ve daha sonra ondan ayrılacak İbrahim Kaypakkaya'nın arkadaşlarının 70'lerdeki olumlulukları görmemezlikten gelinmemelidir.

70 ortalarından başlayarak gerek Proleter Devrimci Aydınlık, gerekse ondan ayrılan ve İbrahim Kaypakkaya arkadaşın görüşlerini savunan arkadaşlar orta yolcu Guevaracı küçük burjuva devrimci çizgiyi savunanlardan farklı bir platformda mücadele etmişlerdir. Ama, onlar da revizyonizm ve maceracılıkla bağlarını koparmayı başaramadılar. Onlar, uluslararası devrimci proleter çizgiyi ülkemizin somut durumuna genelinde bile uygulamayı başaramayarak küçük-burjuva sağ ve "sol" çizgiler olmaktan kurtulamadılar. Bununla birlikte, uluslararası devrimci proletaryanın etrafında birleştiği genel ilkelerin propagandasını yaparak ülkemizde proleter devrimci hareketin gelişmesine hizmet ettiler. İşte bu nedenledir ki, onlar uluslararası devrimci proletaryanın etrafında birleştiği genel ilkeleri savunmayan ve savunduğu devrimci görüşleri de bulanıklaştıran Guevara'cı çizgiden farklı bir platformda mücadele ediyorlardı.

Halkımızın yüzyıllardır sömürücü ve zalim hakim sınıflara karşı yürüttüğü mücadelenin bir parçası olan 71 direnişi devrimci proletaryanın mirasıdır. Onun devrimci proleter bir miras olmaması, küçük burjuva devrimci bir miras olması devrimci proletaryanın bu mirası reddetmesini gerektirmez, bütün halk sınıflarının sömürücü ve zalim hakim sınıflara karşı mücadelelerinin devrimci yönü devrimci proletaryanın mirasıdır. 71 direnişinin devrimci yönünü bir mirasyedi hovardalığı ile inkar eden Aydınlık'ın bu tutumu da devrimci proleter yönünün zayıflığından kaynaklanmaktadır. Ancak, uluslararası devrimci proletaryanın Marksist-Leninist çizgisini 70'lerde ülkemizde savunmaya çalışan Proleter Devrimci Aydınlık'ın ve daha sonra ondan ayrılan İbrahim Kaypakkaya'nın arkadaşlarının devrimci mirasını reddederken, hiç olmazsa o yıllarda diğer devrimcilerin ne yaptığını ve neyi savunduğunu da açık yürüklilik ile ortaya koymalıyız. Biz mirasyedi hovardalığına karşıyız. Bu iki hareketin bütün zaaflarına rağmen 70'lerde ve o zamandan bu yana ülkemizde devrimci proletarya hareketinin gelişmesine katkıları olduğunu tesbit ediyor ve devrimci mirasına kendi mirasımız olarak sahip çıkıyoruz. Onları bu temel üzerinde eleştireceğiz.

Revizyonist bir temel üzerinde devrimci proletarya hareketi inşa edilemez

Uluslararası devrimci proletaryanın Marksist-Leninist çizgisini geçmiş revizyonist temel üzerine inşa etmeye çalışan Proleter Devrimci Aydınlık'ın altı yıllık tarihi, proleter devrimci harekete bütün olumlu katkılarına rağmen, esas olarak işçi sınıfının Marksist-Leninist hareketinin tarihi değil, revizyonist bir temel üzerinde Marksist-Leninist bir proletarya hareketinin inşa edilemeyeceğinin tarihidir.

70 sonları ve 71 başlarında Proleter Devrimci Aydınlık'ın çizgisi Marksizm-Leninizmle revizyonizmin ve Avcıoğlu-M.Belli darbeci-milliyetçiliğinin eklektik bir birliği idi. Bu akım bir yandan 26 programını esas alıyor ve Kemalist diktatörlüğün sınıf karakterini öteki devrimcilerin aksine 26 programı çerçevesinde değerlendiriyor, öte yandan Avcıoğlu'nun ünlü "1950 karşı-devrim" tezini, Türkiye'nin yeniden emperyalizmin hegemonyası altına girmesini ABD emperyalizminin ülkeye sızmasıyle, "çok partili rejime geçişle" başlatan ünlü darbeci tezi (öteki devrimciler gibi) muhafaza ediyordu. Bir yandan Türkiye'de köylü meselesinin ve toprak devriminin önemini doğru olarak vurguluyor, öte yandan Türkiye'de faşizmi tekelci burjuvazinin rejimi olarak gösteren revizyonist Kıvılcımlı'nın tezlerine sarılıyordu. Bir yandan şehirlerdeki çalışmayı kırlardaki çalışma ile birleştirmek gerektiğini doğru olarak vurguluyor, öte yandan şehirlerde küçük burjuvazi içinde saplanıp kalıyordu. Bir yandan diğer devrimcilerin küçük-burjuva gençlik içinde hapsolmakla doğru olarak eleştiriyor, esas olarak işçi sınıfı ve yoksul köylülük içinde çalışmak gerektiğini vurguluyor, öte yandan esas olarak şehirlerdeki küçük-burjuva aydın çevreler içine hapsoluyordu. Bir yandan yaklaşan faşist darbe tehlikesine karşı işçi sınıfı ve yoksul köylü kitleleri içinde eriyen, legal imkanları devrimci bir tarzda kullanan bir illegal devrimci parti örgütlenmesinin önemini vurguluyor, öte yandan esas olarak legal yayın faaliyetleri etrafında örgütlenmiş gevşek, dağınık, legalci (menşevik) bir yapıyı muhafaza ediyor, yaklaşan faşist darbe şartlarında legalci sosyalist kurultay çağrılarıyla kafaları bulandırıyordu. Bir yandan orduhun niteliği konusundaki burjuva darbeci görüşlerin yıkılması için mücadele ediyor, öte yandan da "ordu içindeki reformcu unsurların müdahele ihtimalinin geliştiği"ni savunuyor, ordunun "gerici-şöven" kanadı, "reformcu-Kemalist" kanadı tesbitleriyle burjuva ordu tahlillerini muhafaza ediyordu. Örnekleri arttırmak istemiyoruz. Çünkü, Aydınlık hareketi içindeki ancak köklü bir özeleştiri ile hareketin atılım yapabileceğini tesbit eden devrimci eğilimin ergeç zafer kazanacağına inanıyor ve böyle devrimci bir tutumla özeleştiriye yönelindiğinde kendi geçmişlerini en iyi onu bizzat yaşamış olan arkadaşların eleştirebileceklerini biliyoruz.

70-71'de Proleter Devrimci Aydınlık'ın proletarya partisini inşa çalışmalarının vardığı sonuç ve proletaryanın devrimci partisinin inşa edilemediği, örgütsüz ve öndersiz olan kitle mücadelelerinin hızla gerilediği ve faşist baskı ve terörün hızla tırmandığı o şartlarda çok güçlü bir küçük burjuva maceracı akımın ortaya çıkması, proleter Devrimci Aydınlık'ın geçmişini gelecekte hatalardan kaçınmak için eleştirmesi gereken bütün proleter devrimcilere öğretici olmalıdır. Özellikle ülkemiz üzerinde iki süper devlet arasındaki rekabetin yoğunlaştığı, kapitalist-revizyonist dünyanın derinleşen genel bunalımının ülkemizde derin bir şekilde yansıdığı, faşizmin gerilemesine rağmen faşist diktatörlüğün baskılarının yoğunlaştığı ve sosyal-faşist darbe tehlikesinin ufukta göründüğü, işçi sınıfı ve yoksul köylülük üzerindeki etkimizin, işçilerin ve halkın uyanışı ile kıyaslandığında henüz çok yetersiz olduğu günümüzde geçmiş hatalardan öğrenmek çok önemlidir.

Sonuç olarak, 70 sonu - 71 başında Proleter Devrimci Aydınlık'ın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini savunma ve bu düşünce etrafında örgütlenme yönünde attığı adımlar, işçi ve yoksul köylülerin devrimci öncülerini örgütleyen, ülkedeki devrimci unsurları proletaryanın devrimci ideolojisine ve örgütüne çeken, yaklaşan faşist darbeye karşı halk mukavemetini örgütleme yönünde sağlam adımlar atan bir devrimci proletarya partisi yerine, Marksizm-Leninizmi revizyonizmle eklektik bir biçimde birleştiren, işçi ve yoksul köylülerin devrimci öncülerini örgütlemeye yönelmeyip küçük burjuva aydın yapısını koruyan, ülkede hızla Marksizm-Leninizmi Guevara'cılıkla karıştıran küçük-burjuva maceracı bir hareketin güç toplayıp, en geniş devrimci çevreleri kendisine çekmesini önleyemeyen, yaklaşan faşist darbeye karşı geniş halk kitlelerini örgütsüz ve öndersiz darmadağınık bırakan, bir sağa, bir "sol"a yalpalayan bir grupla sonuçlanıyordu.

III. BÖLÜM

12 MART'dan sonra devrimciler revizyonist teslimiyete karşı mücadele ettiler

12 Mart faşist darbesinden sonra iki çizgi arasındaki mücadele, herşeyden önce bütün devrimcilerle, faşist baskılar sonucu güçlenen yılgınlık ve teslimiyet ortamında ve 12 Mart faşistlerinin yedeğinde hızla tırmanan revizyonistler arasındaki mücadelede yansıyordu.

Revizyonizmin 12 Mart faşizmi şartlarında hızla tırmanmasının nedeninin maceracılık olduğunu söyleyenlere soruyoruz: O dönemde ülkede bir "devrimci proletarya partisi" olduğunu ileri sürüyorsunuz, bu nasıl bir devrimci proletarya partisidir ki, ne maceracılığın ne de revizyonizmin güçlenmesinin nedenlerini kendi zaaflarında aramamakta, bir gözlemci gibi bütün önemli gelişmeleri kendi dışında tahlil etmektedir. 12 Mart'tan sonra revizyonizm Amerikancı faşizmin yedeğinde tırmanmıştır. Ülkemizde Amerikan emperyalizmine ve faşizme karşı halk kitlelerinin devrimci direnişini örgütleyen bir devrimci proletarya partisi olmadığı için de revizyonizm hızla tırmanabilmiştir. Bütün devrimciler revizyonist teslimiyet ve yılgınlığa karşı sa-

vaş açtılar. Ülkede bir devrimci proletarya partisinin olmayışı nedeniyle, devrimci hareketin zaafları nedeniyle bu savaş yeterince etkili yürütülemedi. Ancak her şeye rağmen revizyonist teslimiyet ve yılgınlık bir ölçüde geriletilebildi. 12 Mart'tan sonra iki çizgi mücadelesi bütün devrimcilerle revizyonistler arasındaki mücadeleydi.

THKP-C ve THKO halkımızın empryalizme ve faşizme karşı devrimci direnişinin bir parçasıdır

THKP-C ve THKO o dönemde revizyonizme karşı mücadelede ne ölçüde silahlıydılar, revizyonizmin temeli üzerinde inşa olmuş Marksizm-Leninizmle Gueveracılığı karıştıran küçük burjuva devrimci çizgilerinden revizyonizme karşı mücadelede ne kadar başarılı olabilirlerdi, gelişmeler bunları gösterdi. Ancak onlar halkımızın emperyalizme ve faşizme karşı devrimci direnişinin bir parçasıydılar ve revizyonizmin kaynaklandığı ve teşvik ettiği yılgınlık ve teslimiyete karşı devrimci direniş ruhunu ayakta tuttular. İşte bunun için halkımız faşizmin işkencesine, terörüne, bombalarına, darağaçlarına teslim olmayan, ölüme gözünü kırpmadan giden arkadaşlarımızı bağrına bastı. İşte bu nedenle Guevara'cı küçük-burjuva devrimci çizgide mücadele eden Denizler, Mahirler, Ulaşlar, Cihanlar birer halk kahramanı oldular.

71 maceracılığının temelinde de, maceracılığın teslimiyete dönüşmesinin temelinde de, revizyonizmin hızla tırmanmasının temelinde de, 70'lerde uluslararası devrimci proletarya hareketinin genel çizgisini ülkenin somut durumuna uygulayarak işçi sınıfı ve yoksul köylülük içinde örgütlenen ve Amerikan emperyalizmine ve faşizme karşı halk mukavemetini teşkilatlayan bir devrimci proletarya partisinin inşa olmaması yatmaktadır. Bu nedenle, halktan kopukluğuna, maceracılığına rağmen THKP-C ve THKO nun direnişinin devrimci yönüne halkımız sahip çıkmıştır.

Elbette bolşevik partisinin işçi sınıfını ve yoksul köylüleri bilinçlendirip, örgütlediği Rusya'da sosyalist devrimcilerin bireysel terörizmine karşı bilinçli işçi kitlelerinin gösterdiği tepki ile ülkemizde THKP-C ve THKO nun direnişine işçilerin ve köylülerin gösterdiği tepki arasında fark vardır. Bu anlamda THKP-C ve THKO nun direnişine geniş işçi ve köylü kitlelerin gösterdiği tepki de halkımızın devrimci her şeye sahip çıkması yanında geri bilinç düzeyi de önemli rol oynamaktadır. Nitekim faşizmin kurşunlarına ve darağaçlarına karşı direnen devrimci arkadaşlara duyulan bağlılığın ve sevgisin CHP'ye yönelmesi ve hızla geniş halk kitlelerinin "umudumuz Ecevit" sloganına sarılmaları da bu geri bilinç düzeyinin belirtisi ve doğal sonucuydu. Burada amacımız THKP-C ve THKO nun direnişini gerçeğin ötesinde yüceltmek değil.

THKP-C ve THKO'nun mucadelesinde kararlılıkla kararsızlık içiçeydi

Amerikan emperyalizmine, faşizme, teslimiyetçiliğe, ihanete karşı THKP-C ve THKO nun yükselttiği direniş bayrağı proletaryanın devrimci bayrağı değil, küçük burjuvazinin devrimci bayrağıydı. Küçük burjuvazinin ikili yapısı gereği bu hareketlerden devrimciler yalpalıyorlardı. Onların temsil ettikleri kararlılık, proleter kararlılığından farklı olarak kararsızlıkla içiçe bir kararlılıktı. Devrime bağlıydılar, ölüme meydan okuyorlardı ama kitle hareketlerinin geçici olarak gerilemesiyle umutsuzluğa kapılmış, "öncü savaş" teorilerine sarılmışlardı. Ölüme gözlerini kırpmadan gitmeye kararlıydılar, ama, proletaryanın devrimci ideolojisi karşısında kararsız. İşkence, terör, haklarından istenen idam cezaları karşısında kararlıydılar ama mahkemelerde 27 Mayıs anayasasını savunacak, milli demokratik devrim programını bir milli burjuva programa indirgeyecek kadar kararsız. Silaha sarılıyor ve iktidarın namlunun ucunda olduğunu söylüyorlardı, ama mahkemelerde komünizmi ve proletarya diktatörlüğünü (o zamanlarda eksik yanlış kendilerini komünist saydıkları,proletarya diktatörlüğüne karşı çıkanları revizyonist ilan ettikleri halde) savunamıyorlardı. Ölüm karşısında elleri titremiyordu, ama en ağır işkenceler altında bile inançları dışında polise, ve mahkemelere tek bilgi vermeyi reddeden Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP'lilerin ve Kaypakkaya yoldaşın komünist tutumunu gösteremediler. THKP-C ve THKO nun direnişinin devrimci yönü proleter bir yön değildi ve onda kararlılıkla kararsızlık, cesaretle cesaretsizlik, fedakarlık ile bencillik içiçeydi.

TİİKP ve TKP-ML devrimci hareket içinde daha dogru yönü temsil ediyordu

THKP-C ve THKO dan farklı olarak genel bir Marksist-Leninist platformda mücadele eden TİİKP ve TKP/ML proletaryanın devrimci hareketleri haline gelememişler, fiilen ve ideoloji ve siyasetlerinde önemli ölçüde küçük-burjuva aydın yapısını korumuşlardır. Genel Marksist-Leninist tezlerine rağmen bu hareketler de esas olarak küçük burjuva devrimci hareketlerdi. Ancak TİİKP revizyonist bir temelde de inşa olmuş olsa, TKP/ML revizyonizme karşı mücadelesinde "sol"a kayıp, doğmatizme ve sübjektivizme de kapılsa, genel Marksist-Leninist platformları onları THKP-C ve THKO dan ayırıyordu. Kimi zaman menşevik, kimi zaman "sol" komünist hataları THKP-C ve THKO nun hatalarından farklı nitelikte hatalardı. Bütün hatalarına rağmen kitleler içinde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin propagandasını yaptılar, işçi sınıfı ve yoksul köylülüğü örgütlemeye çalıştılar, mahkemelerde komünizmin ve proletarya diktatörlüğünün propagandasını yaptılar. 12 Mart'dan sonra THKP-C ve THKO ile TİİKP ve TKP/ML arasındaki iki çizgi mücadelesinde Marksizm-Leninizme daha yakın ve daha doğru yönün TİİKP ve TKP/ML yönü olduğu açıktır.

Bu nedenle, TKP/ML nin "sol" komünist ideolojik siyasi çizgisine, doğmatik ve sübjektivist Türkiye tahlillerine ve Lin Biao ve Çaru Mazumdar etkisindeki mücadele anlayışına rağmen, İbrahim Kaypakkaya yoldaş Amerikancı faşizmin terör ve işkencelerine karşı, yılgınlığa ve teslimiyetçiliğe karşı Komintern'in ve TKP'nin bolşevik geleneğini 73 Türkiye'sinde yaşatan bir simge haline geldi. Bizler, poliste ve işkence altında komünist tutumun ne olması gerektiğini en somut Kaypakkaya yoldaşın direnişinden öğrendik. 12 Mart faşizmine karşı halkımızın direnişi gelecek kuşaklara birçok devrimci direniş örneği bıraktı. Ama, bunlar arasında en canlı tutmamız gereken Kaypakkaya yoldaşın işkence ve ölüm karşısındaki komünist tutumudur. TKP/ML nin ideolojik, siyasi çizgisindeki bütün hatalara rağmen, bu hareketin önderi, THKP-C ve THKO lu devrimcilerin aksine poliste, işkencede komünist tutumun simgesi haline gelebildi. Çünkü bu hareket revizyonizme karşı mücadelesinde "sol"a kaymış da olsa, derin bir şekilde doğmatizmin ve sübjektivizmin izlerini de taşısa, "Marksizm-Leninizme yabancı küçük burjuva hareketler" diye karşı çıktığı THKP-C ve THKO nun mücadele anlayışından önemli ölçüde etkilenmiş olsa da, mücadelesini başta ÇKP ve AEP'nin temsil ettiği uluslararası devrimci proletaryanın ideolojik siyasi çizgisi temelinde inşa etmeye çalışmıştır.

Aynı şekilde TİİKP ve TKP/ML'li devrimcilerin mahkemelerdeki tutumu ile THKP-C ve THKO'lu devrimcilerin mahkemelerdeki tutumu arasındaki nitelik farkı da bu iki hareketin bütün hata ve zaaflarına rağmen mücadelelerini başta ÇKP ve AEP'nin temsil ettiği uluslararası devrimci proletaryanın ideolojik ve siyasi çizgisi temelinde inşa etmeye çalışmış olmalarından kaynaklanmaktadır. THKP-C ve THKO'lu devrimciler "iktidar namlunun uçundadır" Marksist ilkesini 27 Mayıs anayasasını savunma ile, milli burjuva programa indirgeyerek savundukları "milli demokratik devrim"le sınırlanma ile birleştirilirken, mahkemelerde komünist inançlarını bile savunamazken, TİİKP li ve TKP/MLli arkadaşlar mahkemelerde leninizmi ve proletarya diktatörlüğünü savundular, bütün zaaflarına rağmen savunabildiler. THKP-C ve THKO'lu devrimcilerin cezaevlerindeki ve mahkemelerdeki direnişleri daha birçok bireysel çıkışlar olurken, TİİKP ve TKP/ML'li arkadaşlar kollektif tutumun örneğini verdiler, bütün zaaflarına rağmen verebildiler. Ve bir zamanlar bu komünist tutum "sorumluluğu dağıtarak yakasını kurtarmak isteyen önderlerin sorumsuzluğu" olarak karalanmak istendi. Bütün proleter devrimciler TKP/ML ve TİİKP'li devrimcilerin mahkemelerdeki doğru tutumlarına kendi mirasları olarak sahip çıkıp, onlardan öğrenmeliler.

Cezaevi döneminden önce TİİKP içinde derinleşen sınıf mücadelesi revizyonizmden arınmış sağa karşı mücadelede "sol"a kaymamış bir devrimci proletarya partisi doğurmadı. TİİKP'nin revizyonist temeline karşı açılan mücadele içinde TİİKP'den ayrılan devrimcilerin kurduğu TKP/ML darbeci milliyetçiliğe ve revizyonizme karşı açtığı mücadele 1960 sonrası sol harekette bütün devrimciler üzerinde etkili olan M.Belli darbeci milliyetçiliğinin aşılması yönünde bir dönüm noktası oldu. Ancak TKP/ML mücadelesinde "sol"a kaymış, THKP-C ve THKO'nun Guevaracı maceracı çizgisinin etkisinde kalmış esas olarak Çaru Mazumdar ve Lin Biao'nun etkisinde bir "sol" komünist çizgi oluşturmuştu. TİİKP içinde ise, derinleşen sınıf mücadelesi önemli değişiklikleri beraberinde getirmiş,birçok revizyonist tez yavaş yavaş terkedilmeye başlanmıştı. Ancak TİİKP baştan beri sürdürdüğü temel hatasına, zaaflarına karşı cesur bir mücadele açmama, eleştiri okunun ucunu başkalarına (o dönemde özellikle TKP/ML'ye) çevirip revizyonist temel üzerinde inşa olmuş çizgisini özeleştiri yapmaksızın adım adım (reformcu bir tarzda) düzeltmeye çalışma hatasına dört elle sarılıyordu. Bu hatanın sürmesi, TİİKP'nin revizyonist zaaflarından köklü bir şekilde arınmasını önlerken, bir yandan da "sol"a kayması, Çaru Mazumdar ve Lin Biao'nun etkisinde "sol" komünist bir çizgiye yönelmesi sonucunu veriyordu. Sırf silaha sarılmadı diye, bu "sol"a kayış olgusunu reddetmek çok yanlıştır. "Öncü savaş" anlayışında birleşen öteki akımların da ne ölçüde "öncü savaş"a başvurabildikleri biliniyor. 72'lerde dört akımı da etkisi altına alan 'sol' cereyan objektif ve sübjektif şartlarla öylesine çelişiyordu ki, pratiğe ancak bir ölçüde yansıyabildi. Teori ile pratik arasına böylesine bir çizgi çizmek, "hepsi lafta kaldı" diye "sol" hataları tesbitten kaçınmak Marksist olmayan bir tutumdur. Günümüzde çeşitli akımların teorilerinde yansıyan sağ ve "sol" hatalar da kimi zaman "pratiğe yansımadığı" gerekçesiyle küçümsenebildiğinden, bu noktanın özellikle üzerinde duruyoruz. Bir hareketin sağ ve "sol" teorik hataları şu ya da bu ölçüde, şu ya da bu şekilde (bazan çok karmaşık şekillerde) ama mutlaka pratiğe yansır. Tersi, teorinin pratikten doğduğu marksist ilkesine sırt çevirmektir en azından. 72'lerde TİİKP'nin revizyonist temeli ancak reformcu bir tarzda, yer yer aşılmış, sağ eğilimler önemli ölçüde korunmuş, bunun yanında da "sol" eğilimler doğmuştur. 1972'lerde TİİKP'nin hakim yönü "sol" komünist bküçük-burjuva devrimci yöndü.

TİİKP'nin kendi hatalarına karşı baştan beri sürdürdüğü özeleştiriden korkma ve eleştiri okunun hedefini başkalarına yöneltarek kendi hatalarını reformlarla düzeltme tutumu ve bu tutumunun bir sonucu olan sağ hatalarını düzeltmeye çalışırken "sol"a kayma, günümüzde hepimize ders olmalıdır. Bir hareket sağ ya da "sol" hatalarına karşı mücadelede cesur olmaz, köklü bir özeleştiriye yönelmek yerine eleştiri okunun hedefini başkalarına çevirip kendi içindeki sınıf mücadelesini bastırırsa, hatalarının reformlarla "aşmaya" çalışırsa sağa ya da "sol"a yalpalamaktan kurtulamaz.

Devamı sayfa 19'da

SİYASİ VE İDEOLOJİK ZAAFLAR AŞILMAZSA YANLIŞLAR ÇOĞALIR

15 Ocak cumartesi günü Ankara'da "Faşist Terörü, İşkenceleri ve Siyasi Cinayetleri Protesto Mitingi ve Yürüyüşü" yapıldı. Bu eylem hakkındaki değerlendirmelerimizi gazetemiz aracılığı ile Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki devrimci arkadaşlara iletmeyi bir görev bildik. İnancımız o ki, ülkemizde gelişen sınıf mücadelesini ve bu mücadele içinde yer alan farklı devrimci siyasetleri gerek savundukları görüşler, gerekse pratikleri ile bütünlüklü bir biçimde değerlendirebilmek ancak böylece mümkün olacaktır.

Eylem, Halkın Kurtuluşu gazetesinin işkencelere ve siyasi cinayetlere karşı birkaç haftadır sürdürmekte olduğu kampanyanın , bir parçasıydı. Gerek hazırlık çalışmalarında, gerekse eylem sırasında, Halkın Kurtuluşu görüşünü benimseyen arkadaşların eylemi zayıflatan sorumsuz tutumlarına geçmeden önce şunu en önemli noktalardan biri olarak belirtmeliyiz:

Protesto mitingi ve yürüyüş bir kitle eylemiydi. **Mücadele azmi ve öfke dolu bir kitle eylemi.** Bütün devrimci grupların en geniş katılımıyla meydana gelen binlerce insan meydanları saran devrimci sloganlarıyla karşı devrimcilerin suratına ağır bir tokat indirdi. Binlerce devrimci yurtsever, onların uluslararası dayanakları olan iki süper devlete karşı öfkeyle haykırdığı bu eylem güçlü bir kitle eylemi olmuştu. Ve bu gerçeği biz, iki bakımdan, coşkuyla bildiriyoruz:

1- Çeşitli milliyetlerden yoksul halkımızın üzerine azgınca saldıran ve Kürt ulusu üzerindeki milli zulmün baş sorumlusu olan faşist diktatörlüğün işlediği bütün cinayetler, katliamlar, baskınlar, tek kurtuluş yolu devrim olan halkımızın mücadelesine engel olamıyor. Aksine iki milliyetten halkımızın mücadelesi, devrimci düşünceleri de çevreleyerek gittikçe yükselmekte ve emperyalizme ve faşizme karşı yönelmektedir. Bu eylem de bütün bu gerçekleri açık olarak göstermiştir.

2- Şanlı ÇKP ve AEP'nin önderliğini yaptığı uluslararası proleteryanın, devrimci mücadelesine utanmazca saldıran sosyal faşistlere "meydanın boş olmadığını" göstermiştir. Rus emperyalizminin, efendileri gibi Marksizm adına her gün bin kere yemin eden bu riyakar uşakları sahte sosyalistler, büyük öğretmen Mao Zedung'un devrimci fikirlerinin yenilmez bir güç haline gelmeyene kadar yetenekli olduğunu gördüler, ve GÖRECEKLER!

Protesto eyleminin bu en önemli özelliğini bütün devrimci arkadaşlara sevinçle bildirdikten sonra, şimdi mutlaka ders almamız gerektiğine inandığımız bazı önemli hatalara değinmek istiyoruz:

1- Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini benimseyen arkadaşlar hazırlık faaliyetlerinin daha kollektif ve daha etkili olması için gerekli olan devrimciler arası pratik birliğin sağlanması yönünde yeterli çaba göstermediler. Anti-faşist anti-emperyalist bir kampanya yürütüyorsak birleşebileceğimiz bütün güçlerle birleşmek, en geniş ittifakı sağlamak için azami ölçüde çaba sarfetmemiz gerekir. Halbuki Halkın Kurtuluşu görüşünü benimseyen arkadaşlar bunun tersini yapıyorlar.Onlar, bu devrimci ülkeyi adeta unuttular. Bu arkadaşların pratikleri ile Halkın Kurtuluşu gazetesinin bu kampanyaya verdiği önem arasında bile bir uçurum vardır. **Şimdi aşağıda açıklayacağımız tutumlarla, Dimitrov'un ve genel olarak bütün ustaların anti-faşist eylemler için bize bıraktıkları bütün öğretileri birarada düşünün!**

Tertip Komitesi, miting sırasında Halkın Sesi'nden arkadaşlara konuşma hakkı tanımayacağını söyledi. Halkın Yolu, Halkın Sesi ve Yurtsever Gençlik görüşlerindeki devrimcilerin eleştirilerine rağmen bu tavrında ısrar etti. Bunun üzerine aslında konuşma yapacak olan Halkın Yolu ve Yurtsever Gençlik görüşlerini benimseyen arkadaşlar da bu sekter ve grupçu tavrı protesto amacıyla konuşma yapmadılar.

Çünkü durum gayet açıktı. Mitingden birkaç gün önce düzenlediği bir panelde, proleter devrimcileri Tüs-Der'den attırmak için azgınca çabalayan sosyal faşist Tüs-Der başkanını konuşturan bu arkadaşların, Halkın Sesi'nden arkadaşları susturma konusunda bizi ikna etmelerine imkân yoktur. Düzenledikleri "işkencelere karşı" panelde iki süper devlete karşı tek slogan kullanmayan iki süper devleti ve sosyal faşistleri hedef alan tek pankart açmayan Halkın Kurtuluşu görüşündeki arkadaşlar, mitingde her yurtseverin doğal olarak sahip olduğu konuşma özgürlüğünü Halkın Sesi'nin elinden alırken hangi mantık kurallarıyla hareket ediyorlardı? Bu tutum nasıl bir mücadelenin ürünüdür?

Miting sırasında yaptıkları konuşmalarda ve yürüyüş sırasında kullandıkları sloganlardan açıkça anlaşıldığı gibi iki süper devlet ABD ve Rusya'ya karşı ve sosyal faşizme karşı adeta sessiz kalmaları, bu arkadaşlar için bir rastlantı değildir.

Çünkü, demokratik halk devriminin bugünkü baş düşmanları olan iki süper devlete, sosyal faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadele genel bir siyasi çizgi meselesidir. Yoksa, gazetede bu güçlerin bazen hepsinin birden, bazen de bir tekinin daha tehlikeli olduğunu yazmakla bu önemli mesele çözümlenemez.

Panel'de revizyonistlerin konuşturulmasını, anti-revizyonist ve anti-emperyalist sloganlar atılmamasını şiddetle eleştiriyoruz. Hele bu tutum bazı yurtsever seslerin bastırılmasıyla birleşiyorsa üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir siyaset ortaya çıkar. İki süper devletin hegemonya mücadelesinin hızla kızışıp, sosyal, siyasi hayatın her alanına yayıldığı, özellikle Rus sosyal emperyalizminin tehlikeli bir düşman olarak boy verdiği günümüz şartlarında, Halkın Kurtuluşu sosyal faşistlerle panel yapıyor. Bu köle ruhlu sahte sosyalistlere heryerde, her an uzlaşmaz bir mücadele yürütmesi gerekirken...

Bilinmelidir ki, Halkın Kurtuluşu görüşündeki arkadaşların bütün bu anlayışları ve tavırlarının kaynaklandığı yer, Halkın Kurtuluşu'nun genel siyasi ve ideolojik zaaflarıdır. Bu zaafların aşılması yönünde köklü adımlar atılmadıkça, bu tür yanlış mücadele hedefleri zenginleşecektir.

Tarih bize sektarizm ve grupçuluğun devrimci mücadeleye daima zarar veren kötü özellikler olduğunu göstermektedir. Arınmak zorunda olduğumuz bu hastalıklardan ve bunlara kaynak olan ideolojik siyasi zaaflardan kurtulmak için birbirimizden öğrenmeye çalışalım. Hatalarımıza karşı acımasız davranmakta cesur olalım.

Protesto eylemine katılmayarak, sorumsuzluğun ve grupçuluğun kötü bir örneğini veren ortayolcu akımların, faşizme ve faşizmin azgın saldırılarına yönelen böyle bir eyleme katılmamaları açıkça gösteriyor ki, "Katil Oligarşi" diye bağırıp çağırmak, her şeye yetmiyor.

GRUPÇULUĞU VE SEKTARİZMİ YIKALIM. Birbirimizden öğrenelim, birbirimize yardımcı olalım ki, KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET VE UZANTILARI SOSYAL FAŞİZM VE FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

Ankara'dan bir grup
proleter devrimci

Kartal'lı proleter devrimcilerin "Yeni Çarlarla Dostluk ve İşbirliği Anlaşmasına Hayır Toplantısı" üzerine görüşleri

"HALKIN MÜCADELESİNE HİZMET ETMEYEN TUTUMLARI BIRAKALIM"

14 Ocak günü Kartal'da Aydınlık ve Halkın Sesi'nin siyasetini benimseyen arkadaşların düzenlediği "Yeni Çarlarla Dostluk ve İşbirliği Anlaşmasına Hayır" toplantısına katıldık. Ancak "Biz yapalım gelin katılın" anlayışının yanlış olduğunu, Yeni Çarlarla işbirliği anlaşması meselesini en geniş kesime duyurmanın görevimiz olduğunu, devrimcilerin güçlerini birleştirmeleri gerektiğini savunduk.

Halkın Sesi, 91. sayısında toplantıda olanları, çarpıtarak şöyle yazdı:"Bu gençler, sürekli gürültü yapmışlar, konuşmacıların sözünü kesmeye çalışmışlardır. Söz verildiğinde ise proleter devrimci harekete küfreden birer konuşma yapmışlardır". Aydınlık, Halkın Sesi görüşlerini benimseyen arkadaşlar toplantıda farklı siyasi çizgiyi savunanlara söz hakkı vermeyeceklerini, yalnızca demokratik bir kuruluş olduğu için Kartal İşçi Derneğine söz hakkı vereceklerini söylediler. Halkın Sesi'ni benimseyen arkadaşlar gerekçe olarak toplantıyı Halkın Sesi'nin değil tertip komitesinin düzenlediğini söylediler. Bunları söyleyen arkadaşlara soruyoruz: "Bu toplantı, Halkın Sesi'nin siyasetini benimseyenlerin düzenlediği bir toplantı değil miydi? Ve zaten tertip komitesi adına konuşan arkadaş bu gerçeği ifade etmedi mi? Bu gerekçe aslında bizim konuşmamızı engellemek için öne sürülmüş değil midir?

Tertip Komitesi KİD'e söz hakkı vermişti ve KİD de ne konuşacağını tertip komitesine bildirmişti. Toplantıya 15 gün kala ise konuşmanın metni istendi. Biz bunun sebebini sorduk. Tertip komitesindeki arkadaşlar "Tertip Komitesinin konuşmaları denetleyeceğini, uygun bulmadığı takdirde konuşturmayacağını" söylediler. Toplantının başlamasına iki saat kala Halkın Yolu'nun görüşünü benimseyen bizler ve Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini benimseyen arkadaşlar tertip komitesinden arkadaşlara konuşmamızın özünü anlattık. Yeni Çarları teşhir edeceğimizi, konuşmamızın ağırlık noktasının bu olduğunu, aynı zamanda her iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin gerekliliğini anlatacağımızı belirttik. Bunun yanında da bu toplantının Halkın Sesi'nin görüşlerini benimseyen arkadaşların grupçu ve yanlış birlik anlayışını nasıl açığa çıkardığını anlatacak, tavırlarını eleştirecektik.

Tertip komitesi bu çerçevede konuşmamızı istemedi ve söz hakkı verilmedi. Neden olarak, "bu toplantının amacının yeni çarları en geniş kesime duyurmak olduğunu, siyasi çizgilerin eleştirileceği tartışma toplantısı olmadığını" gösterdiler. Görünüşte haklıydılar. Gerçekte ise kuşkuları, devrimcilerin kitlelere yanlış hedefler gösteren siyasi eğilimleri mahkûm edeceği idi. Grupçu anlayışlarının eleştirilmesi idi. Söz hakkı verilmeyen devrimciler yine de, devrimci görevlerini yerine getirmek için toplantıya katıldılar. Ayrıca gecede Halkın Yolu'ndan bir arkadaş saz çalacak ve bu devrimci olmayan tavrı açıklayacaktı. Komite saz da çaldırmadı.

Biz açıkyüreklilikle konuşmada sizleri de eleştireceğimizi söyledik. Ama siz, "tartışma yeri olmadığı" yalanı arkasına gizlenerek ve Halkın Sesi'ni benimseyen üçüncü konuşmacı ile Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini açık açık eleştirdiniz.

Halkın Sesi'ni benimseyen arkadaşlar açıkça cevap versinler: 3. konuşmacının bizi eleştirisi üzerine "Kartal Devrimci İşçi Derneği'ne söz hakkı" diye slogan atılmadı mı?

Toplantının sonuna doğru bu durumu protesto ederek, hep birden ayağa kalktığımızda zorunlu olarak bize söz verildi. Hem de, toplantı bitmiştir, isteyen gidebilir dedikten sonra. Ama kimse dışarıya çıkmadı. Devrimci olmayan tavır pratikte iflas etti.

Bizler toplantıdan sonra kitle önünde Halkın Sesi'ni benimseyen arkadaşların yanlış tavırlarını tekrar eleştirdik, gazetenizde bütün bunları açık açık yazın dedik. Ancak onlar açık ve dürüst davranmadılar. Halkın Sesi, bizleri "eylemi baltalamak", "okları halka ve proleter devrimci harekete yöneltmek"le suçladı.

Halkın Sesi'ni savunan arkadaşlara soruyoruz: "Bu tavır devrimci midir? Halkın menfaatlerinden bahsedenler gazetelerinde halka gerçeği yazmalıdırlar. Bu tavır halkın çıkarlarına dokunmuyor mu?"

Halkın Yolu'nun görüşlerin benimseyen biz Kartal'lı devrimciler olarak gerçekleri bu biçimde tahrif etmenin devrimci bir tavır olmadığını halkımıza açıklıyoruz. Bu arkadaşlar grupçu ve yanlış anlayışlarının, halkın mücadelesine hizmet etmeyen bu tutumlarının özeleştirisini, yapmalıdırlar.

KARTAL'DAN BİR GRUP
PROLETER DEVRİMCİ

Tunceli Gecekondu Halkı Yürüdü:

"HAKLARIMIZI ALMANIN YOLU MÜCADELEYE ATILMAKTIR"

Tunceli'de gecekondu halkı, 10 ocakta "YOL-SU-ELEKTRİK" miting ve yürüyüşünü tertipledi. Halk tarafından coşkuyla yapılan miting ve yürüyüşte gecekondu halkının sorunları, ezilmişlikleri ve kurtuluş yolu dile getirildi.

Gecekondu halkı senelerdir şehrin içinde yaşadığı halde, yaşamanın en temel haklarından yoksundur. Gecekondu halkı ülkemizin her tarafında olduğu gibi, yıllardır aldatılmış ve halkın özlemleri utanmazca ayaklar altına alınmıştır. Mahallenin hemen içinden şehrin su boruları geçtiği halde gecekondu halkı sudan yoksundur. Var olan su yetersiz ve çeşmeler sağlığa elverişsizdir.

Yüz metre ilerisinde elektrik yandığı halde gecekondu halkı ışıktan yoksundur.

Gecekondu halkı 700 metrelik bir yoldan yoksundur.

Tepesinde sallanan binlerce kayayla, gecekondu halkı hayatının garantisinden yoksundur.

Kısaca, gecekondu halkının hiçbir hayat garantisi yoktur.

En sonunda, ölüsünü yıkayacak su bulamayan ve kar suyuyla ölüsünü yıkayan gecekondu halkı bu gidişe dur demeye karar verdi ve bu yolda mücadele etmek gerektiğini kavradı. Haklarını almak için devrimcilerle birleşerek miting ve yürüyüş düzenleme kararı aldı. Bunun için,çoğunluğu yaşlı olmak üzere tamamen gecekondu halkından oluşan tertip komitesi seçildi. Daha dilekçeler verilir verilmez,hakim sınıflar telaşa kapıldılar. Tunceli valisi tertip komitesine: "Hala size elektrik-yol- su verilmemiş mi?" (!) diye halkın gözünü boyamaya çalıştı. Sanki şehirden haberi yokmuş gibi.Emniyet yetkilileri tertip komitesini yıldırmak için tehdit ettiler: "Siyasi sloganlar atılmayacak, gençlik katılmasın,yoksa hepinizi içeri tıkarız" dediler. Halkın mücadelesinden korktuklarından öyle gülünç duruma düştüler ki, dilekçelerdeki harflerin yazılışını dahi bahane ettiler. Yanlış olmuş diye komiteye defalarca dilekçe yazdırttılar. Çeşitli bahanelerle mitingi engelleyebileceklerini sandılar. Fakat hiçbiri, sökmedi. Hakim sınıflar halkın mücadelesinden korkuya kapılıp daha dilekçe verilir verilmez , greyderi yol yapımına yolladılar, ayrıca suyu ve elektriği iki gün sonra vereceklerini söylediler. Fakat greyderler iki - üç saat çalışıp bir daha gelmedi.

Gecekondu halkı, bütün bunların kendi mücadele ateşlerini söndürmek için yapıldığını daha baştan kavradı ve aldanmadı.Çünkü yıllardır hep böyle aldatılmıştı. Halk, mücadele içinde kendi gücünün büyüklüğünü,hakim sınıfların bu güçten nasıl korktuklarını gördü ve devrimcilerle beraber harekete geçti.

Mitinge Halkın Yolu'ndan arkadaşlar ve diğer bir devrimci gruptan arkadaşlar önderlik ettiler. Miting ve yürüyüşe katılan halk, 6-7 bin civarındaydı. Mitinge, başta gecekondu halkı olmak üzere çok sayıda işçi,köylü ve memur katıldı. Ve Tunceli'de şimdiye kadar yapılan kitle eylemlerinde ilk defa gençlik çemberi kırıldı. Mitinge yaşlı ve genç, çok sayıda kadın katıldı. Halkımız mitingi coşkuyla karşıladı. Belediyenin önünde başlayan yürüyüş, mahalleleri gezdi, tekrar belediye - nin önünde toplanıldı. Miting ve yürüyüşte "Kahrolsun sömürgecilik", "Yol-su-elektrik isteriz" "Halkız güçlüyüz", "Tapu hakkımız, söke söke alırız", "İnsanca yaşamak istiyoruz" vb. sloganlar atıldı ve pankartlar taşındı.

Miting alanında önce tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Daha sonra gece - kondu halkından söz alan bir işçi konuşma yaptı. Elektrik,yol, su sorununa değinerek hayatlarının her an tehlikede olduğunu ve hakları olan (kanunlaşmış)tapularının da verilmediğini söyledi. Söz alan diğer bir devrimci arkadaş, gecekondu halkının sorunlarıyla beraber sömürgeciliği ve milli zulmü teşhir eden bir konuşma yaptı. Son olarak Halkın Yolu'ndan bir arkadaş konuştu. Arkadaş, miting ve yürüyüşün amacını belirttikten sonra, "Gecekondu halkının sorunlarının, iki milliyetten , Türkiye halkının sorunlarından, ayrı olmadığını ve köklü çözümün, büyük emperyalist devletlerin uzantısı faşist diktatörlüğün yıkılıp demokratik halk iktidarının kurulmasında olacağını söyledi. Daha sonra gecekondu sorunlarını, gecekondu halkının acil taleplerini tek tek alarak faşist diktatörlüğü, teşhir etti. Bu sorunların çözümünün halkın mücadelesiyle gerçekleşeceğini anlatıp, hakkımızı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz dedi ve "Ne Amerika, Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" diyerek konuşmasını bitirdi. Sonra miting bitti ve kitle düzenli bir tarzda dağıldı.

Daha sonra yürüyüşü halk ve özellikle köylüler, köylerinde birbirlerine överek anlattılar. Halkın birliği ve mücadelesi ona gücünün büyüklüğünü kavrattı, mücadele kararlılığını pekiştirdi.

Ne yapacağını şaşıran hakim sınıflar, tertip komitesini bir kaç defa karakola götürdüler ve tehdit ettiler, mitingdeki konuşmacıların isimlerini sordular. Son olarak da, tertip komitesi sudan bahanelerle mahkemeye verildi.

Bu eylem de gösterdi ki,proleter devrimciler halka önderlik ettikçe, halkın mücadelesi daha ileri hedeflere yönelmekte ve mücadele içinde kitleler bilinçlenmekte, kararlılığı artmakta ve daha ileri mücadelelere hazırlanmaktadır.

GECEKONDU HALKINA YOL-SU -ELEKTRİK TAPULARI VERİLSİN! NE AMERİKA NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM! YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!..

TUNCELİ'DEN PROLETER DEVRİMCİLER

Libya'dan sınır dışı edilen işçiler:

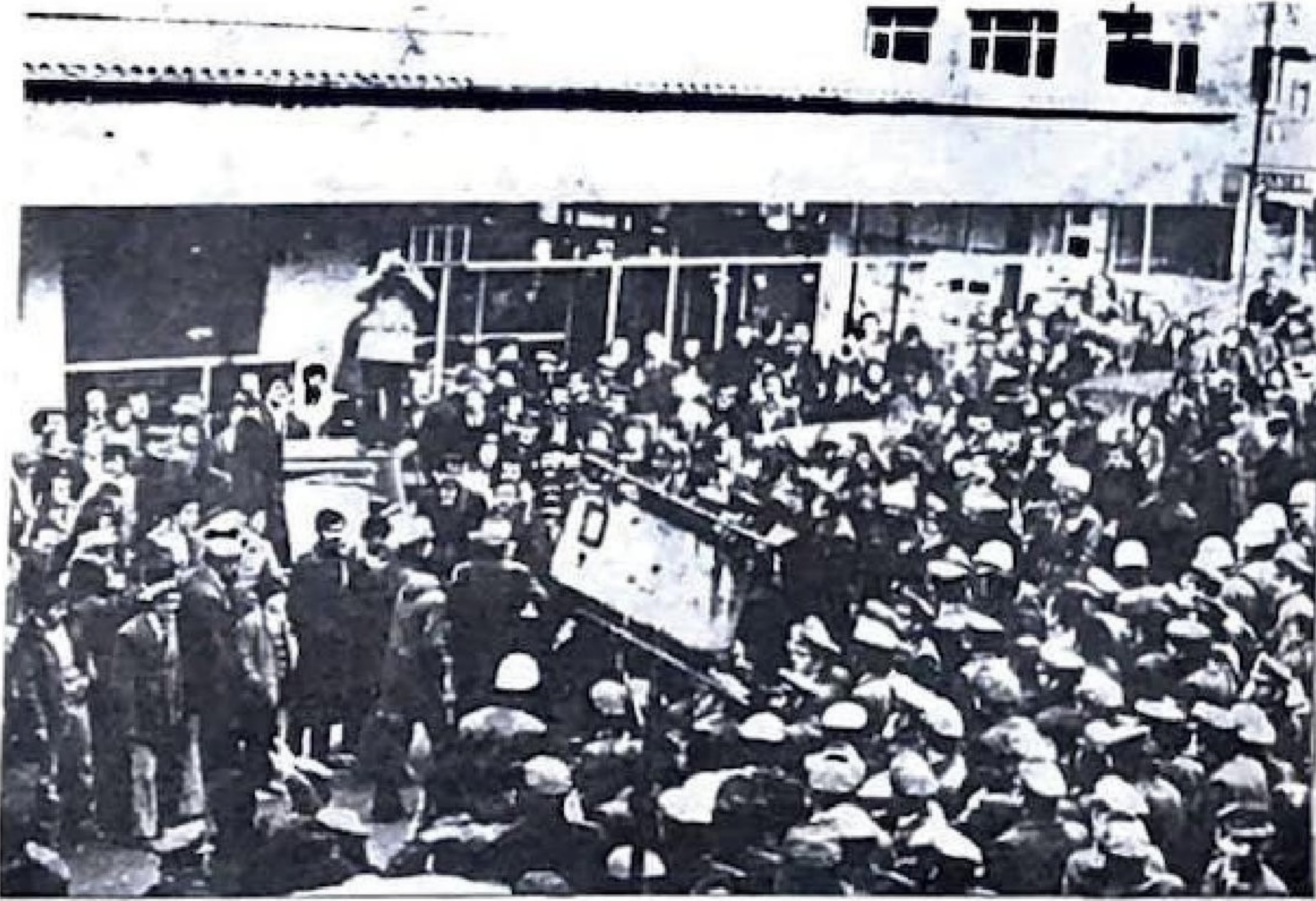
"HAKLARIMIZI ALAMADIĞIMIZ GİBİ İŞKENCE DE GÖRDÜK"

Libya Çika şantiyesinde çalışan 850 işçi arkadaşımızın istekleri şunlardı: 1- Uçak parası 2- On saat çalışıyorduk, mesailerimiz verilmiyordu. Maaşlarımız vaktinde verilmiyor ve eksik olarak veriliyordu. Biz işçiler de, haklarımızı almak için gereken makamlara başvurduk ve Libya Çalışma Bakanlığı müdürü ve Libya'nın zavya binbaşısı bütün haklarınızı vereceğiz dediler, bize namus sözü verdiler. Biz işçiler de 850 kişi işbaşı yaptık. Bütün sosyal haklarınızı en son 7-11 1977 tarihinde vereceğiz diye şirketle anlaşma yaptık. Ve aramızda 5 delege arkadaş seçtik. Onlarla birlikte Çalışma Bakanlığı müdürü ve şirket müdürüyle anlaşmayı yaptılar ve sosyal haklar için imzalar atıldı. Ayın 7 si geçti, hala işçilerin hiçbir hakkı verilmedi, bundan dolayı işçi arkadaşlarımız da aramızda varılan karara göre işi bıraktık. 9-1-1977 tarihinde şantiye yetkilileri ve mütahhit İbrahim Cevahir askeriyeyi getirdi ve aramızdan 5 arkadaşımızı aldılar. Bu işçilerin adları şöyle: Erdal Şener Mevlüt Gürbüz, Rıza Erdoğan, Zülfikar Şener ve Nuh Küp, Bizi Libya askerleri nezarete attı ve sopalarla bizi dövüp üstümüzde iki tane kazma sopası kırdılar. Ve bu işkence yetmemiş gibi bizi bir de falakaya yatırdılar, ayaklarımızın altını çok feci halde dövdüler ve biz 5 kişi yürüyemez hale geldik. Ve 24 saat askeri nezaretinde kaldık. Ertesi günü ayın 10'unda bizi şirketin yazıhanesine getirdiler. Libya Elfutya Hava üst komutanı binbaşı, Çalışma bakanlığı müdürü Zavya binbaşısı,hepsi yazıhanede bulunuyorlardı.Ve mütahit İbrahim Cevahir, bunlar casus, Libya hükümetini devirmek için geldiler diye bildirdi. Bu adamları Türk hükümeti casus olarak göndermiş diye bildirdi. Orada bulunan Libya subay ve polisleri siz İsraillimisiniz, yoksa Filistin gerillası mısınız, hangi örgüte bağlısınız diye sordular. Bizler bu sorulara karşılık olarak şu cevapları verdik: Biz hiçbir örgüte filan bağlı değiliz. Bizler yalnız haklarımızı istiyoruz dedik. (...) Biz çalışmıyoruz, haklarımızı neden vermiyorsunuz dedik. Bunun üzerine polisler ve askeriye coplarla sopalarla işçinin üzerine yürüdüler ve işçileri dağıttılar. İşçi arkadaşlarımızı koğuşlardan üçer beşer aldılar, askeriye ve polis karakoluna ve nezaretlerine doldurdular. 40 kişiyi bir odaya halkı birbirinin üzerine yatırdılar. Ne bir yatak ne de bir battaniye bulunuyordu. Halkı grup grup nezaretlerde çeşitli kazalara attılar. Zındanda duran arkadaşlarımız için en önde gelen planımız şu oldu: Beş kişi gece hareket ettik, 70 kilometre yaya yol gittik. Bir nezaretteki arkadaşları kurtarmak gayesi ile müşavir beylerle birlikte yanımıza bir tane de tercüman aldık. Şantiyenin Elputya'daki yazıhanesine gittik ve şantiye şefi bizi (iki kişi idik) polislere yakalattırarak askeri cezaevine attırdı. Yanımızda çalışma müşavirleri olduğu halde bizleri başka bir nezarete götürdüler. Ecile polis karakoluna orada da 50 kişi işçi arkadaşımızla karşılaştık ve bizleri iki odaya koydular. Bütün arkadaşlar birbirinin üstüne yatıyorlardı. Ne yemek veriyorlardı ne de bir hak tanıyorlardı.Ecile karakolunda 12 gün yattıktan sonra bizleri polis nezaretinde zavya karakoluna götürdüler ve orada da 5 arkadaşımızın nezarete yattıklarını gördük. Öbür arkadaşlarımıza ne oldu diye sorduğumuzda onların Türkiye'ye gönderildiğini öğrendik. ve bizlere zorla silah tehdidi ile, her hakkımızı aldık diye imza attırdılar. Bizler ise hiçbir hakkımızı maalesef almadık ve borçlu, bir kuruş parasız,yalın ayak Türkiye'ye polis nezaretinde uçağa bindirdiler. Aramızdan 5 arkadaşımızı ayırdılar ve tekrar nezarete attılar. Bu arkadaşlarımızın hayatları tehlikede olduğu için bir an önce yurda gönderilmelerini önemle basına ve Türkiye kamuoyuna duyuruyoruz. İki arkadaşımız, Mustafa Kültürel ve Zihni Taşkapan kayıptır. Bunların bir an önce hayatlarının tehlikeden kurtarılması için gereği düşünülmelidir. Libya nezaretinde olan arkadaşlarımızın isimleri şöyle: 1, Nuh Küp 2- Rıza Erdoğan 3- Mevlüt Gürbüz 4- Muammer Kurt 5- Haci Ali Yılmaz. Ve 4 arkadaşımız da sofya havaalanında kalmıştır. 8 arkadaşımız Libya havaalanında kalmıştır. Şantiye yetkilileri şöyle bir yalan uydurdular: Bu 8 kişinin pasaportları kayıptır dediler. Bu arkadaşlarımız bir an önce yurda getirilmelidir. İlgili makamlara duyuruda bulunuyoruz ve Libya'da çalışmış olduğumuz haklarımız ve tazminatlarımız verilmelidir. Libko şantiyesinde şimdiye kadar 600 işçi kardeşimiz yurt dışı edilmiştir.

LİBYA'DAN SINIR DIŞI EDİLEN İŞÇİLER

Sümerbank İşçileri Ve
PTT mensupları haklarını almak için mücadele ediyorlar;

"BÖYLE GÜNLERDE TANIYORUZ DOSTU DÜŞMANI"

KİT'LERDE ÇALIŞANLARIN HAKLARINI KİMSE ELLERİNDEN ALAMAZ

Derinleşen buhran, hâkim sınıfları çepeçevre sarıyor, çalışan halkı daha fazla sömürmelerine ve yoksulluğa itmelerine yol açıyor. Son olarak onlar, daha önce kararnameyle Kamu İktisadi Teşekküllerinde çalışanlara verilmesi kararlaştırılan ikramiyeleri vermiyorlar, verilenleri de geri almaya çalışıyorlar. Onlar memurları ve işçileri daha fazla açlığa ve yoksulluğa mahkûm ederken maaşlarına binlerce lira zam yaptılar. Ama bu zamlar da büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının halkın alınteri ve ekmeğinden gaspettiklerinin, iki süper devletin ülkemizden talan ettiklerinin yanında devede kulak kalmaktadır.

İşçilerin, memurların haklarını kimse ellerinden alamaz. KİT ikramiyeleri için direnelim.

PTT 'de

Birkaç ay evvel çıkan bir kararname Kamu İktisadî Teşekküllerinde çalışanlara işletme kârının bir kısmının temettü olarak verilmesini öngörüyordu. Temettülerin dağıtımı AP ve MSP'ye ait bir iki teşekkülde yapıldıktan sonra durduruldu. Biz PTT'liler de birçok teşekkül gibi temettülerden mahrum bırakıldık.

Biz PTT'liler biliyoruz ki, MC'nin sözcülüğünü yaptığı, sırtını emperyalist efendileri Amerika ve Rusya'ya dayamış faşist diktatörlük temettü hakkımızı gaspetmek istiyor. Faşist diktatörlük işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, memurların, tüm halkımızın ekonomik, demokratik taleplerini bastırmak istiyor.

Faşist diktatörlüğün halkımıza her saldırısında, onun yanında olan MSP'nin temettülerin verilmesini istemesi de, bu konuya sahip çıkması da bizi kandıramaz. Biz hepsinin aynı soydan olduğunu biliyoruz. CHP de bu konuda hiç sesini çıkarmadı. Halk iktidarından, işçilerin köylülerin dostu olmaktan bahsetmek kolay, biz böyle günlerde tanıyoruz dostu düşmanı.

Mücadelenin hiçbir hakkın alınamayacağı bilinci ile bir imza kampanyası açtık. Uyarı niteliğinde telefon baş müdürlüğünde, genel müdürlükte, şantiyelerde, tüm işyerlerindeki yemekhanelerde boykot koyduk. Birliğimiz ve kararlılığımız hâkim sınıflara korku saldı. Boykotumuzu kırmak için ellerinden geleni yaptılar. 14.1.1977 günü genel müdürlük önünde yaptığımız protesto gösterisinde üzerimize polisleri saldılar. 4 arkadaşımızı polis aldı. Boykotun sona ermesinden sonra onlarca arkadaşımız hakkında soruşturma açıldı.

Mücadelemizi çeşitli biçimlerde sürdürmeye kararlıyız. Bu nedenle mücadelemizdeki günlerde bir de yürüyüş yapılması kararlaştırıldı.

PTT idaresi, bir yandan soruşturmaları sürdürür, cezalar dağıtırken, şimdi de dernek yönetim kurulundaki arkadaşlar için sürgün kararı çıkardı.

Bütün bunlar bizi durduramaz. Sürgünler, kıyımlar, cezalar ve baskılar bizi engelleyemez.

Temettülerimiz verilsin. Tüm çalışanlar grevli sendika mücadelesinde ileri! Memur siyasetle uğraşmaz yasağına hayır. Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye. Kahrolsun faşist diktatörlük ve sosyal faşizm.

TEMETTÜLERİMİZ VERİLSİN.
TÜM ÇALIŞANLAR GREVLİ SENDİKA MÜCADELESİNDE İLERİ!
MEMUR SİYASETLE UĞRAŞMAZ YASAĞINA HAYIR.
NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM

Bir grup PTT'li.

Sümerbank 'da

İzmir Sümerbank'ta çalışan işçiler; 220 bin işçinin ikramiyelerinin gaspedilmesi ile başlayan olaylar içinde düşmanlarını da, dostlarını da daha yakından tanıdılar.

İzmir'de Tekstil iş kolunda yıllardır geniş işçi yığınlarını zorbalıkla çeşitli dolaplarla Teksif'e zorla üye durumunda tutanlar artık titriyorlar. Bu gün artık İzmir Pamuk Mensucat'ta da, Şark Sanayi'de de, İzmir Kula Mensucat'ta da, Sümerbank'ta da işçiler kendi mücadelesinin önündeki engellerden sadece biri olarak görüyorlar Teksif yöneticilerini... Bu işçi düşmanları, işçilerin mücadelesine engel olabilmek için patronla, hakimlerle polisle, noterlerle, vs. vs. yakın ahpaplık kurmuşlardır... İzmir Pamuk Mensucat'ta işveren vekili Engin'le anlaşarak yüzlerce işçiyi işten attıranlar, daha önce bir direnişle sendika değiştiren İ.P.M. işçisini iş saati sırasında zorla arabalara doldurarak sendika binasına götürüp, işçileri istedikleri sendikadan istifa ettirip, kendi sendikalarına üye ederler. Ve ilerde doğacak herhangi bir sendika değiştirmeye engel olmak için 12 adet üye fişi kağıdına zorla imza attıran bu adamları İzmir Pamuk mensucatında çalışan işçiler ne kadar tanıyorlarsa Şark, Kula, Sümerbank işçisi de o kadar tanımaktadır.

Son günlerin en ilgi çeken meselelerinden biri olan "verilmek istenmiyen işçi ikramiyeleri" meselesi bu halk düşmanlarının yüzünü iyice ortaya çıkardı. En doğal hakkı olan bu ikramiyeleri almaya çalışan Sümerbank işçileri de önlerine çıkan bütün engellere rağmen mücadele ediyor.

İşçiler artık arada bir yanıp, sönen Halil Tunç gibilerinin, Teksif'in kasalarının içindekine güvenen, Şevket Yılmaz ve onların yandaşlarının yerlerini, kimin yanında yer aldıklarını daha iyi gördüler. Kendi deney ve tecrübeleri sonunda inandılar ki, haklarımızı almak Halil Tunç gibileri ile konuşmak değil, çeşitli mücadele biçimleriyle direnmek gerekir...

Nitekim işçilerin kendi aralarından seçerek, arkadaşlarını Ankara'ya, H.Tunç ve Teksif Merkez görevlileri ile konuşmaya gönderdiler. Ama bu görüşmeler onlara ikramiyelerin alınması konusunda yeterli olamazdı. Olmadı da.

İşçilerin kendi meselelerine ısrarlı bir tarzda sarılmaları Teksif'in İzmir'deki yöneticilerini de telaşlandırdı. Çeşitli oyunlarla işi geçiştirmek istedilerse de muvaffak olamadılar. Sonunda 13 Ocak Perşembe günü bir basın toplantısı düzenleyerek İzmir Sümerbank'ta "24 saatlik direnişe" razı oldular.

Ama bu halk düşmanlarının niyeti belliydi. Nitekim yürüyüşe geçip fabrikalarına doğru ilerleyen işçiler, daha önce bilinmeyen nedenlerle (!) fabrikayı kapatıp 1300 işçinin işsiz ve aç kalmasına yol açılan Şark Sanayi işçileriyle birleştiler.

Fabrikaya yaklaşılınca İzmir Teksif Başkanı Ferit Kafadar, işçilere "siz trafiği aksatın, ben TRT'ye haber verip geleyim" diyerek oradan kaçtı.

Sümerbank'lı işçi yığınının böylesi bir tecrübe ile karşılaşması özellikle gerekliydi. Bu gün artık daha da sıkı sarılarak yükselteceğiz mücadelemizi. Bir dahaki direnişte daha da çok sayıda işçi yoldaşımız, gazetemiz Halkın Yolu'nun kapağındaki "ne polis jandarma kurşunu, ne işkence tezgahları, ne de karanlık zindanlar mücadelemizi durduramayacaktır" diye haykıracaktır.

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

NE AMERİKA, NE RUSYA;
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

İZMİR SÜMERBANK'TAN
BİR İŞÇİ

IV. BÖLÜM

Baş.ta.sayfa 15'de

'71 yenilgisi ve keskinleşen sınıf mücadelesi devrimci hareket içinde güçlü bir proleter devrimci akım dogurdu

12 Mart faşizmi şartlarında keskinleşen sınıf mücadelesi, "sol" çizgilerin büyük kayıplarla sonuçlanan büyük yenilgileri, faşist baskı ve terör şartlarında işçi sınıfı ve çalışan halkın uyanışının çok hızlanması ve 12 Mart öncesinde bütün devrimciler üzerinde çok etkili olan revizyonist ve darbeci-milliyetçi görüşlerin sınıf mücadelesinin altüst oluşu içinde hızla çökmesi ile ülkemizdeki bütün devrimci akımlar içinde sınıf mücadelesi yoğunlaştı. Bütün devrimciler geçmiş hatalarına devrimci bir özeleştiri anlayışı ile eğilmeye başladılar. Ülke çapında keskinleşen sınıf mücadelesiyle, bir yandan her gün yeni işçi ve çalışan halk kitleleri devrimci mücadele saflarına katılmaya başladılar öte yandan bütün devrimci akımlar içinde proleter devrimci çizgi ile sağ ve "sol" küçük-burjuva devrimciliği arasındaki mücadele keskinleşti. Ülkemiz devrimci hareketi büyük bir altüst oluş içine girmişti. Bu altüst oluş mümkün olmuştu, çünkü 71 yenilgisi olumsuz bir öğretmen olmuştu. Uluslararası devrimci proleter hareket hızla güçleniyor, birçok ülkede ÇKP ve AEP'nin temsil ettiği devrimci proleter çizgide marksist-leninist partiler kuruluyor ve kurulmuş olanlar güçleniyordu. Sosyal-emperyalizmin saldırgan yüzü açığa çıkıyor ve iki süper devletin hegemonyacı politikalarına karşı 3. Dünya ülkeleri aralarında birleşiyorlardı. Ülkemizde geniş işçi ve halk kitleleri geçmişte hiç olmadığı ölçüde ve derinlikte siyasete açılıyorlar, kitle mücadeleleri hızla yükseliyordu.

1960'lardan beri her türlü revizyonist ve oportünist akımın etkisine rağmen devrimci hareket içinde boy atan proleter devrimci filizler er geç serpilip gelişeceklerdi. Devrimci proleter gelenek büyük ölçüde tasfiye olmuş da olsa, revizyonizm ülkemizde pek çok ülkeden daha fazla etkili de olsa, Türkiye gibi işçi sınıfının hızla büyüdüğü bir ülkede, yarı-sömürge, yarı-feodal boyunduruğun devrimle kırılması zorunluluğunun bütün açıklığı ile belirdiği bir ülkede er geç güçlü bir devrimci proletarya hareketi gelişecekti.

71 yenilgisi, keskinleşen sınıf mücadelesi, işçi sınıfının ve halkın geniş kitlelerinin devrimci uyanışı ve dünya çapında Marksist-Leninist hareketin hızla gelişmesi bir dönüm noktası oldu.

Çeşitli küçük-burjuva devrimci akımlar içinde hızla marksist-leninist çizgi güç kazandı ve bu akımlar içinde proleter devrimci çizgiye yaklaşan devrimciler geçmiş küçük burjuva çizgilerine karşı savaş açtılar. Geçmiş küçük burjuva çizgileri aşma temelinde geçici gruplar oluştu.

Yurtsever Gençlik, Halkın Kurtuluşu, Aydınlık, Militan Gençlik Gazeteleri, Kürt Marksist-Leninistleri geçmiş hatalara karşı savaş açtılar. Bir yandan uluslararası devrimci proletaryanın genel ilkeleri etrafında birleşirlerken, bir yandan da dogmatizme ve subjektivizme karşı savaş açtılar, Marksizm-Leninizmi Türkiye'nin somut durumuna uygulama ve kitlelerle birleşme yönünde adımlar attılar.

Bütün bu gazeteler arasında gerek geçmiş hataları aşma yönünde ne ölçüde kararlı olmaları açısından, gerekse savundukları görüşler açısından önemli ayrılıklar vardır. Ama bütün bu gazetelerin görüşlerini benimseyen devrimcilerin ortak yönü, ülkemizdeki proleter devrimci hareketin ortak yönü, 1960'lardan beri hiç olmadığı kadar Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini ülkenin somut durumuna uygulama ve işçi ve çalışan halk kitleleriyle birleşme yönünde ilerlemeleridir.

Ülkemizdeki proleter devrimci hareketin, her grupta farklı yansıyan, daha bir çok zaafı ve eksiği vardır. Rehavete ve zafer sarhoşluğuna hiç yer yok. Ama artık bir dönemeç dönülmüştür. Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini ülkenin somut durumuna yaratıcı bir şekilde uygulayan, işçi sınıfıyla ve yarı-proleterlerle birleşen ve en geniş halk kitlelerinin devrimci mücadelesine önderlik eden bir birleşik devrimci proleter hareketin doğması artık geleceğe ertelenemez.

Bu devrimci proleter hareket, aralarında önemli farklar olmasına rağmen ülkemizdeki bütün proleter devrimci grupları kucaklamalıdır. Çünkü farklı yönlerden gelip aynı doğrultuda ilerleyen çeşitli gruplar arasında önemli farklar var ama nitelik farkı yok. Ve proleter devrimci potansiyelin bütününü kucaklamayan bir hareket devrimci proleter hareket olamaz.

Bu devrimci proleter hareket bütün proleter devrimci grupların birleşmeleri temelinde inşa edilmelidir.

Bu devrimci proleter hareket ülkemizde işçilerin, yoksul köylülerin ve tüm halkın devrimci uyanışıyla orantılı olmalıdır. Türkiye herhangi bir Avrupa ülkesi değil. Ülkemizdeki devrimci gelişmenin gerisinde kalan bir hareket devrimci proleter hareket olamaz.

Bu devrimci proleter hareket bir aydın hareketi olamaz. Ülkemizdeki proleter devrimcilerin birleşmesi, aynı zamanda Marksist-Leninist hareketin proleterleşmesi adımı olmalıdır.

Bu devrimci proleter hareket Marksizm Leninizmin evrensel gerçeğini ülkenin somut durumuna yaratıcı bir şekilde uygulama yönünde bir adım olmalıdır. Ülkemizdeki proleter devrimcilerin birleşmesi, doğmatizmin, subjektivizmin ve bu zaaflardan kaynaklanan ayrılıkçı eğilimlerin altedilmesinden ayrı ele alınamaz.

Devam Edecek

Baş.ta.sayfa 20'de

nanların sayısı 200'ü aşmaktadır. Istanbul'daki Türk işçileri sendikası kapatılmış ve komünistler takibata uğramışlardır. Normal zamanlarda hiç bir ülkede böyle büyük boyutlara varan tutuklamalara girişilmemiştir. Fakat bu misillemelerle ve teröre rağmen, şimdi gerçek düşman ve dostlarını tanımış olan işçi ve köylüler partilerine, giderek daha kuvvetli bir şekilde katılıyorlar. Bu bazı gerçekleri belirterek kanıtlıyabileceğimiz bir durumdur.

1- Komünist işçilerin tutuklanmasında, Ankara'daki Cephane fabrikasındaki komünist olmayan işçiler tutuklamaların sebebini sordular. "Tutuklananlar komünisttir" cevabını aldıklarında şöyle açıklamada bulundular: Sizler proletaryanın çıkarlarını savunanları tutukluyorsunuz, bizi de tutuklayabilirsiniz. Şimdiye kadar komünist değildik ama şimdi komünistiz.

2- Bu keyfi hareketi protesto eden ve işçileri Komünist Partisinde birleşmeye çağıran bir komünist işçinin çağrısı oradaki mevcut işçilerin büyük bir bölümü tarafından desteklendi. Bir çatışma meydana geldi ve durum yardıma koşan subayların ancak büyük bir gayretiyle eski haline getirildi.

3- Köylü örgütlerindeki tutuklamalarda, köylüler tarafından oldukça ciddi bir direniş gösterildi.

4- Emperyalizm ve burjuvazinin diktatoryasına ve ittifak halindeki terörüne rağmen, komünistler Istanbul'da kendi yerlerinde mücadeleye devam etmektedirler.

Yoldaşlar! Sizlere ilettiğim haberlerden de görüyorsunuz ki, Türkiye K.P. ve Istanbul komünist grubu, ulusal kurtuluş hareketini daima Komünist Enternasyonal'in direktiflerinin ruhu içinde desteklemiştir. Komünist partileri, genel durumunu gözönünde tutarak faaliyetini proletaryanın örgütlenmesine ve aydınlatılmasına adamışlar ve geniş işçi kitleleri için demokratik reformları talep etmişlerdir. Fakat milli burjuva hükümeti partiyi lutüfkar ve hayırhah tavrına rağmen devamlı gözlemiştir. Ve şimdi onun, her devrimci ve komünist hareketi yok etmeye kararlı olduğunu görüyoruz.

Hükümetin kör anti-komünist politikasında, Türkiye'yi boyunduruk altına almak iiçin tüm emperyalist güçlerin birleştiği ve hükümetin tüm dünya proletaryasının ve emekçi kitlelerin büyük ölçüde desteğine ihtiyaç duyduğu anda bu biçimde hareket etmesi gerçekten gariptir. Bu üç sene içinde hükümeti destekleyen dünya proletaryası ve emekçi kitlelerin karşı taarruzu, ona işlediği bu büyük cinayeti ve aptallığı açıkça göstermekte geç kalmıyacaktır.

Yoldaşlar! Türk delegesi, Komünist Enternasyonalin 4. Kongresine, dünya proletaryası adına ulusal ihanet hükümetinin ve emperyalizminin diktatoryası altında zayıf düşen Türkiye emekçi halkına önümüzdeki büyük kurtuluş gününü hapishanelerde cesaretle bekleyen tutuklu yoldaşlara aşağıdaki açık mektubun düzenlenmesini teklif eder.

Türkiye Komünistlerine ve emekçi kitlelerine!

Büyük proleter devriminin 5. yıldönümüyle aynı zamana raslayan 3. Enternasyonalin 4. Kongresi Türkiye'nin işçi ve köylü sınıfına, batı emperyalizmine karşı kahramanca yürüttükleri bağımsızlık mücadelesindeki başarıları vesilesiyle en iyi dileklerini yollar.

Türk yoldaşlar! Sizler, tüm köleleştirilmiş Doğu'ya ve bütün sömürge ülkelerine devrimci bir bağımsızlık hareketinin canlı örneğini verenlersiniz.

Fakat son olaylar, sizlerin misli görülmemiş fedakarlıkla elde ettiğiniz zaferin semeresini milli burjuvazinin kendisine mal etmek istediğini göstermektedir. Ankara'nın milliyetçi hükümeti Türk büyük burjuvazisinin lehine olan bazı tavizler için emperyalistlerle anlaşmaya hazırdır.

Partiyi feshederek, onun tüm örgütlerini baskı altında tutarak, kitlevi tutuklamalara girişirek, tutuklanmış yoldaşlara barbar bir şekilde muamele ederek ve son olarak da Istanbul'da Türkiye işçilerinin sendikasını kapatarak, bu yeni politikayı kurumlaştırıyor. TKP ulusal burjuva hükümetini, emekçi kitlelerin emperyalizme karşı mücadelesinde daima desteklemiştir. Hatta TKP ortak düşmanı gözönüne alarak, kendi programı ve ideali bakımından geçici olarak fedakarlıkta bulunmaya hazır olduğunu göstermiştir.

Hükümetin komünist partisine karşı tavrı kendini şu gerçekle gösteriyor: Hükümet yardımımızı elde etmek için vaadettiği reformların gerçekleştirilmesini talep eden işçi ve köylü sınıfının sınıf bilinçli temsilcilerinin hakkından gelmek ve aynı zamanda Lozan Konferansında gerçekten burjuvalaşmış olarak görünmek istiyor. Türkiye'deki burjuvalaşan iktidar, tüm emperyalist ve kapitalistlerle işbirliği içinde Türk emekçi halkını ezme mücadelesinde zor durumlara düştüğünde, başını Rus proletaryasının çektiği dünya proletaryası nezdinde sizlere ve sizlerin temsilcilerinize karşı cinayetler işlemeye kalkışmaktadır.

Böylelikle, milliyetçi hükümet, emperyalizmle anlaşmak için, sizin gerçek temsilcilerinizi yok etmeye ve sizi dış dostlarınızdan ayırmaya çalışıyor.

Komünist Enternasyonalin 4. Kongresi bu barbar hareketi kesinlikle protesto eder, emperyalizmin jandarma rolünü oynamayan, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadeleyi devam ettiren ve Türkiye'nin emekçi kitlelerinin lehine demokratik ve reformları gerçekleştirecek olan her parti veya hükümeti desteklemek istediğini açıklamayı kendisine görev bilir.

Tutuklanmış yoldaşlar! Tüm dünya proletaryasının savunucusu ve kurmayı olarak Komünist Enternasyonal şahsınızda Türk emekçi kitlelerinin sınıf bilinçli en fedakâr temsilcilerini hararetle selamlar.

Yoldaşlar, unutmayın ki hapishanelerin karanlığı asla devrimin güneşini karartmaz.

Yoldaşlar, unutmayın ki devrimin zaferinin arifesinde, hakim sınıfın aczinin artan vahşette ifadesini bulduğu, kapitalizmin kendi iç çelişkileri altında çöktüğü emperyalist zıtlıklar çatışmasının zirvede bulunduğu anda, enternasyonal burjuvazinin yeni komünist toplumun öncü savaşçılarına ve yaratıcılarına saldırısını artırdığını saptıyoruz.

Fakat hiçbir beyaz terör, zaruri ve nihai zafere inanç besleyenleri yıldırmadı. Ve hapse atılan ve vurulan her yoldaşın yerini, artan bir güçle kurtuluş mücadelesini devam ettiren, sömürülen proleter kitlelerin saflarından gelen yüzlerce yoldaş almaktadır.

Yoldaşlar! Sizleri, cellatlarınızın elinden kurtarmak için III. Enternasyonal, elinden gelen herşeyi yapmayı kendine görev bilir.

YAŞASIN DÜNYA DEVRİMİ!

YAŞASIN FEDAKAR TÜRK KOMÜNİSTLERİ!

YAŞASIN KOMÜNİST ENTERNASYONAL!

YAŞASIN SOVYET RUSYA!

(Bildiri oy birliği ile kabul edilir)

PARTİNİN ŞİARLARI İŞÇİ ve KÖYLÜ KİTLELER İÇİNDE KUVVETLİ YANKI BULUYORDU

"Komünist Enternasyonal'in 4. Dünya Kongresi'nin 17. oturumunda TKP adına yapılan konuşmayı, TKP'nin mücadele tarihinden bir belge olarak yayınlıyoruz. Sovyet sosyal-emperyalizminin beşinci kolu T"K"P'nin yıkmaya çalıştığı Türkiye proletaryasının devrimci mirasına sahip çıkalım."

Komünist Enternasyonal'in 4. Dünya Kongresi Tutanağı:
17. Oturum, 20 Kasım 1922, Pazartesi
Muhteva: Türkiye Komünist Partisi Üzerine
Konuşmacılar: Orhan

ORHAN (Türkiye) - Yoldaşlar! Hepiniz küçük Asya'da komünistlerin kitle halinde tutuklanmaları ve Istanbul'daki Türk işçi sendikasının feshedilmesi üzerine gazetelerde çıkan haberleri okudunuz. Bu yeni misillemeleri ve Kemalizmin bu yeni yön tayininin manasını doğru olarak anlamanız için Ankara ve Istanbul Komünist Partisi'nin faaliyeti ve milliyetçi hükümetin politikası hakkında, Kongreye bilgi vermeyi gerekli görüyorum.

TKP işçiler ve köylüler tarafından yürütülen özgürlük hareketinin başına geçmeyi beceren milli burjuva hükümetin emekçi kitlelerin hayati çıkarlarına karşı tavır almaya başladığı anda kuruldu. Bundan dolayı TKP kurulduğu zaman iki düşmanla karşı karşıyaydı: Emperyalizm ve milli burjuvazi. Parti büyük düşmanı emperyalizme karşı mücadelenin muazzam öneme haiz olduğu düşüncesindeydi ve bunun için hükümeti emperyalizme karşı mücadele ettiği sürece desteklemeyi kararlaştırdı. İşçiler ve köylüler için demokratik reformları talep etmeye ve bunların örgütlenmesinde çalışmaya devam etti. Bu kararlar, ikinci kongrenin ulusal ve sömürge sorunu üzerine bildirileri (kararnameler - ç.) ile uyum içindeydi. Parti kuruluşundan bugüne kadar bu politikasında bir değişiklik yapmadı. İsbat etmek için sizlere, Partinin zaferi elde edene kadar mücadele etme talebini içeren, orduya, işçilere ve köylülere yönelik açıklamalarını aktarmak istiyorum. Diğer taraftan Parti bir açıklamasında, orduya ve Yunan emekçi kitlelerine ayaklanmalarını ve sadece Yunan burjuvazisiyle İngiliz emperyalizminin kârı için çarpışan ordunun dağıtılması için çağrıda bulundu.

Son zamanda Parti, Istanbul halkına, gericiliğe ve emperyalizme karşı birleşik cephe kurmak, sultanın kaçmasını önlemek ve onu en yüksek Halk Mahkemesine çıkartmak için çağrıda bulunduğu başka bir beyanname yayınladı.

Bağımsızlık hareketinden doğan Büyük Millet Meclisi hükümeti Ulusal Pakt'ın sürekli savunulması ve emperyalizme karşı mücadeleyi tüm Doğu'ya dayanarak ilân etmiştir. Üç senelik faaliyeti bunun sadece bir aldatmaca politikası olduğunu göstermiştir. Bu ilişkilerde aşağıdaki gerçekler çok sevindiricidir.

1- Hükümetin Sovyet hükümeti ile ilk ilişkilerini kurmak için Moskova'ya gönderdiği delegeler, ülkede büyük bir komünist partinin mevcut olduğunu, bu partinin genellikle köylüleri etrafında topladığını hatta çoktandır çoğu bölgelerde köylü şuralarının işler halde olduğunu iddia ediyorlardı..

2- Sovyet Rusya'yı aldatmak için, "yeşil ordu" adı altında salt burjuva unsurlardan oluşan sözde bolşevik Partisi kuruldu.

3- İlk sovyet elçiliğinin Ankara'ya gelmesinden sonra, yeşil ordunun kalıntıları, yüksek memurlardan ve aydınlardan oluşan resmi bir Komünist Parti kuruldu.

4- **Emperyalist hükümete yaranmak için, Londra konferansına giden delegasyon bütün başkentlerde, aralarında değerli yoldaşlarımız Suphi ve Etem Nejat'ın da bulunduğu aşağı yukarı 20 komünistin öldürüldüğünü,** hapse atılmış tüm komünistlerin de öldürüleceğini ve bolşevik afetinin bu ülkeye elem vermiyeceğini ilan ediyordu.

5- 1921 senesinde Fransızlarla akdedilen anlaşma, hükümetin Doğu'dan uzaklaştığını ve Ulusal Pakt'ın hesabına tavizler verdiğini göstermektedir.

6- Ve nihayet, Komünist Partisi'ne ve Türk işçi sendikasına karşı yöneltilen misillemeler, Lozan Konferansının çağrılması zamanına rasgelmektedir.

Ankara hükümetinin iç politikasına gelince; demokratik reform programıyla bağımsız çalışmada her grup ve partiyi engellemekten, her muhalefeti daha kuvvetlenmeden ve oturmadan yok etmekten ve halkı vaadlerle kandırmaktan ibarettir. Bu politika aşağıdaki gerçeklerde somutlaşmaktadır:-

1- Büyük Millet Meclisi'nin içinde meydana gelen, büyük çapta bir reform programını savunan "Halk Grubu"nun baskı altında tutulması.

2- Anayasa kanunlarının hazırlanması sırasında teklif edilen mesleki seçim sisteminin reddedilmesi.

3- Büyük Millet Meclisi'nde meydana gelen "muhalefet gruplarını" baskı altında tutmak için "dayanışma grubu"nun oluşturulması ve geniş halk tabakaları üzerindeki tahakkümü garantilemek için, küçük Asya'nın bütün bölümlerinde salt burjuvazinin, büyük toprak sahiplerinin ve diğer spekülatörlerin üyelerinden oluşan grupların kurulması.

4- Tüm vaadlere rağmen, emekçi kitlelerin lehine hiçbir reformun gerçekleşmemesi, aksine sendikaların ve işçi birliklerinin kurulmasının her yola başvurularak engellenmesi ve köylülerin ağır vergilerle yakıma uğratılması.

Partinin kitlelerle ilişkileri:

Parti tarafından ileri sürülen şiarlar, sömürülen geniş işçi ve köylü kitleleri içinde kuvvetli yankı buluyordu ve böylelikle aralarında sınıf bilincinde olanlar Partiye giriyorlardı. Hükümetin misillemelerine karşın, işçiler ve köylüler Partiye daha çok sarılıyorlardı. Parti kısa zamanda büyük başarılar elde etti. **Faaliyetinin ikinci devresi -Ocak 1922 - Ekim 1922 sırasında, propaganda ve eğitim sahasında olduğu gibi, kızıl sendika örgütü ve komünist gençliğin örgütlenmesinde de değerli çalışmalarda bulunuyordu.** Hükümet, partinin kitleler üzerinde büyük etkinliğini görünce faaliyetine son vermek zorunda kaldı.

Istanbul.

Şimdi sizlere komünist propaganda yapıyor bahanesi ile feshedilen Türk işçi sendikasının bulunduğu Istanbul'daki komünist grubun etkinliği ve işçi hareketi üzerine bazı şeyler söylemek istiyorum. Oradaki çalışma en zor çalışmalardan biriydi. Yoldaşlar, gerici Türk hükümetiyle tüm emperyalizme, komünizmin bu kesin düşmanıyla mücadele içinde olan yoldaşların içinde bulundukları zor ve acıklı durumu anlatmama gerek yok. Fakat bütün zorluklar bütün teröre rağmen, iki seneden beri illegal çalışan Istanbul'daki komünist grup fabrikalarda, işletmelerde, emekçilerin olduğu her yerde hücreler kurarak komünist örgütlerden muntazaman aldığı legal ve illegal broşürleri, dergileri, manifestoları, araştırmaları yayınlayarak, çok sayıda komünist yayınları dağıtarak kitleler arasında önemli etkinlik kazanmasını bilmiştir.

Sizlere bu akşam Istanbul'daki komünist grubun tüm faaliyetini anlatmak elbette imkansız. Mamafih sizlere onun faaliyeti hakkında bir fikir vermek amacıyla, sermayenin genel taarruzuna karşı, proleter birleşik cepheyi gerçekleştirebilmek için Istanbul'da önemli işçi örgütlerini Temmuz ayında birleştirdiğini bildirmek isterim. Fakat o zamana kadar, sınıf bilinçli işçi örgütü olarak gördüğümüz "Enternasyonal İşçi Birliği" birleşik cepheyi kurma yolundaki bu girişimi sabote etmiştir. Bu yoldaşlar, işçi sınıfının henüz hazır olmadığını ve her şeyden önce aydınlatılmalarının gerekli olduğunu söylüyorlardı. Bunun üzerine biz, birliği istemeyenlerin liderler olduğunu ve bu birliğin eylem sayesinde ve eylem içinde meydana geleceği şeklinde karşılık verdik. Bu birliği oluşturmayı bugün başaramazsak daha sonraları burjuvazinin birbiriyle bağı olmayan bütün işçi örgütlerini yok edeceğini söyledik. Bugün gerçekler bizim haklı olduğumuzu göstermektedir.

Hükümetin yeni yön tayini: Perspektifler.

Kemalizmin yeni yön tayiniyle ilgili olarak kısaca şunu söyleyebiliriz: Londra Konferansında emperyalizme karşı kin le dolu olan Türk Milli burjuvazisi, Türk emekçi kitlelerinin sömürüsüne iştirak edebilmek imkanı yüzünden, had safhaya varan savaş politikasını bir imtiyaz ve ihanet politikasına çevirmiştir. Londra Konferansından bu yana milli burjuvazi artık devrimci ruha sahip değildir. Ve şimdi temsilcisi olduğu büyük burjuvazinin ve kendisinin çıkarı için Lozan Konferansında ihtiyaç duyduğu barış şartlarını elde etmek isteyen Ankara hükümeti, Ulusal Pakt hususunda emekçi kitlelerin hesabına tavizler vermeye koyulmuştur.

Gördüğünüz gibi, Ankara hükümeti proletaryaya ve komünizme karşı yöneltilen sermayenin genel saldırısının dışında kalmamıştır. Yoldaş Clara Zetkin, Kongrenin açılış oturumunda, İtalya'daki, Polonya'daki, Romanya'daki, Yunanistan'daki, Letonya'daki vs. komünistlerin takip edilmelerini açık bir şekilde mahkum ettiğinde, elimize Mustafa Kemal hükümetinin TKP'ne karşı giriştiği barbar misillemeleri bildiren bir telgraf geçti. Biz bu misillemeleri haklı olarak barbar diye isimlendiriyoruz çünkü ustura ve muşta ile donatılmış polisler tutuklulara insanlığa yakışmaz bir şekilde işkence etmişlerdir.

Mustafa Kemal hükümeti, kitle halinde tutuklamalarda, tutuklanan yoldaşlara karşı Sovyet Rusya'nın lehine ajanlık yaptıklarıve böylelikle de vatana ihanet ettikleri gerekçesiyle dava açtı. Elimize geçen son haberlere göre tutuklamalar devam etmektedir. Tutukla-

Devamı sayfa 19'da